

W. NEVILLE – SCOTT.

ORAȘUL ULTIMEI ȘANSE

(The Last Chance City)

Traducerea ELISABETH JURCOVIC.

După volumul apărut la
Editura Realitatea
CRAIOVA.

Hello, prieteni ai westernului

*Întâmplările cowboy-ului, călărind pe versantul unui munte sau dispărând în
deșert, conțin calități epice tot atât de glorioase ca și aventurile eroilor lui Homer.*

RUPERT HUGHES.

Vești bune pentru voi! Editura noastră, în cadrul colecției sale FRONTIERA, care
este dedicată literaturii de acțiune, va avea și seria WESTERN-GOLD-STAR. În ea

veți fi întâmpinați de suflul fierbinte al aventurii, fiindcă reface epoca dramatică a pioneratului american, când bărbați eroici și femei pe potriva lor, au pornit să cucerească o lume.

Dacă acceptăm ca dată de naștere a romanului despre Far West – a celui care merită să fie citit și păstrat – deci nu penibilul *dime-novel* – ca fiind intervalul 1823-1842 când apare ciclul „Ciorap de piele” al lui James Fenimore Cooper, atunci constatăm că s-au scurs aproape 170 de ani, de când interesul unui larg public de cititori nu a obosit, cu alte cuvinte că genul a trecut proba aspră a timpului.

Ar trebui desigur să amintim despre scriitori ca Mayne Reid, Gustave Aymard, căpitanul Marryat, Bret Harte, Fr. Gerstacker, Karl May, Zane Grey, Stephen Crane, Ernst Haycox, ori alți contemporani nouă, ca Brad Ward sau Charles Portis, care au contribuit din plin la afirmarea și consolidarea westernului, dar din lucrările lor (o excepție fericită fiind poate Karl May), din motive lesne de înțeles n-am prea văzut mare lucru în ultimii cincizeci de ani. Păi dacă e WESTERN, înseamnă că e ceva cu occidentalii ăia, ba mai grav, chiar cu „’mericanii”! Cum să dai „bunul de tipar” pentru „Br! Asemenea grozăvii”?

Chiar așa, cui i-a fost frică de western și de ce?

În „The Old West Fiction” a lui Irwin R. Blacker; citat și de H. Matei (unul din puținii care în afară de regretatul „tânăr veșnic” D. I. Suchianu și de alți trei fani ca: Iordan Chimet, Petru Popescu sau Alfred Neagu, s-au ocupat de western), se scrie undeva despre simbolurile cu care operează genul:

„Eroul principal și personajul negativ, deosebirea categorică dintre Bine și Rău, duelul, pistolul cu șase focuri, pălăria Stetson, calul, codul onoarei, eroina care va fi sărutată numai la urmă”.

Periculoasă literatură, fără „oameni noi” dar vorbind despre o Lume Nouă, ba culmea, propunându-ne ca erou un *scout*, un *cowboy*, sau un *sheriff* – numească-se ei Daniel Boone, David Crockett, Wyatt Earp sau Buffalo Bill – deși „Manifestul” apărut în 1948 al unui anume filosof bărbos vorbea încă de pe atunci de comuniști...

Se poate să ispitești privirile și sufletul cititorului cu noțiuni ca: *hot towns*, colturi, *rifles*, *trail boss*, *round up*, *pony-express* și căile ferate transcontinentale, *cattle trails*, *homestead*, mustangi și *broncos*, *stampede*, *ranchmani*, *desperados*, *gunmeni*, *rangeri*, mormoni, căutători de aur și *gold-rush*, *prairie-shooner* și indieni – și până la urmă să-i vină cumva dor de ducă, încercând să scape de cenușiul cotidian?

Fiindcă totuși existau destui care în pofida atitudinii oficiale voiau totuși western, s-a tentat o soluție de compromis: să se astâmpere foamea lor cu „produse made în România”. Cinematografia noastră – folosind scenariile lui T. Popovici – ne-a dat o serie de „Ardeleni” (realizare onorabilă, zicem noi) iar în editura Albatros, s-au publicat câteva romane ale harnicului N. Frânculescu – și ele plasându-se cam la aceeași cotă valorică. Sigur, n-au fost uitate „țărișoarele surori” – altfel zis „Estul sălbatic”, s-a importat chiar și-un western... polonez (W. Wernic - Șeriff-ul din Fort Benton)!

Da, dar unde sunt cărțile unor Harvey Fergusson, Alan Lemay, James Overholser? Unde măcar cele care au stat la baza scenariilor celor câteva „spaghetti-western” văzute și la noi?

La ultimele întrebări încearcă să răspundă și inițiativa noastră, cu o cadență care s-ar vrea lunară. Dorim, cel puțin la treizeci de zile o dată, să vă oferim un western și vom începe cu un roman al lui W. Neville Scott: „ORAȘUL ULTIMEI ȘANSE”, din ciclul său mai amplu dedicat celebrelor *hot towns*-uri, orașelor-înfierbântate.

VEȚI CUNOAȘTE VESTUL AȘA CUM ÎNTR-ADEVĂR A FOST:
DRAMATIC! AVENTUROS! CAPTIVANT!

GO AHED!
E. JURKOVIC.

1. UN HOMBRE CU „OCHI AMESTECAȚI”

Avansul hoților de vite era de vreo șase ore. Fiindcă la începutul nopții n-am reușit să înaintez prea repede prin ținutul acesta frământat, au trecut de fapt vreo opt ceasuri până când am ajuns cireada din urmă.

Era ora două, deci două ceasuri după miezul nopții.

Am înconjurat turma pe la nord. Spre sud nu se putea face un ocol călărind, fiindcă o coamă stâncoasă se întindea de la est spre vest ca un perete uriaș.

Un râu mic izvora din stâncile abrupte și curgea spre nord.

În lumina palidă a lunii am văzut cireada odihnindu-se în apropierea malului. Hoții trebuiau acum să le îngăduie vitelor un răgaz ceva mai mare, dacă voiau să ajungă cu ele până la Last Chance.

M-am oprit câțva timp la adăpostul stâncilor și a câtorva copaci și am observat cu atenție tabăra.

Dorința de răzbunare din mine se făcea tot mai puternică.

Simțeam limpede nevoia de a improșca bivuacul cu gloanțe.

Mi-am reamintit și ce reușise să-mi spună Emet Stringer, despre cel care-l împușcase.

Se numea Sam Kyhoe, avea părul roșu și „ochii amestecați”.

Dar cum să-i ceri socoteală cuiva care se afla acolo printre opt sau zece complici?

Încă nu știam în clipa aceea cum avea soarta de gând să se joace cu noi!

Am făcut iarăși un ocol mare și am ajuns la râu, cam la o milă la nord de locul unde campau hoții de vite.

Fiindcă nu exista un vad și trebuia să-mi caut mai întâi un loc pe unde să cobor malul destul de abrupt și erodat, m-am îndepărtat iar, la mai mult de o jumătate de milă.

Apoi însă, am găsit un loc potrivit. Aici ai fi putut să traversezi și cu o căruță. În nisip, nu se zăreau nici un fel de urme. Asta se putea constata limpede la lumina stelelor și a lunii. Astfel că eram destul de liniștit – prea liniștit, fiindcă subapreciam gradul de pericolozitate al hoților de vite.

Apa râului ajungea calului meu până la genunchi. Când s-a oprit să soarbă de câte ori, nu l-am îndemnat imediat să plece, ci am rămas în șa, așteptând să-și potolească setea. Până la malul celălalt mai erau vreo zece pași.

Dincolo se găsea o stâncă înaltă, măcinată de vânturi și ploii, care străjuia deasupra râului ca un amvon. Pe ea creșteau tufe, ierburi și câțiva pomi mai mărunți.

Vadul ieșea din apă la stânga ei. Nisipul lucea și nici aici nu se zăreau urme.

Toate astea le vedeam stând în șa, fiindcă noaptea era atât de luminoasă că puteai trece un fir subțire de lână prin urechile unui ac mai mare.

Când am vrut să-mi îndemn calul să ieșim din apă, deasupra stâncii se ivi un om. Se contura deslușit pe cerul luminos al nopții.

— Hello, spuse el, ținând arma la sold îndreptată spre mine. Am văzut că era o pușcă Parker, din cele pe care le preferă mai ales însoțitorii diligentelor – o armă cu două țevi ce folosește cartușe încărcate cu alice foarte mari.

Cu o împușcătură dintr-o astfel de sculă, puteai să rupi un adversar în două! Eram deci la cheremul flăcăului.

Am răspuns și eu: „Hello”.

Apoi am tăcut amândoi și am reflectat câțva timp – poate însă n-a fost „câțva timp”

ci doar atât cât să respiri de două, trei ori.

Fiindcă omul stătea mai sus decât mine și chipul lui era în umbră, nu-l puteam desluși prea bine. El în schimb era avantajat. Mă întrebam dacă ține de hoții de vite.

Câteva clipe mai târziu o știam. Fiindcă în sfârșit și-a deschis gura din nou și a întrebat:

— Îți urmărești vitele, nu? Tu ești asociatul smintitului care n-a vrut să ne cedeze vitele de bună voie?

Dintr-odată am știut cine este. Instinctul meu mi-a spus-o. Astfel că l-am întrebat:

— Tu ești acel Sam Kyhoe, roșcovanul cu „ochi amestecați”?

Întrebarea mea l-a izbit puternic, ca o lovitură în stomac. Șocul era vizibil și o clipă mi-a fost teamă că arma cu alice s-ar putea declanșa de acum.

Dar nu s-a întâmplat așa.

În aceeași clipă când am pus întrebarea, mi-am zis că sunt un smintit. N-avusesem decât să fac pe prostul și să par lipsit de orice bănuie. Poate m-ar fi crezut, dacă încercam să-l conving că sunt aici din întâmplare și că n-am nimic de-a face cu turma furată.

Dar am abandonat imediat acest gând. Nu, flăcăul era prea abil. Și probabil înainte de a ne fi furat turma ne observaseră destulă vreme la ranch-ul nostru. Tipul de pe stâncă știa foarte bine cum arăt.

Acest hombre de colo sus, voia să se joace cu mine.

Încă mai așteptam un răspuns. Și mi l-a dat.

— Da, eu sunt Sam Kyhoe, a zis el, am părul roșu, un ochi este violet și celălalt gălbui. Ești mulțumit? Altceva!

— Ai reușit să calculezi foarte bine pe ce drum o s-o iau!

El râse:

— Sigur, sigur! Nu mi-e greu să mă transpun în locul cuiva care este în situația asta – nu mi-e greu de fel. Și, mai departe? Voiai să ne ții calea?

— Voiam să ajung la Last Chance, am spus. Să găsesc ajutor în Last Chance.

Începu să râdă nebunește. Se comporta de parcă i-aș fi spus cea mai bună glumă din lume. Și fiindcă râdea atât de tare încât a trebuit să se îndoiaie, am înțeles că nu voi mai avea curând o astfel de șansă.

Trebuia să risc totul – într-adevăr totul! Din cauza asta am tras.

L-am lovit și am fost cu o fracțiune de secundă mai rapid decât el.

Dar ne-a „tras-o” și el nouă – m-a nimerit și pe mine dar și calul. Nechezând înfricoșat, animalul se cabra atât de tare încât mă azvârli jos. Cu toate că era un cal de front, obișnuit cu focul de revolver sau de pușcă – ba chiar și cu bubuitul tunurilor – nu rezistase totuși acestor alice deosebit de mari.

Și eu am fost lovit, fără să-mi dau seama imediat cât de grav!

Și când tocmai mă adunam din albia râului și încercam să rezist, clătinându-mă, curentului ușor și-a terminat și Sam Kyhoe coborâșul.

A căzut cu zgomot lângă mine în pârâu, iar apa l-a târât la vale.

Îmi nimerisem ținta foarte bine. Era cu siguranță tot atât de mort ca și Emet Stringer.

Și cu mine ce se întâmpla? Trebuia să mor și eu?

Simțeam că sunt lovit în mai multe locuri. Sângele-mi curgea din răni. Unde era bravul meu Falk? Sigur că se alesese și el cu o groază de plumbi, probabil mai mulți decât ai mei.

Am ieșit greoi din apă și țineam Colt-ul încă în mână.

Falk era pe mal. Necheza de durere. Apoi ingenunche.

Doamne sfinte, murea – vedeam asta în lumina lunii și n-aveam cum să-l ajut. Puteam doar să-i scurtez suferința. Astfel că i-am apăsât pistolul pe frunte și am tras.

Da, Colt-ul funcționa încă, deși se udase.

Câtva timp mi se făcu negru în fața ochilor. A trebuit să, mă sprijin de stâncă. De-abia mai târziu m-am simțit ceva mai bine.

Am desprins coburii, pușca și pătura făcută sul, apoi am ocolit anevoios stâncă. Speranțele mele s-au adeverit. Calul lui Emet era aici. Am pus pe el coburii și cioltarul meu. Iar pușca am agățat-o la oblânc. La a doua încercare am reușit să rămân în șa. Scărița avea lungimea potrivită.

Preț de câteva respirații am chibzuit, încotro s-o iau? Înapoi la ranch? Dacă mă vor urmări, îl vor ucide acolo și pe Tulsa-Jones.

Deci trebuia să-i ademenesc altundeva. Undeva – între locul acesta afurisit și Last Chance – trebuie să se găsească niște oameni care să-mi scoată plumbii din corp și care să-mi lege rănile.

Încă mai eram convins că doar în Last Chance voi afla ajutor.

Trebuia să ajung acolo!

2. ÎNGERUL ȘI VRACIUL.

Cândva, către amiaza zilei următoare, n-am mai putut... Am alunecat de pe cal și am observat asta de abia când m-am izbit căzând.

Cu ultimele puteri m-am târât sub un tufiș. După asta am leșinat iar.

Am visat lucruri aiurea, că eram hăituit de o bandă feroce; descoperit iar și iar și hăituit, goana continua chiar și pe străzile și ulițele din LAST CHANCE.

În realitate, habar n-aveam dacă tabăra de căutători de aur și de cărăuși de mărfuri care purta acest nume. Predestinat – cum se va vedea – avea sau nu străzi și ulițe.

M-am trezit fiindcă mi se picura, apă în gură și cineva îmi curăța fața cu o batistă udă – apoi mi-a răcorit fruntea și tâmplele.

Ceața se risipea încet-încet. Am văzut un înger.

Apoi mi-am dat seama că nu poate fi un înger, fiindcă nu eram încă în cer – poate nu voi ajunge niciodată acolo. Eram încă pe pământ și chipul de înger era al unei femei tinere.

De sus, ea-mi zâmbi liniștitor.

— Puteți spune că ați avut noroc, se auzi vocea bine timbrată a unui bărbat. Chiar și în starea mea precară, am simțit că vocea asta poate să ajungă la un volum impunător.

Dar după asta, am văzut un omuleț într-o redingotă verzuie și cu un joben de aceeași culoare.

— Ați avut noroc, repetă el, că v-a găsit cel mai reputat terapeut din toată țara, o persoană de la care pot învăța încă destule, chiar și medicii din Est, cei cu studii universitare.

Am înțeles că vorbea despre sine.

Apoi am văzut căruța.

Era o căruță-furgon, de tipul celor mult folosite pe atunci – în Sudul cel mai îndepărtat și în Vest – de așa-zișii „medici practicanți”. Era vopsită într-un roșu țipător și în culori galbene scria pe toate laturile: GEOFF SHANE, OMUL CARE VINDECA CU MĂINILE – OMUL CU LEACURILE MIRACULOASE.

Am adormit iarăși. Probabil că pierdusem prea mult sânge.

3. „DACĂ ÎNDREAPTĂ DEGETUL GROS SPRE PĂMÂNT...”

Când m-am trezit, eram culcat în căruță. Furgonul înainta hurducăind – dar nu-mi păsa, fiindcă așternutul era moale.

Aveam febră. O sete aprigă mă chinuia.

Mă simțeam vlăguit.

Fiindcă mă aflam în căruță, însemna că mărunțelul cu vocea puternică mă ridicase împreună cu fata și mă vârâse înăuntru. N-a fost desigur o treabă ușoară pentru ei, fiindcă eu cântăream mai bine de o sută optzeci de livre.

Mi-am săltat capul. Lângă mine, agățată de peretele furgonului se găsea o sticlă. Am desprins-o de acolo și m-am săltat puțin. Simțeam acum dureri în mai multe locuri. Peste tot aveam plasturi.

Cu eforturi, am reușit să scot dopul.

După asta am reușit să beau. Era un ceai rece, cu o aromă deosebită.

M-am simțit ceva mai bine, m-am lungit din nou și am pipăit toate punctele unde erau plasturi.

Era limpede că-mi scosese rănilor plumbii de peste tot. Numărai cinci locuri – două pe la coaste, unul la umăr și două la șolduri.

Oho, scăpasem ieftin!

Dar cireada mea se afla încă în stăpânirea hoților de vite și – la fel ca și până acum – era tot în drum spre *Last Chance*.

Eu însă, rănit, mă aflam în furgonul unui vraci și trebuia să fiu bucuros că am găsit ajutor.

Dar încotro mergeam?

Spre *Last Chance*?

Am bătut cu sticla în peretele furgonului. Nu mă înșelasem. În spatele locului ocupat de conducător se afla o ușă, care s-a deschis. Fata pe care, în prima clipă când am redevenit conștient, o luasem drept un înger, a intrat.

Prin fereastra laterală a căruței-furgon ce servea atât pentru vânzare cât și ca locuință, pătrundea lumină destulă. Fata se așeză pe un scăunel scund, foarte aproape de culcușul meu.

Apoi ne-am uitat unul la celălalt.

M-a scrutat cu o privire prudentă și reținută, în care se putea citi totuși o oarecare simpatie.

— Ați băut deja din ceai?

Am dat doar afirmativ din cap și am continuat s-o privesc.

Nu-mi era bine deloc și aveam destule necazuri. Cu toate astea nu puteam să n-o admir.

Mi-a plăcut mai mult decât oricare alta de până acum.

Nu văzusem nicicând astfel de ochi verzi. Părul îl adunase cu o basma legată cu îndemânare. Dar aceasta nu reușea să stăpânească abundența podoabei brun-roșcate.

Ochii-i erau tăiați puțin oblic și nasul era mic, feminin și puțin cârn.

Gura ei era însă expresivă și o să-i trădeze mereu destule din sentimentele ei, oricât ar încerca să le țină sub control.

Această gură generoasă care era plină de viață și energie, putea fi severă sau dulce, se putea plia într-un zâmbet sau se putea strâmba disprețuitor.

Era poate cu doi sau trei ani mai în vârstă decât ți se părea la început. Am zărit

câteva linii fine în jurul colțurilor gurii și a ochilor. Da, cunoștea de mult ce este viața. Puține lucruri păreau să-i mai fie străine.

— Acest ceai este într-adevăr un leac fermecat, zise ea. Tatăl meu a mai făcut de altfel tot ce poate face un „doc” adevărat. Nu trebuie să fii îngrijorat. Mergem spre *Last Chance*. Calul dumitale este legat de spatele furgonului. Cam într-o oră se întunecă. Atunci facem popas. Ți-e foame?

Da, mi-era.

— Pot să mai rezist un ceas, murmurai eu. Numele meu este Jo Kinkaid. Undeva în Est am un *ranch* și eram în drum spre Last Chance. Vă sunt foarte îndatorat! Cum te cheamă? Numele tatălui dumitale l-am citit pe furgon, înainte de a leșina – parcă Geoff Shane, nu? Și dumneata – dumneata cum te numești?

— Sally, răspunse ea simplu și deschise un dulap. Din el scoase câțiva biscuiți.

— I-am copt azi dimineață, spuse ea. Pentru început amăgește-ți foamea cu ei. Am luat biscuiții.

Dar mă uitam tot timpul la Sally. Îmi plăcea din ce în ce mai mult. Când vorbea, ochii ei scânteiau iar fața ei drăguță devenea și mai însuflețită.

Ea zâmbi.

— Ei, zise ea, cu toate că d-ta, Jo Kinkaid, ai pierdut o groază de sânge, se pare că te refaci rapid. În locul dumitale nu m-aș mișca atât, ca rănilor să nu se deschidă iar. Poate că ar trebui să te gândești doar la această piedică.

Acum se transformase într-o „răutate”. Mi-am dat seama după ochii ei.

Am rânjit. Și după asta – mestecând un biscuit – i-am spus:

— Și ce se întâmplă dacă te găsesc foarte încântătoare? Mi se pare firesc, nu? Pariez că mai toți flăcăii încearcă să te cucerească. Pariez că te-ai obișnuit cu așa ceva. Asta este soarta dumitale în acest Vest sărac în femei.

Acum, zâmbea pe jumătate batjocoritor, pe jumătate plină de înțelegere.

— Desigur, spuse ea, cu asta sunt într-adevăr deprinsă. Și dacă țara asta n-ar fi plină de bărbați, ci de femei, atunci ar fi desigur invers, nu-i așa? Atunci femeile ar alerga chiar și după cei mai urâți bărbați, așa cum trag muștele la miere!

Acum îmi plăcea și mai mult. Era și bună de gură.

Dar în ochii ei am văzut și un reflex meditativ, așa ca și cum gândurile ei s-ar preocupa de mine – dar nu numai fiindcă eram un bărbat rănit de niște plumbi...

Sally a mai șovăit puțin. Știam că mă va întreba îndată, cum de-am ajuns în situația asta.

Din această cauză, am făcut eu începutul:

— Niște hoți de vite! Îi urmăream fiindcă mi-au furat cireada. Cred că vor să le vândă la *Last Chance*. În acest *camp* al căutătorilor de aur, lumea va fi bucuroasă să-și facă rezerve de carne înainte de sosirea iernii. Acum...

— Ce știi despre *Last Chance*, Jo Kinkaid? mă întrerupse Sally și am înțeles imediat că întrebarea trebuia să fie foarte importantă.

— Nimic, am răspuns eu. Trebuie să fie o tabără mare a căutătorilor de aur și a minerilor și toate convoaiele care transportă mărfuri și vor să străbată pasul spre Vest se odihnesc acolo. Nu există în lung și-n lat altă trecătoare spre Vest.

— Așa-i, a răspuns ea. Dar *Last Chance* nu mai este un camp. A devenit demult un oraș. Este orașul cel mai murdar și cel mai ticăloșit pe care-l cunosc – și eu cunosc o sumedenie. Suntem plecați de două luni și am vizitat niște exploatări miniere mai mari, unde întotdeauna se găsesc câțiva bolnavi de îngrijit. Pariez că *Last Chance* a devenit și mai murdar. Acest oraș blestemat nu mai este o *șansă* pentru nici un om cinstit – nici măcar *ultimă*. În oraș stăpânește Will Duffield. N-ai mai auzit nimic până acum despre acest Will Duffield?

— Nu, am răspuns eu. Am venit din Sud. Până acum câteva luni am fost complet

străin în Utah. Am venit aici cu o cireada din Sud și mi-am clădit un ranch. Aprovizionarea mi-am făcut-o din localitățile situate mai spre est. Ce-i cu acest Will Duffield?

Sally s-a strâmbat.

— Este boss-ul unui oraș ordinar, rău, perfid și murdar. Acolo el este un... un fel de semi-zeu. Dacă îndreaptă degetul în jos spre pământ ești un om terminat. Iar dacă o bandă ți-a furat vitele, înseamnă că este banda lui. A organizat pe toți răii, pe toți ticăloșii. Dacă a pus să ți se fure cireada înseamnă că iarna asta carnea de vită va ajunge atât de scumpă încât o să fie cântărită cu... aur, înțelegi?! Will Duffield își aranjează pentru orice lucru important „dreptul” său în exclusivitate. Dacă ar ști că în viitor vor lipsi caietele, le-ar cumpăra pe toate, ca mai târziu să le vândă cu un câștig înzecit. Dacă te duci la Last Chance ca să obții ajutor pentru a-ți recăpăta vitele, atunci n-o să rămână prea mare lucru din dumneata, crescătorule de vite!

4. „... NIȘTE CÂINI RĂIOȘI CARE MUȘCĂ ÎN DREAPTA ȘI-N STÂNGA...”

Mă trezii din nou, dar foamea pe care o potolisem mai-nainte cu câțiva biscuiți era prezentă iarăși, sfâșiind sălbatic. Corpul meu își cerea drepturile și nu mai puteam abuza de el. Căruța se opri.

Ușa de la capătul celălalt era deschisă. Există și o scăriță, iar Sally se așezase pe prima ei treaptă. Lumina focului răzbătea de afară. Profilul feții i se contura clar.

Da, era neobișnuit de ispititoare această Sally Shane, care împreună cu tatăl ei călătorea cu farmacia asta ambulantă printr-un ținut sălbatic, urmând să ajungă în orașul acela: nelegiuit, pe care – vădit – îl disprețuia atât de mult.

Întoarse capul, ca și cum mi-ar fi simțit privirea și observă că nu mai dorm.

— Ei, zise ea, înseamnă că totuși nu trebuie să leapăd mâncarea. Tată, s-a trezit.

Dispăru, probabil ca să trebăluiască, în preajma focului. Simțeam mirosul mâncării și asta îmi sporea senzația de sfârșeală. Stomacul meu mârâia ca un lup întăritat.

Geoff Shane intră și aprinse un felinar care lumina acum interiorul furgonului. Shane încercă să se dea grav, așa cum ar fi făcut-o un medic, un specialist cu renume, îmi luă pulsul.

Dar văzui că acest Geoff Shane avea ochi iuți de nevăstuică. Bărbia lui era slab dezvoltată. Nasul însă, avea culoarea aceea care-mi spunea că terapeutul se îmbată cam des.

Redingota lui de culoare verde ca sticla, era uzată. Dar asta nu era de mirare, fiindcă aici, într-un ținut atât de aspru, era cât se poate de nepractică.

Îmi dădu să beau ceai. Acum era altfel. Avea un gust amar.

— Ce este bun are deseori un gust amar, spuse el și după ce pufni pe nas de două ori, adăugă:

— Să știi c-ai avut totuși noroc, tinere. Nu cred că vreuna din răni se va inflama, ca să ți se otrăvească sângele. Pentru a le curăța, am folosit o groază de alcool prețios. În haina dumată am găsit bani. Pentru faptul că te vindec și că te îngrijim până când te vei putea da jos din căruță, îți iau cincizeci de dolari. E în ordine?

— Este, zisei eu, deși știam că astfel îmi vor rămâne foarte puțini bani. Chiar dacă mi-ar fi luat toți dolarii pentru ajutorul său, n-aș fi avut nimic de obiectat.

Da, de fapt chiar îmi convenea să plătesc pentru ajutorul său. Din asta trăia – să-i ajute pe bolnavi, sau cel puțin să le vândă leacuri. Asta era meseria lui. Mă studia cu atenție. Simțeam cum instinctul lui încerca să mă pătrundă.

Era neîncrezător și rutinat.

De ce oare colinda călătorind prin ținuturile astea ca tămăduitor – împreună cu fata asta frumoasă? De ce nu se stabilise undeva?

— Turma dumată, spuse el cu un soi de umor crâncen – va trebuie radiată din evidențe. Cei din *Last Chance* au nevoie de carne pentru iernat. Nu trebuia să ții vite atât de aproape de oraș.

— *Ranch*-ul meu se găsește la mai bine de o sută de mile – adică la trei zile mers călare – de *LAST CHANCE*. Bandiții din orașul ăsta nenorocit, trebuie să s-au împrăștiat ca niște viespi, până au dat de *ranch*-ul meu ascuns și până au reușit să mâne vitele de pe pășune. Dar vom mai vedea...

Dădu din cap afirmativ.

— Mi-ar pare rău flăcăule, spuse el, să te fi cârpit doar pentru ca ăștia din *Last*

Chance să te ciuruiască.

N-am mai spus nimic, chiar nimic. Ce-aș mai fi putut spune? Ar fi trebuit să-i povestesc mai multe despre mine. Ar fi trebuit să-i explic cine am fost... ce am fost în Sud, înainte de a mă hotărî să devin crescător de vite în singurătatea regiunii premontane, la vest de Small Rock's River în Utah.

Ar fi trebuit să-i deslușesc că eram un tip care nu permitea să i se fure un nasture de cămașă, care păstrează întotdeauna ce-i aparține.

După asta intră Sally ou o oală pe jumătate plină cu supă. Era o supă de orez cu multă carne bine mărunțită.

Geoff Shane îi făcu loc, apoi coborî scărița, fără să mai spună ceva. Sally se așeză pe locul lui.

— Astăzi o să te mai hrănesc eu, Jo Kinkaid, spuse ea.

Deodată, auzii un zgomot. Și înțelesei imediat.

Acolo, afară, în noaptea luminată de lună, turma mea era mânăta spre vest. Drumul de căruțe era la mai puțin de o azvârlitură de băț față de bivuacul nostru. Și pe drumul acesta trecea acum cireada mea.

Harapnicele pocneau, răsunau strigăte răgușite și fluierături, lasourile plesneau. Se auzea nechezatul cailor și mugetul vitelor.

Da, așa se aude întotdeauna, când o cireada bulucită de vite este minată și snopită în bătaie de călăreți brutali.

Nu putea să fie decât cireada mea.

Și dacă niște călăreți vor veni și la bivuacul nostru, atrași de lumina focului? Mi-am amintit de calul lui Sam Kyhoe.

Dacă bandiții ajung aici și recunosc calul, atunci mă descoperă și pe mine imediat. I-am spus lui Sally:

— Calul ăsta a fost al șefului hoților de vite. Înainte de a fi împușcat de mine, tipul mi-a omorât calul. Apoi l-am luat eu pe al lui. Trebuie să duceți animalul de aici!

Fata înțelese imediat și coborî repede din căruță să-i spună tatălui ei. După asta reveni, îndată.

— Și cine a fost șeful acela? întrebă ea când se așeză iar lângă mine. Continuă să mă hrănească, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Sam Kyhoe, i-am răspuns. Așa se numea. El l-a ucis pe prietenul și partenerul meu, care păzea cireada.

Ochii ei se închiseră un moment.

— Da, Sam Kyhoe este cunoscut în *Last Chance*, spuse ea. Era unul dintre oamenii de bază ai lui Will Duffield.

Se ridică și închise ușa furgonului, apoi stinse și felinarul astfel încît se făcu întuneric. Prin ferestre pătrundea doar puțin din lumina focului.

— Tatăl meu a ascuns calul printre stânci, spuse ea după câteva clipe. Nu vrem să te smulgă din vagon și să fii recunoscut în bivuacul nostru, Jo Kinkaid – nu, nu vrem asta.

În glasul ei era acum un ton amar – ba parcă se auzea și mînie. Întrebai:

— Dacă disprețuiești orașul ăsta atât de tare, Sally – ba se pare că-l urăști chiar – atunci de ce vă duceți acolo; ce vă face – pe tatăl dumitale și pe dumneata – să-l revedeți?

— Ei! zise ea și tăcu. Dar acest „Ei!” parcă suna a: „Ce știi dumneata despre probleme noastre, Jo Kinkaid” sau „Asta nu te privește, Jo Kinkaid”.

Da, cam așa mi se păru acest „Ei!”.

Cireada era foarte aproape. Se găsea acum pe drumul de căruțe, marcat doar de făgașe și urme de potcoavă; în dreptul taberei noastre.

Iar călăreții trebuiau să vină îndată și să...

Și veniră. Începea să fie periculos.

Auzii vocile, apoi caii și scârțâitul șei. Cireada era mânăta mai departe pe drumul de căruțe. Mersul ei nu se încetini. Tropăitul însă, abia se mai auzea, astfel încât toate zgomotele din *camp* sunau parcă mai tare...

Unul dintre călăreți râse cu vocea răgușită:

— Uau! Dar ăsta-i bunul nostru prieten Geoff Shane!

Celălalt strigă:

„Îți curge-n față, te mănă-n spate,
Shane ți le vindecă pe toate!”

Râseră amândoi. Apoi prima voce continuă să declame:

„De te-a mușcat șarpele zălud,
El te unge cu al broaștei ud!”

Iar hohotiră ca nebunii. Gustau evident întreruperea monotoniei și erau bucuroși că scăpaseră câteva minute de praful drumului de căruțe.

Vocea cu sonorități impunătoare a lui Geoff Shane se făcu auzită, după ce nechezatul râsului lor se mai potoli:

— Norocul vostru este că sunteți lipsiți de atât de multe, încât nici nu vă dați seama de acest neajuns. Zău că ăsta-i un noroc, pentru băieți de teapa voastră, fiindcă altminteri ar trebui să plângeți tot timpul, nimic altceva – decât să plângeți mereu. Shorty, ți-aduci aminte când cu măiestria unui dentist, ți-am scos măseaua care făcuse puroi? Din cauza măselei ăsteia puteai să mori. Copsese toată falca. Doar leacurile mele desăvârșite te-au scăpat, altminteri te băga în pământ septicemia: Și tu Herbertson – parcă te-am ajutat și pe tine, nu-i așa? Când te-ai umplut de râia aia primejdioasă de la o curviștină, n-am fost eu cel ce ți-a dat o alifie de calitate întâi care te-a scăpat doar în câteva zile de toate necazurile? Și acum veniți aici să faceți glume tâmpite? Ia mai duceți-vă dracului! Cărați-vă! Și... repede!

Glasul lui crescuse din ce în ce mai tare; răsuna acum ca o arie pe scena unei opere.

Iar cei doi călăreți nu mai râdeau.

Probabil că tăceau rușinați.

În cele din urmă unul din ei spuse:

— Vai, Geoff, doar mai ești în stare să suporti o glumă. Știi c-am spus-o doar așa... N-o să ne pui la socoteală că suntem niște flăcăi primitivi, că nu ne putem exprima atât de ales ca tine. Poate că ne omenești cu o înghițitură de cafea? Și unde este Sally cea frumoasă? Hei Sally, te-ai culcat deja? Atunci vino-n coace! Au venit Shorty și Herbertson! Ia arată-te frumoaso! Nici una din *Last Chance* nu-ți ajunge măcar la degetul mic – nici una! Sau întru eu în căruță, Sally? Ți-e frig în pătuț? Să te încălzesc?

Râseră iarăși în hohote, aproape așa ca și cum ar fi fost chercheliți.

Oho, nu erau desigur niște gentlemani. Erau niște indivizi ordinari, cu expresii nerușinate. Și când ajungeau în apropierea unei femei, gândurile lor se învârtteau numai în jurul unor anumite lucruri.

Câteva clipe domni tăcerea.

Dar după asta s-a auzit iarăși vocea lui Geoff Shane. Acum era dură. La o astfel de fermitate în glasul lui nu mă așteptam.

Întrebă rece:

— Ați venit ca să vă treziți cu neplăceri? Fiindcă s-ar putea să le aveți curând, când voi începe iar să-l masez pe Will Duffield. A pus să fiu chemat la *Last Chance* fiindcă îl supără din nou spatele, așa cum s-a mai întâmplat. Cu mâinile astea ale mele îl voi vindeca, iar cu prilejul ăsta, am să mă plâng de voi! Cărați-vă! Nu vă permit să-mi jigniți fiica, de parcă ar fi o stricăță! Dați-i drumul!

Aflasem deci care era rostul călătoriei celor doi Shane la *Last Chance*.

Pe acest Will Duffield, îl dureau deci spinarea. Necazul ăsta îl pățiseră destui. Iar Geoff Shane era un om cu mâini de aur. Mi se întâmplase să văd oameni care înțepeniseră de tot, care nu mai puteau să stea în picioare, dar nici pe scaun, sau culcați și care, în cele din urmă, erau duși la astfel de tămăduitori. Iar aceștia mișcau încoace și încolo câte o vertebră, apăsau pe un anumit loc, masau și... crampele piereau.

Cei doi hoți de vite tăcură un răstimp, în vreme ce mă gândeam la toate astea. Apoi unul dintre ei spuse:

— Vai, Geoff, doar n-o să ne-o iei în nume de rău. Știi doar că nu suntem niște persoane cu niscăi preocupări artistice – parcă așa se zice, nu? – ci mai degrabă niște râioși care mușcă în dreapta și stânga, fiindcă n-au fost iubiți de nimeni, nici măcar de mamele lor. Dar să ne întoarcem la ale noastre. Căutăm un om care credem că-l călărește pe Blacky al lui Kyhoe. L-a împușcat pe bunul Sam dar suntem siguri că a „înghițit” și el câteva din alicele lui barosane. L-ai văzut pe acest *hombre*?

Mi-am ținut respirația, ca să pot auzi mai bine răspunsul.

— Nu! Nu știu nici cum arată calul lui Kyhoe și nici n-am întâlnit azi vreo persoană în afară de voi, ceea ce e prea de-ajuns. Altceva?

— Nimic!

Auzii cum își întoarseră caii. Plecară fără grabă. Unul dintre ei strigă – probabil peste umăr:

— Hei, Sally, să dormi frumos și să visezi cu drăguțul de Shorty!

Apoi porniră în galop. Tropicul cailor părea un ecou întârziat al zgomotului făcut de cireada, care se mișca statornic spre vest.

I-am spus lui Sally:

— Doi admiratori deosebit de politicoși, nu?

— Nu face asemenea glume, răspunse ea necăjită, apoi se ridică și deschise ușa din spate.

Geoff Shane stătea la capătul scăriței, luminat de reflexele focului. Privi în interiorul furgonului și spuse:

— Acum ești foarte îndatorat, Jo Kinkaid, foarte îndatorat. Fiindcă ți-am salvat viața.

Și chiar așa era.

Eram într-adevăr foarte îndatorat celor doi Shane.

5. „OAZA” ȘI „PARADISUL”.

Ajunserăm după două zile.

Era noapte, iar în fața noastră se zăreau luminile din *Last Chance*.

Dincolo de oraș, drumul de căruțe trecea printr-un canion, care ținea până la trecătoare.

Lucrul acesta se putea desluși cu ușurință în lumina lunii, chiar dacă nu cunoșteai decât aproximativ configurația munților.

Mă simțeam mai bine acum. Rănile mele se închiseseră. De acu-nainte eram sigur că nu se vor mai inflama. Și pierderea de sânge „se reparase” fiindcă Sally Shane îmi tot dăduse mâncare din belșug.

Când mă coborâi din furgon, simții că amețesc. Mă sprijinii de scăriță. Geoff spuse:

— Da, de-acu încolo trebuie să-ți porți singur de grijă, tinere! Și cu calul ăsta n-ai cum să te lași văzut în oraș. Cei mai mulți din oamenii lui Will Duffield cunosc calul lui Kyhoe.

Nu răspunsei. Dar o priveam pe Sally.

Se sprijinea de roata din spate de pe partea dreaptă și privea în tăcere încercările mele de a ajunge în șa. La a treia reușii.

Rămăsei o clipă liniștit, încercând să deslușesc dacă nu cumva rănile începuseră să sângereze din pricina efortului. Probabil că nu se întâmplase așa.

Ajunseserăm în ultimele două zile să ne apropiem oarecum și vorbiserăm despre cele mai diferite lucruri.

Din cauza asta credeam acum că știu de ce rămânea cu tatăl ei, cu care colinda prin lume.

Ar fi fost pierdut fără ea. Geoff Shane putea să aibă mâini pricepute, putea să fie un expert în ce privește plantele medicinale, mixturile și alifiile – dar încolo era ca un copil zburdalnic.

În fiecare oraș îl pândeau pericole, fiindcă iubea alcoolul și jocul de cărți.

Orice zi petrecută pe drumurile ținutului singuratic, era un prilej bine venit pentru a-și reveni.

Privii în jos, spre Sally.

Vocea mea sună cumva obosită, când spusei:

— Ești o fată bună, Sally. Îți urez să...

— Să nu-mi urezi nimic, mă-nterupse ea. Eu iau lucrurile așa cum sunt. Mi-e totul egal. Nu trebuie să-mi urezi ceva anume!

Înghiții în sec. Simțeam amărăciunea din glasul. Ei, sigur că avea și ea năzuințe, dar erau foarte bine ascunse.

— Și dacă nu te-ai supăra, murmurai eu, te-aș întreba: ai vrea să trăiești cu mine în *ranch*-ul din dealurile de pe lângă Pârâul Plopilor? Dar...

— Ei așa! Și ce mare lucru ar fi ăsta? Mă înterupse ea. Simțeam că în adâncul ei, lucrurile stăteau altfel acum. Deci continuai:

— Înseamnă totuși destul de mult: un loc sigur, un cămin – să clădești ceva cu brațele tale, ceva care rămâne după tine. Ce ai împotriva unui loc stabil, împotriva unui cămin, împotriva unei familii, cu copii... cu băieți și fete... ce-ai împotriva?

— Pleacă! răspunse ea, dă-i drumul! Îmi place să colind cu tatăl meu, să-l ajut și să-l văd vindecând oamenii. Mie-mi place!

În vocea ei era o asemenea îndârjire încât simțeam cât de aproape era de lacrimi. Aș fi vrut să cobor și s-o iau în brațe.

Geoff Shane, care asistase până acuma în tăcere, tuși deodată ca și cum ar fi fost emoționat. Apoi spuse solemn, de parcă ar fi enunțat cine știe ce lucru deosebit:

— Da, va avea într-o bună zi toate astea. Va avea un cămin! Și dacă va veni bărbatul ursit ei, atunci nici nu va șovăi prea mult. O s-o las să plece și-o să-mi continui drumeția de unul singur. Și tot umblând așa o să mă gândesc mereu că micuța mea Sally s-a așezat la casa ei și că acolo o duce altfel decât până acum – mai bine. O să...

— Încetează, dar încetează tată! Cuvintele astea le strigă aproape violent. N-o să te las niciodată singur, niciodată! Și tu știi asta foarte bine! Ce mai aștepți, Jo Kinkaid?

Întrebarea sună cumva mânioasă...

Chiar, ce mai așteptăm?

Plecai în noapte, părăsind drumul de căruțe și făcui un ocol în jurul orașului. În canionul care urca, erau pretutindeni aprinse luminile și focurile ardeau.

Două convoaie de căruțe, intrate pe jumătate în canion își stabiliseră deja bivouacul. Înțelesei, însă, că multe focuri și lumini țineau de *claim*-uri și de locurile unde se prospecta.

Întregul canion era ocupat până sus la trecătoare. În dreapta și-n stânga râului, focurile erau deosebit de numeroase.

Desigur că ziua, acolo, spălau căutătorii de aur nisipul și încercau să găsească praf de aur și pepite, printre bolovanii de pe fund.

Ce urma să fac? Eram încă slab și bolnav și trebuia să abandonez imediat calul, fiindcă altfel acesta m-ar trăda. Sam Kyhoe, individul pe care trebuise să-l omor avea prieteni și complici în oraș. Toți m-ar fi vânat.

În buzunarele mele însă nu mai erau destui dolari ca să pot cumpăra cu ei un alt cal. Nu puteam păstra nici șaua.

Blestemată situație, eram într-adevăr la strâmtoare.

Când ajunsei la malul râului, în interiorul canionului, descâlceai anevoie, luai șaua de pe cal și-o ascunsei printre niște bolovani mari. După ce-i scosei și harnașamentul îi dădui o palmă ușoară.

Apoi mă îndreptai spre oraș, luând cu mine doar coburii și pătura făcută sul.

Eram deja destul de epuizat și mă mișcăm ca un om beat.

Când ajunsei iar în drumul de căruțe, nu mai eram singur.

Spre *Last Chance* se mai revărsau camionagii, căutătorii de aur și minierii, ca să sa destrăbăleze acolo pe măsura chefului și a pungii lor – chiar de-ar fi fost o beție cu cel mai ieftin whisky, cel care avea un gust de câine mort, macerat în bale de puma!

Mă lăsai și eu antrenat de șuvoiul gâtlejelor însetate și flămânde.

Câteodată sosea o căruță plină cu bărbați. Atunci trebuia să-i facem loc cu toții și eram învăluiți în praf.

Când apărură primele case, văzui că existau chiar și trotuare podite cu scândură. *Last Chance* nu mai era într-adevăr o tabără – nu, era un oraș zgomotos destinat petrecerilor – mai ales acum, după căderea nopții.

Poate că așezarea era peste zi cu totul alta – probabil chiar...

Cunoșteam asemenea orașe și în câteva din ele mă alesesem cu cicatrice. Nu numai pe corp...

Mă lăsai târât în continuare de curent și simții cum slăbiciunea fizică mă asaltează. Trebuia să ajung cât mai curând într-un pat și să dorm timp îndelungat. Rămânând pe stradă, riscam curând să mă prăbușesc.

Banii îmi ajungeau pentru două nopți și pentru tot atâtea prânzuri.

Apoi... Apoi trebuia să fac rost de alții.

Luai la rând hotelurile ceva mai mici, dar în nici unul nu se găsea vreo cameră liberă. Orașul era atât de plin încât aproape că pâraia pe la cusături.

Acum reușii să înțeleg că era nevoie de o grămadă de carne proaspătă și că existau oameni care făceau niște eforturi mari ca s-o procure.

Undeva prin împrejurimi erau și vitele mele. Probabil că vor mai fi lăsate pe pășune, să se odihnească după marșul obositor și să recupereze greutatea pierdută. Deoarece fiecare kilogram de carne de vită costă aici o sumă bunicică.

Renunțai să mai cauți un adăpost peste noapte într-unul din hotelurile cele ieftine. Intenția mea era să găsesc un grajd din cele de închiriat și să mă vâd în paie de secară. Lucrul acesta îl făceau, pe semne, destui oameni aici, fiindcă într-un asemenea oraș existau o sumedenie de indivizi pârliți ca și mine.

Când ajunsei la o gheretă cu mâncare, mă oprii. Avea clătite cu sirop și cafea. Trebuia să mănânc de pe un soi de masă lungă din scânduri, stând în picioare.

Servea o fată care la prima vedere amintea de Sally Shane. Dar avea părul negru și ochii albaștri. În ciuda oboselii mele, am reușit să-mi dau seama de acest lucru.

După ce mă servi și-mi luă o jumătate de dolar, se uită la mine cu atenție. Zâmbetul ei dispăru când mă întrebă:

— Sunteți bolnav? Nu vă e bine?

— Aaah, o să mergă imediat, gemui eu și băui două înghițituri de cafea.

Într-adevăr, mă simții ceva mai bine și reușii s-o văd mai exact. Își legase un șorț deschis și purta o basma de sub care se iveau doar puține fire de păr.

Era singură. Servea continuu clienți noi și trebăluia cu tigăile, cu cratițele și oalele de pe sobă. Părea harnică.

Mestecam agale și o admiram.

După ce servi un client de lângă mine, mă privi.

— Ei, merge mai bine?

— Sigur că da, răspunsei, cred că ajung clientul dumitale permanent miss...

Ea arătă în sus.

— Scrie acolo, zise.

Privii la firma care atârna deasupra standului și citii: „OAZA NACYEI DALLKIN”.

Îmi veni să rânjesc cu toate că mă simțeam nasol.

— Da, spusei, este într-adevăr o oază în mijlocul pustiului.

— Vedeți, zâmbi ea cumva serios, așa o văd și eu. Apoi trebui să se reîntoarcă la plită pentru a răsuci clătitele în tigaia cea mare.

Lângă mine stăteau acum doi bețivi, iar unul dintre ei spuse cu glas tare și întrerupt de râgâieli:

— Împrumută-mă cu douăzeci de dolari, Monk. Ai auzit? Să împrumuți cu douăzeci de dolari pe cel mai bun prieten al tău!

— Nununu, răspunse celălalt bărbat care se numea Monk. În-în-între pri-pri-prietenii să nununu faci datorii. E-e-ele disdisdistrug prietenia, înțelegi Alfred?

— Dar ia ascultă Monk! Dacă mă împrumuți cu douăzeci de dolari, îți dau zece înapoi. Și, fiindcă tu îmi vei datora atunci zece dolari și eu îți datorez tot zece, înseamnă că suntem chit. Ai înțeles? Nu-ți mai sunt dator cu nimic! Cred că-i ușor de înțeles.

Mă uitai la acest Monk.

Semăna într-adevăr cu o maimuță. Și cu toate că era beat, admira propunerea prietenului său.

— A-a-amice, spuse el, tu, tu, tu ai cacacap, popopot să ți-o spun ești teteteribel nu, teribil!

Și prinzând capul amicului între cele două mâini, îl sărută pe frunte și scoase apoi

cei douăzeci de dolari.

— Dar trette-trebuie să-mi dai imediat zece înânânâna-poi, bâlbâi el, ca să fim chit. Nu reușii nici măcar să râd, atât de sfârșit eram. Plecai pe neobservate ca să mă pot vârî în fine, în paisele grajdului.

Dar când întrebai cum se poate ajunge acolo, aflai că trebuia să trec prin tot orașul... până la capătul celălalt.

Sfinte Laurențiule! Oare mai eram în stare de așa ceva?

Ajunsei în dreptul unui cabaret foarte mare. Avea o fațadă aranjată deosebit de impunător și individul care-i făcea reclamă nu era singur. Lângă el se afla un tip cu o trompetă strălucitoare și se mai agita și un toboșar. Numeroasele lampioane erau aprinse.

Mă oprii să-mi trag răsuflarea. Pentru asta fu nevoie să mă țin de colțul din spate al unei căruțe oprite acolo, cu care probabil veniseră minerii. Crainicul purta o uniformă de general sud-american care urmează să ia parte la un dîneu de gală.

Strigătele lui răsunau continuu.

— Intrați, poftiți în *Paradisul lui Cinthy Fox*! Aici e totul *fair*! Cele mai frumoase fete! Cel mai bun whisky, berea cea mai rece. Iar jocurile sunt cinstite! Poftiți, gentlemen! Poftiți în „PARADISUL FAIR-PLAY al CINTHYEI FOX!”

După ce făcea o pauză, adăuga iarăși...

— Va apare Cinthy Fox în persoană! Cinthy Fox, regina orașelor aurifere din Utah va cânta pentru dumneavoastră melodiile ei. Cea mai frumoasă femeie din Utah pe scenă! Veniți să auziți și să vedeți!

Crainicul mai strigă și alte slogane și fiecare frază era subliniată cu semnale de trompetă și cu răpăitul tobei.

Trecu un timp până când creierul meu reuși să „prindă” numele care se repeta continuu. Fiindcă acum chiar eram la capătul puterilor mele.

Dar deodată, acest nume își dobândește adevăratul înțeles.. Cinthy Fox. Sigur că da.

Eram sigur că nu putea fi vorba decât despre acea Cinthy Fox.

Mi-amintii iarăși trecutul. Astfel, uitai pentru câteva minute de starea mea „dărâmată”.

Cu Cinthy, a fost o chestie mai deosebită. Aparținea unui „*gambler*” – un jucător profesionist – și era încă tânără, chiar foarte tânără. Privirile ei mi-au solicitat de la bun început ajutor. Dar era într-adevăr căsătorită cu acest Peter Fox. Era soția lui și o deprinsese să facă o grămadă de lucruri – ceea ce pe atunci nu reușeam să pricep, fiindcă și eu eram foarte tânăr. S-a ajuns la un duel între mine și Peter Fox. L-am omorât. Și Cinthya a devenit liberă. Fiindcă-i ucisese soțul nu puteam fi împreună! Acest *gambler*, acest Peter Fox se afla mereu între noi. Nu ajunsesem încă așa de tăbăcit și-l vedeam mereu înaintea mea, când o sărutam pe Cinthy. Probabil că și ei i se întâmpla tot așa. Din cauza asta la Saint Louis ne-am despărțit. Apoi a venit războiul.

Să fie aceeași Cinthy Fox?

Mă uitai pe afișele multicolore. Mai erau și alți artiști care participau la spectacolul revuistic al șantanului. Dar pe unul din ele se vedea și chipul acestei Cinthy.

Da, era posibil să fi fost ea.

Cumpăanii...

Dar ce altă șansă mai aveam?

Cinthy nu-mi era datoare cu nimic, chiar așa. Fiindcă atunci nu din pricina ei avusesem conflictul cu Peter Fox. Îl prinsesem trișând.

Deci ea nu-mi datora nimic.

Și totuși mă va ajuta. Eram foarte sigur de asta.

Un om în situația mea avea nevoie de ajutor. Mă simții acum atât de slab, încât

crezui că în curând urma să mă prăbușesc.

Astfel că-mi mai adunai încă o dată forțele și intrai. Crainicul mă luă, sigur, drept un chefliu.

Înăuntru era o animație grozavă. La bar, gâtlejurile însetate alcătuiau patru rânduri compacte și cinci-șase chelneri nu mai pridideau umplând paharele.

Pe scenă, dansau opt fete. Erau drăguțe și știau chiar, într-o oarecare măsură, să și danseze. Dar în principal își exhibau picioarele lungi și făceau orice ca să-i înfierbânte pe indivizii dintre care unii ședeau la mese, alții sprijineau pereții sau forfoteau pe coridoare, ori asaltau barul.

Câteodată, când în timpul dansului ajungeau să fie aliniate ca soldații în timpul exercițiilor, băteau pasul pe loc și cântau:

„*Noi suntem cele mai dulci fetițe din al Cinthyei Paradis*

Noi suntem Maggy, Anne, Fio, Mary, Rose, Hedi, Lou și Lizz.”

Au mai cântat asemenea chestii și uneori se răsuceau ca să bâțâie din fund.

Atunci, spectatorii fluierau și răcneau deosebit de tare, încât tot ce cântau aceste „honeys”, aceste fetițe dulci, se pierdea în vacarm.

Cunoșteam toate astea. Avusesem parte de asemenea spectacole în zeci de orașe sălbatice, prin tot felul de stabilimente.

Poate aș fi reușit și eu să „iau foc”, dacă situația mi-ar fi fost alta!

Trebuie să mă așez.

Lângă treptele care urcau spre scenă se afla o masă rotundă și șase scaune. Era un colț relativ liniștit. Pe masă se găsea un carton:

REZERVAT!

Mă așezai totuși.

Și de abia apucau o clipă să răsuflu ușurat, că lângă scaunul meu se și ivi unul dintre polițaii casei, unul dintre cei care-i aruncă afară pe bețivi, un „debarasor” cum le spuneam eu, care-mi zise... „Nu știi carte, prietenarul?”

Îmi ridicai privirea spre el.

Da, era unul dintre acei tipi orgolioși care nu știu să bată-n retragere și vor să fie întotdeauna câștigători. Chiar așa arăta: parcă era întruchiparea vie și blondă a victoriei. Uitându-te la el aveai impresia că toate-i merg din plin.

Dar flăcăi din ăștia mai strivisem eu ici și colo.

Nici asta n-ar fi însemnat mare lucru. Dar nu în situația în care mă aflam acum. Un băiețاش sau un bătrân chiar, ar fi reușit fără efort, să mă doboare de pe scaun.

Iar blondul ăsta din fața mea n-avea decât să sufle mai tare...

Din cauza asta rămăsei pașnic, în ciuda vorbelor sale jignitoare.

— Du-te la Cinthy Fox și spune-i că o așteaptă un vechi prieten..

El ricana disprețuitor.

— În fiecare zi apar câțiva care sunt, chipurile, „vechi prieteni” de-ai patroanei, dar care nu vor decât să „muște” un whisky sau să „crape” ceva. Arăți destul de nasol, puiule!

Era un zevzec. Mă lua drept un vagabond în mizerie. Nu reușise sau poate nici nu voia să constate, că eram totuși un om bolnav și la capătul puterilor. Mă lua drept un milog.

Rânjii spre el cu ultimele puteri.

— Tinere, dacă nu se adevărește ce ți-am spus, n-ai decât să mă dai afară pe urmă. Da acum, poate ar fi bine să verifici, nu-i așa?

Ochii săi albaștri se îngustară de furie, iar rânjetul său se strâmbă și mai mult. Nu-i convenea deloc atunci când cineva încerca să-i schimbe o idee sau îi cerea să renunțe la o părere preconcepută. Apoi, însă, dădu din cap.

— Este într-adevăr masa personală a Cinthyei Fox, spuse el. Aici chiar n-au voie să

stea decât prietenii ei cei mai buni. Ei, o să vedem noi. Peste zece minute intră în scenă, n-o pot deranja acum. Dar după aceea...

Plecă.

Devenise nesigur. Un ultim rest de instinct îl avertizase. Fiindcă eram totuși un lup brăzdat de cicatrice...

Asta trebuia s-o simtă chiar și un lup tânăr și mândru, cum voia să fie acest june nerod și înfumurat.

Cu siguranță că n-o să mă scape din ochi. O să mă pândească.

Vai mie, dacă așteptam la această masă privată, rezervată numai pentru prietenii ei – o persoană care poate era altcineva decât acea Cinthy Fox pe care o cunoscusem.

Nu rămăsei singur multă vreme.

Curând, mai sosiră câțiva bărbați. Înțelesei că nu veniseră decât pentru numărul lui Cinthy Fox și că toată reprezentația de până atunci le fusese indiferentă.

6. AMINTEȘTE-ȚI DE MISSISSIPPI. GÂNDEȘTE-TE LA „DELTA QUEEN”

Bărbatul care se așeză primul, pocni din degete. O făcu doar așa, peste umăr, fără să arunce o privire într-acolo.

I se aduse îndată sticla. Era una deosebită, whisky veritabil din Scoția, nu Bourbonul pe care-l considerăm aicea în State, drept cel mai bun.

Al doilea bărbat se sprijini – lateral față de noi – de perete. Era un pistolar. Îmi dădui seama imediat. Misiunea lui era să asigure spatele celui care ședea la masă. Era o „gorilă”.

Polițaiul casei, „debarasorul”, reveni. Întrebă:

— E totul în regulă dle. Duffield? Flăcăul ăsta vă deranjează? Pot să-i fac vânt îndată!

Bărbatul pe care „debarasorul” îl numise „dl. Duffield” se uită la mine. O făcuse și când se așezase. Acum mă examina a doua oară.

Mă uitai liniștit în ochii săi și-mi dădui seama că este *acel Duffield* despre care-mi povestise Sally Shane.

N-avea cum să se numească altfel, decât WILL DUFFIELD. ȘTIAM că banda care-mi furase vitele, lucra pentru el.

Iar una din coincidențele astea, mă gândii. Apoi însă-mi spusei că nu este, totuși, ceva întâmplător. Totul se desfășura foarte logic.

— E-n ordine Ryan, îi spuse Will Duffield „debarasorului”. Sper că voi avea relații de bună vecinătate cu acest gentleman. În definitiv aparținem aceleiași confrerii, nu? Suntem, desigur, mari admiratori ai Cinthyei Fox. Sau?!

Întrebarea-mi era adresată.

Dădui din cap afirmativ.

Încă mai priveam în ochii lui Duffield.

La prima vedere ți se părea cumva emancipat, puteai să-l subaprecieri și să-l consideri drept un tip din cei obișnuiți, poate un comerciant sau un procurist – dar putea fi luat și drept un crupier de la o masă de ruletă.

Părul său nisipiu era deja destul de rar. Nici bărbuța lui de aceeași culoare nu impresiona prea tare. Sub bărbia ascuțită atârna o cravată cu șnururi.

Nu exista nimic cutezător în el.

Și totuși... câte ceva și în primul rând ochii, corectau impresia inițială. Erau de un cenușiu deschis și păreau complet lipsiți de expresie și reci. Dar cu toate astea se vedea imediat că dincolo de fruntea tipului se întâmplau foarte multe.... Acolo se lucra continuu.

Dar totul rămânea în adâncurile sale și ascuns în spatele acestor ochi.

Și mai simții și instinctul acestui om, instinct care pipăia încercând să găsească o breșă. Îmi amintii îndată de Pustiul Apaș, din Sud-vestul îndepărtat. Acolo văzusem cândva un lup al deșertului, care se furișa prin albia uscată a unui *arroyo*. Era atât de șters, atât de incolor ca și nisipul și praful prin care se strecura. Aproape că nu-l observai și nu-i dădeai prea mare importanță. Era slab, nu bătea la ochi și se furișa de parcă ar fi fost bolnav.

Dar dintr-o dată țâșnii și sfâșie ceafa unui șarpe cu clopoței pe care-l și devoră îndată.

De acest lup al deșertului îmi amintea Will Duffield.

Această constatare mă avertiză.

Vecinul îmi umplu și mie un pahar pe jumătate. Era într-adevăr whisky din cel mai bun.

— Pentru Cinthy, toastă el. Arătați ca și când n-ați putea suporta un whisky. Sunteți bolnav?

Băurăm mai întâi, apoi dădui din cap afirmativ:

— Da, sunt bolnav, da-mi trece repede.

— Și sunteți un prieten al Cinthyei?

— Dacă este acea Cinthy Fox pe care am cunoscut-o acum câțiva ani, atunci da.

Dar asta n-o pot constata decât dacă o văd. Trebuie să mai aveți răbdare dle. Duffield. Eu însumi sunt foarte încordat. Fiindcă mai există desigur pe lumea asta și alte Cinthy Fox.

Dădu din cap și privi nerăbdător estrada.

Mă uitai la tipul care făcea pe „gorila”. Avea capul ras și ochii tăiați oblic. Cu mustățile lui arcuite ca o seceră, amintea de un mongol. Probabil că una din bunicile sale va fi fost indiană. Mă privea atent și, probabil că auzise fiecare cuvânt al discuției. Tipul era primejdios.

Nu mai continuai convorbirea, pentru că orchestra aborda brusc și strident o uvertură.

Pe scenă apărură Cinthy.

Urletele, fluieratul și aplauzele depășiră câțva timp orchestra, iar pe scenă stătea Cinthy, într-o rochie verde. Părul ei roșu strălucea în lumina lămpilor.

Râdea – și arăta într-adevăr ca și cum s-ar bucura de larma entuziastă cu care o întâmpinaseră trei sau patru sute de bărbați mai mult sau mai puțin beți.

Împărți bezele și, când schiță câțiva pași pe scenă, își ridică puțin rochia. I se văzu acum pulpa piciorului – doar atât. Da – *by Jove* – așa cum pășea ea, nu prea mai văzusem femeii în stare s-o facă.

Doar umerii erau dezgoliți. Rochia era croită meșteșugit și arăta ca și cum ar fi purtat-o pe corpul gol.

Dar era oare Cinthya „a mea”?

Nu eram sigur – și nici nu aveam cum. Fiindcă trecuseră mai mult de șase ani și șase ani pot schimba o femeie.

Putea fi, dacă devenise și mai frumoasă și mai atractiv – feminină, dacă dobândise formatul unei femei sigure de sine și independentă.

Da, atunci putea fi ea. Fiindcă asemănări existau. Îmi amintii iar de câteva lucruri.

Și totuși n-aveam certitudinea. Acolo, pe scenă, era și prea rafinat machiată.

Dar o să-și amintească de mine, o să mă recunoască?

Simții privirea lui Will Duffield și îi răspunsei. Săltai din umeri și apoi îi coborâi...

O semnare amară încercă să mă cuprindă. Extenuarea nu dispăruse încă, deși ședeam deja de câțva timp și whisky-ul de calitate parcă îmi mai atârta pofta de viață.

Damned, mi-era teamă că nu era deloc acea Cinthy, pe care o cunoscusem cândva atât de bine și lângă care nu rămăsesem fiindcă fusesem obligat să-i împusc soțul.

Trebuia oare să mă ridic și să caut în paie, undeva, un culcuș? Iar acest Will Duffield care ședea la aceeași masă cu mine, îmi datora, de fapt, o grămadă de bani!

În acest oraș, murdar, fiecare vită din rasa Longhorn valora cel puțin opt sute de dolari. Era o rușine să tai o cireada destinată de fapt prășilei. Deci și asta trebuia plătit. Una peste alta avea să-mi dea șase mii de dolari.

Cinthy începu să cânte.

Nu vocea era neapărat acel „ceva” care îi entuziasma pe bărbați, fiindcă vocea ei nu era cea a unei cântărețe școlite. Nu era o Mary Stringer. Vocea ei era nițel aspră și

melancolică.

Dar vocea asta îți cucerea sufletul. Cânta melodii simple – despre nostalgie, dor de casă și credință, dar și despre lucrurile strâmbe de pe acest pământ, despre trădare, despre drumuri care nu duc nicăieri și despre moarte.

„Era acompaniată de trei chitare care subliniau ritmuri insinuante.

Felul cum se mișca pe scenă? Nu. Nu dansa! Erau niște pași gândiți într-un fel anume. Sub învelișul subțire, al rochiei, corpul se contura deslușit. Izvora din ea un „nu știu ce” care ne fascină pe toți. Iar toate cântecele ei, sunau foarte direct, foarte credibil.

Doamne sfinte, dacă aceasta era Cinthy pe care o cunoscusem, însemna că nu rămăsese pe loc. Devenise o femeie care cunoștea viața, căreia nu-i mai era nimic străin – și care știa să-și facă un viitor. Era o femeie rafinată, care iradia vitalitate și plăcerea de a trăi.

Și toate astea răsunau în cântecele ei, toate astea izvorau din ea. Dacă adunai totul, rezulta ceva care însemna mult mai mult pentru public decât interpretarea cea mai sofisticată.

De câteva ori, îl privii pe Will Duffield. Uitase de mine, o vedea doar pe Cinthya.

Înțelesei că o iubea și că nu mai era acum lupul cu sânge rece, calculat. Uitase tot ce se afla în jurul lui – pentru el nu mai exista decât femeia de pe scenă.

Gorila lui însă își făcea meseria. Înțelesei asta arătându-i câteva priviri. Era un paznic de prima calitate. Își lua misiunea foarte în serios.

Mai băui o gură de whisky și mă relaxai cât putui de bine. Îmi adunam puterile.

Numărul lui Cinthya se terminase.

Privise de câteva ori spre noi. Îi făcusem niște semne discrete, dar nu observai că mi-ar răspunde. Desigur că și eu mă schimbam în ultimii șase ani. Iar începutul meu de barbă se transformase într-una impozantă. Cinthy mă știa fără asemenea podoabă.

Trebui să mai acorde bisurile. De abia după asta se mai stinseră aplauzele frenetice. Coborî pe scara laterală.

Will Duffield se ridică și-i sărută mâna.

Polițistul casei, blondul pe care Duffield îl numise Ryan era iar în apropiere. Pregătit să mă facă fărâme.

Cinthy se uită acum la mine. Și eu mă ridicai – eram aproape sigur că nu-i cea pe care o cunoscusem atunci, că întâmplător se numea și ea Cinthy și că asemănarea era și ea, întâmplătoare. Și cu toate astea mai speram.

Rânjii, mă uitai în ochii ei și-i spusei:

— A trecut mult timp, Cinthy – foarte mult timp. Văd că nu mă mai recunoști din cauza bărbii. Trebuie să te gândești la Mississippi, la vasul „Delta QUEEN”. Sunt Jo Kinkaid!

Cinthy dădu bucură din cap:

— Hello, Jo, spuse ea, a trecut într-adevăr destulă vreme, dar îmi reamintesc totuși!

Veni spre mine și mă lăsa să-o îmbrățișez. Mă sărută pe amândoi obraji, cam așa ca o soră, ce nu și-a revăzut de mult timp fratele.

Dintr-o dată știui că nu este Cinthy a mea, cea de atunci.

Dar mă cunoștea. Numele meu îi spunea ceva. Se desprinsese de mine, dar mă apucă de mână. Apoi îl privii pe Duffield.

— Ai ghinion, Will. Azi trebuie să te descurci fără mine. Trecutul m-a ajuns din urmă. Haide, Jo Kinkaid – vino cu mine!

Mă prinse și mai tare de mână și mă trase după ea. Reușii, cu greu, să țin pasul. Duffield și cei doi pistolari se uitară în urma noastră.

Cineva deschisese o ușă mică, acoperită cu tapet. Dincolo de ea, era o scară care urca. Mă costă o groază de efort până când izbuti, în cele din urmă, să urc cu prețul

ultimelor puteri.

Sus, în camera ei, nu mai reușii să văd prea mare lucru. Totul în jurul meu, părea că se învârte. De abia, după câțva timp, băgai de seamă că mă aflu într-un scaun și că mai mult zăceam decât ședeam.

Iată Cinthy era chiar lângă mine și mă privea.

— Ești bolnav? Dădui din cap:

— Împușcat... am nevoie de un pat, puțină odihnă și... Amuții, fiindcă iar mi-amintii că nu părea să fie acea Cinthy pe care-o cunoscusem cândva. Așa că murmurai:

— Dar nu sunteți aceea Cinthy Fox pe care am cunoscut-o cândva, aproape că nu-mi vine să cred, dar...

Tăcui, deoarece, după părerea mea nu mai era nimic de spus.

De ce mă adusesese de fapt în locuința ei? Probabil că întrebarea se putea citi ușor în ochii mei. Cinthy se aplecă spre mine. Mă privi ferm.

— Poate sunt, totuși, acea Cinthy, spuse ea, pe al cărei bărbat a trebuit să-l omori atunci pe „Delta Queen”, fiindcă a fost atât de neghiob, încât să se lase prins când trișa, ba a mai pus mâna și pe armă. De unde aș putea să știu toate astea? Ce s-a întâmplat atunci, nu poate ști decât adevărata Cinthy Fox, nu-i așa?

Mă întrebă toate astea zâmbind.

Și acum, iar, aveam dubii. Să fie totuși acea Cinthy? Și dacă da, de ce se schimbase așa? Devenise cumva altfel, nu atât felul cum arăta – trebuiau avuți în vedere și cei șase ani – dar părea să fie o făptură complet diferită.

Dar atunci n-am avut de-a face cu ea decât șapte sau opt zile – atât doar cât a fost nevoie să ajungem cu vasul de la New Orleans la Saint-Louis. Fiindcă am mers zi și noapte împotriva curentului.

Dintr-odată se ridică.

— Vino, zise. Vorbim mâine despre asta, sau poimâine. Văd că ești terminat. Să mă uit la rănil tale?

Mă ridicai greoi și mă luai după ea.

Da, îmi trebuia un pat. Și mi-era totuna unde se afla.

7. AM NEVOIE DE AJUTORUL TĂU, JO KINKAID!

Era patul Cinthyei Fox – dar constatarea asta o făcui abia peste douăzeci de ore, după ce mă trezii dintr-un somn adânc, fără vise și după ce-mi trebui destul timp până când reușii să-mi amintesc tot ce se întâmplase.

Era o încăpere mare, de fapt erau două camere care dădeau una într-alta și care erau separate doar de o perdea.

Perdeaua era dată la o parte. Putui s-o văd pe Cinthy stând dincolo, pe o sofa. Își făcea manichiura și avea pe ea un capot foarte simplu, cu toate că era aproape seară.

Sigur că da, noaptea nu prea dormea.

Când mă săltai în capul oaselor, ridică și ea capul. Apoi veni încoace. Se așeză pe marginea patului.

Zâmbetul ei era încurajator.

— Ei? Ți-e mai bine? întrebă ea.

O privii.

— Cinthy, îi spusei, ieri aproape că nu mai știam cum mă cheamă, nu mai eram în stare să leg un gând, altminteri mi-aș fi dat seama că ăsta este patul tău. De ce m-ai culcat în el? Atunci, pe „Delta Queen” n-ajunsesem atât de departe, încât să pot dormi în patul tău. Ne-am sărutat de câteva ori. Și acum... Zâmbetul ei pieri.

— Atunci, spuse ea, încă mai stătea între noi Peter Fox, cel pe care ai fost obligat să-l împuști ca să nu te-mpuște el pe tine. Atunci n-am fost în stare să ajungem mai departe. Dar să ști că nu te-am uitat niciodată. Și de ce m-ai căutat? Aveai nevoie de ajutor, nu? Ai venit ca un lup lovit de glonț, care-și caută o văgăună. Și te-am luat în văgăuna mea. Și-acum putem continua ceea ce n-am continuat atunci – atunci când amândoi eram mult mai tineri și mai neexperimentați, atunci când războiul încă nu schimbuse atât de tare oamenii. Sau poate nu vrei? Îți închipui că vreau să-ți fac vreun cadou? Nu, Jo Kinkaid, am nevoie de ajutorul tău!

8. PARFUMUL EI MĂ ÎNVĂLUIA.

Când mă așezai la masă, mă simțeam deja ceva mai bine. Fusesem în stare să mă spăl și să mă bărbieresc. Mi-adusesese și ceva de îmbrăcat. Era și nevoie, fiindcă hainele mele se ferfenișiseră de tot, străpunse de alice. Deși Sally Shane le spălase de sânge și le cârpise, nu se făcuseră mai bune, doar ceva mai curate.

Petele de sânge ies foarte greu...

Purtam acum un costum de culoare închisă și o cămașă albă. Aceste haine mi-aduseră aminte, iar, de timpul acela din viața mea, când o făceam pe pistolarul și pe jucătorul de cărți profesionist, pe vasele care circulau pe Mississippi și pe Missouri.

Nu mai aveam acum nimic din fermierul venit dintre dealuri. Iar datoria mea față de Cinthy Fox crescuse.

Pusesese masa și îmbrăcase o rochie drăguță. Acum îmi plăcea și mai mult ca pe scenă, când înfierbânta bărbații cu vocea și cu mișcările ei. Mișcări care erau discrete, dar care parcă iscau o vrajă. Pe scenă, avea, alura unei regine, dar și acum era unică. Oho, ce se alesese din această Cinthy!

Sau poate nu era totuși ea?

Îmbucai de câteva ori, ca să-mi potolesc foamea cea mare. Aveam ouă cu jumări, cafea și ca desert, plăcintă cu mere. După ce stomacul meu încetă să se comporte ca un lup flămând într-o cușcă, mă oprii și o privii.

— Ai nevoie de ajutor? o întrebai și rânji puțin strâmb. Ieri parcă am văzut acolo jos un pistolar care voia să mă gonească, fiindcă mă așezasem la masa care-ți era rezervată. Nu te poate ajuta? Cât îl plătești, ca să te protejeze? Nu este șeful gardei tale personale? Al „debarasorilor” și al polițiștilor casei? Will Duffield parcă i-a zis Ryan. Duffield – marele tău adorator și omul cel mai influent din *Last Chance*! Un astfel de tip ca el te poate ajuta în orice situație și...

— Nu, tu trebuie să mă ajuți împotriva lui, mă întrerupse ea.

Mirarea mă făcu s-o privesc în tăcere. Se uita țintă în farfuria din fața ei.

— Nu mai sunt stăpână-n casa mea, murmură. Oficial, totul îmi aparține încă, dar se transformă din ce în ce mai mult într-o iluzie. Salariații mei au ajuns treptat să fie oamenii lui; dacă le-ar porunci să nu-mi mai îndeplinească dispozițiile, atunci nu m-ar asculta pe mine, ci pe el.

— Și acest Ryan? întrebai neîncrezător. Zâmbetul ei era acum disprețuitor.

— Vai – băiatul furios, spuse ea. El mă dorește – și dacă m-ar avea, sfârșitul său ar fi pecetluit, fiindcă Duffield are o jumătate de duzină de oameni care-l pot bate – fiecare în parte – în duel. Iar motive pentru un duel se pot crea imediat în acest oraș. Nu, Jo, sunt la strâmtoare. Ori mă predau lui Duffield fără condiții, ori trebuie să mă lupt! Iar când o să observe că nu-l vreau, ba că-l și disprețuiesc și că n-aș putea să-i aparțin – atunci o să mă distrugă. Este un lup care mă va înghiți – ai înțeles?

Am dat din cap. Apoi îi spusei:

— Și crezi că sunt „destul de bun” împotriva unuia ca Will Duffield și a forțelor sale? Nu ți-e teamă că oamenii lui m-ar putea sfârâma ca pe acest Ryan?

— Ryan nu-i decât un flăcău sălbatic și orgolios, cam așa cum erai tu pe Mississippi. Nu, n-am de ce să mă tem. După ce ne-am despărțit atunci la Saint Louis, am mai auzit de câteva ori despre tine. Iar în timpul războiului, numele tău a ajuns o legendă. Când te-am văzut iar, șezând la masă lângă Will Duffield, atunci am știut că însăși cerul ne-a reunit. Ajută-mă Jones Ross Kinkaid!

Îmi rostise toate numele și doar Cinthy cea de odinioară le știa. Acum eram iar convins că era într-adevăr amorul meu de pe „Delta Queen”.

Trebuie să rânjesc. Soarta avea într-adevăr capricii neașteptate. Mi-adusei aminte pentru ce venisem aici. Așa că-i replicai:

— Destul de bine gândit, Cinthy. Când te-am mai eliberat o dată cu Coltul meu de un bărbat a cărei sclavă erai și care-ți cerea niște lucruri pe care un bărbat n-are voie să le pretindă de la soția lui, atunci ți-ai văzut șansa realizată!

— Într-adevăr, așa este, dădu ea din cap. Dar la asta mai adaugă și că tu însuși aveai nevoie de ajutor – ba chiar mai ai nevoie de el și acum. Will Duffield ți-este deja dușman, fiindcă a aflat bine-nțeleș că te-am adus în camera mea, loc în care până acum n-a avut voie să intre. Acum este dușmanul tău. Fii convins că numără orele de când suntem împreună.

Dădui din cap, fiindcă deja mă gândisem și eu la ceva asemănător.

Dar venisem încoace ca să-i prezint o notă de plată lui Duffield. Așa că mi-ar fi fost oricum dușman. Cu atât mai mult nu mai conta acum că mi-l făcusem dușman de moarte din pricina Cinthyei.

Mâncai cu poftă plăcinta de mere și băui cafeaua.

Cinthy mă observa îngrijorată. În ochii ei stăruia o rugă, chemând, desigur, înțelegerea și iertarea. Și în jurul buzelor zvâcnea uneori un început de zâmbet, care parcă încerca s-o scuze.

— Ai ajuns cineva, Cinthy Fox. Ești una din reginele marii afaceri care se numește cabaret.

— Mai am încă destule datorii, răspunse ea. Și dobânzile sunt foarte mari. Duffield, însă, are de multă vreme polițele mele. Deci nu sunt chiar atât de realizată, Jo, dragule.

— Ești frumoasă, îmi continuai eu enumerarea începută. N-aș fi crezut vreodată că în tine zace o asemenea regină. Și ești și norocoasă. Fiindcă vreau să-ți mărturisesc ceva, ce nu știe încă nimeni aici.

Se plecă în față. În ochii ei văzui o sclipire. Nările ei vibrau. Da, adulmecase ceva.

— Am venit încoace din cauza oamenilor lui Duffield. Unul dintre ei m-a „umplut” cu plumbi – iar banda lui mi-a furat o cireada de vite.

La început se miră. Apoi însă ocoli masa. Mă trase în sus și se lipi de mine. Își petrecu brațele pe după gâtul meu, se ridică în vârful picioarelor și mă sărută. Îi simții corpul cald și mlădios, iar parfumul ei mă învălui, stârnind în mine o mulțime de dorințe.

Afară începuse să se lase întunericul. Ar fi trebuit să aprindem lumina.

N-o aprinserăm însă...

9. PE SCARA DE SERVICIU.

Când se duse mai târziu jos, pentru a se ocupa de mersul treburilor, părăsii și eu camera la scurt timp după ea – doar că pe coridor o luai în direcția opusă. Începui să cobor scara exterioară. Jos, în curte, stătea un om cu o pușcă – din cele cu alicie. Păzea scara.

În clipa în care mă văzu, își deschise gura să zică ceva. Dar își dădu imediat seama cine eram. Sigur că treaba asta era cunoscută de toți ai casei.

O lanternă răspândea o lumină galbenă.

— Uită-te bine, să mă poți recunoaște, îi spusei. Cum te numești?

— Da ce, tu ești acum *boss*-ul aici? mă întrebă el ostil.

Începusem iar să mă simt în formă. Cele douăzeci de ore de somn făcuseră minuni. Rănile mele se închiseseră frumos.

Știam că nu trebuie să-i permit nimic individului. Era unul dintre „debarasori”, unul dintre polițiștii de casă subordonați. Altminteri n-ar fi fost pus să păzească scara din dos.

Rânjii la el și-n aceeași clipă-i strivii laba piciorului călcându-l violent.

Scoase un urlat de durere și de surpriză, iar pușca îi lunecă din mână. O prinsei, fiindcă mă așteptam la asta.

Omul țopăia de colo-colo și, ținându-se de piciorul maltratat, se lăsă să cadă pe una din treptele scării.

Îi spusei liniștit și sec:

— Dacă vrei să-ți păstrezi serviciul băiete, atunci va trebui să-ți schimbi puțin poziția. Și să știi că pe un individ ca tine nu-l întreb de două ori un lucru. Ai înțeles?

Iacă mai scrâșnea de durere – și gema. Dar nu mă lăsă să aștept prea mult.

— *Yes, Sir!* Am înțeles foarte clar. Numele meu este Mike Watkin.

Nu-i mai spusei nimic, dar îi sprijinii arma de scară și plecai liniștit. Dar încercam să surprind țăcănitul, pe care trebuia să-l aud dacă ar fi armat pușca.

Nu se auzi nimic. Fiindcă individul primise lecția de care avea nevoie. Își cunoștea acum, noul șef.

Această întrerupere mărunță nu-mi adusese nici satisfacție, nici bucurie. Și totuși trebuise să procedez astfel, în acest oraș sălbatic în care legea era absentă, nu exista decât *dreptul celui mai puternic*. Sigur că n-ar fi trebuit să fie așa, dar nu eu puteam modifica situația. N-aveam decât să țin cont de asta, dacă voiam să rezist.

Era un oraș în care nu exista o comunitate, o forță publică – nu exista decât lupta fără menajamente împotriva concurenței.

Tot așa era și-n exterior. Acolo căutătorii de aur se alungau unul pe celălalt din terenurile concesionate. Siguranța proprie era în raport direct cu puterea și duritatea fiecăruia.

Pornii la drum, pentru a face cunoștință cu orașul. Trebuia să ajung să-l știu foarte bine, aproape ca pe liniile din podul palmei; trebuia să cunosc oamenii, pulsul și respirația lor. Trebuia să fiu în stare să pot prinde semnalele emise de ei, să le înțeleg intențiile.

Și mai ales, trebuia să aflu mai multe despre Will Duffield.

10. VRUSESEM SA ÎNCEP O VIAȚA NOUĂ.

Trecuse de miezul nopții când reușii să găsesc vitele.

La extremitatea sudică a orașului exista o împrejmuire mare, un *corral*, în apropierea unor construcții. Una dintre ele era viu luminată. Iar lumina cădea și pe șopronul de peste drum – sau poate era un depozit de mărfuri – astfel că puteai să citești inscripția de pe peretele spoit în alb:

„SOCIETATEA DE COMERT
WILL DUFFIELD”

Era iarăși o noapte clară – luna și stelele străluceau. După ce ajunsei la împrejmuire și-mi așezai brațele pe stîngia superioară, nu rămăsei prea multă vreme singur, privindu-mi animalele. Destul de curând se apropiară de mine doi indivizi.

— Hei, ce te învârti pe aici? Întrebă supărat unul dintre ei.

— Păi, am ieșit și eu să mă plimb nițel. Vă e teamă că aș putea să le fac vreun rău animalelor?

— Nu, mârâi individul, dar nu ne place când cineva le dă târcoale.

— Nici nu-l cunoaștem pe-ăsta, mormăi celălalt. Hei, *mister*, de unde vii matale?

— Da ce c...t te interesează treaba asta, îi răspunsei eu prietenos. Orice persoană care ajunge în apropierea vitelor ăstora, trebuie să-și spună povestea vieții?

Știau acum că au de-a face cu un dur. Fiindcă purtam un costum de culoare închisă, o cămașă albă și o legătoare de catifea la gât, iar pe cap o pălărie cu fason orășenesc, ba mai eram și ras, mă luară drept un „rechin”, drept unul dintre cartofoarii „profesioniști” care cutreieră *saloon*-urile și nu făcură nici o relație între mine și vite.

De fapt nici nu prea mai semănăm cu crescătorul de vite căruia îi furaseră cireada. Pesemne că indivizii nici nu mă văzuseră – poate nu-mi știau nici numele.

Acești hoți de vite, acești lupi ai orașelor veniseră atunci foarte repede și dispăruseră apoi la fel de repede cu vitele mele. Doar acel Sam Kyhoe știuse mai multe. El fusese cel care mă ținuse sub observație.

Cei doi se uitară la mine și se întrebă dacă este cazul să pedepsească obrăznicia mea sau nu. Dar erau mai dezghețați decât paznicul scării de serviciu al *Paradisului* Cinthyei. Mirosiră periculozitatea mea și găsiră că – deocamdată – un conflict cu mine nu-și avea rostul.

Le întorsei spatele și mă înapoiai în oraș. Pentru mine totul era clar. Vitele mele se găseau în *corral*-ul Societății comerciale a lui Duffield.

Orașul se afla acum – era trecut binișor de miezul nopții – în toiul activității sale nocturne. Cei mai mulți vizitatori erau beți. Toate localurile lucrau febril. Minerii, prospectorii de aur și căraușii voiau să-și uite acolo necazurile de peste zi.

O diligentă intră în oraș venind dinspre răsărit.

În fața unui *saloon*, câțiva bărbați se băteau. Dar erau deja atât de beți, încât nu mai izbuteau să-și facă prea mare rău.

Două case mai încolo, sus, se deschise o fereastră. O femeie despuiată, se plecă mult în afară și-ncepu să țipe:

— Asta mă omoară! Câinele ăsta beat mă omoară fiindcă...

Nu mai continuă fiindcă fu violent trasă înăuntru. Câțiva bărbați se opriseră, reflectând dacă este cazul să intervină sau nu.

În momentul acela, o grăsană ieși în poarta casei și le spuse fără ca măcar să scoată trabucul din gură:

— Fiți fără grijă băieți. Nu-i decât un scandal de familie. Și-a surprins soția cu altul în pat. Dar treaba asta i s-a întâmplat nu o dată. Până acum n-a omorât-o niciodată, doar a bătut-o. Vedeți-vă de treabă.

Plecarăm mai departe. Nici unul dintre noi nu avea vocație de protector.

În sfârșit, ajunsei la intrarea principală a Paradisului Cinthyei Fox. Mă oprii.

Știam ce se va întâmpla. Încercai să mă examinez, să-mi dau seama dacă sunt pregătit pentru ce va urma, dacă-mi pot asuma deja acest risc.

Da, bănuiam cam despre ce e vorba. Și aici era la fel ca în destule alte orașe. De fapt, încercasem să scap de așa ceva, refugiindu-mă în zona premontană din Utah, unde-mi ridicasem *ranch*-ul. Mă ascunsesem și încercasem să încep o altfel de viață.

Dar hoții de vite, îmi furaseră cireada și-mi ucisese prietenul. Trebuise să-l ucid pe șeful lor – pe Sam Kyhoe.

Acum mă aflam aici pentru a-mi redobândi cireada sau măcar echivalentul ei bănesc. Și că o s-o ajut astfel și pe această Cinthy Fox, era cu totul secundar.

Știam că acolo înăuntru mă pândește Will Duffield. Probabil că între timp își dăduse ordinele și aștepta acum să vadă cum oamenii săi mă fac „biftec tartar”.

Eram în stare să fac față? Trebuia să încerc? Mă restabilisem oare într-atât încât reflexele mele să întreacă în rapiditate pe cele ale adversarului?

Fiindcă asta era ce conta. Așa fusese pretutindeni – pretutindeni unde îmi câștigasem destui lauri care-mi sporiseră amarnicul renume.

Poate că încercasem prea devreme acum. Să mai fi așteptat două-trei zile? Și totuși – cele douăzeci de ore de somn, mâncarea și plimbarea nocturnă prin orașul sălbatic, zgomotos și dezlănțuit, mă redresaseră întrucâtva.

Mă simțeam aproape sănătos. Doar uneori, când făceam anumite mișcări sau încordam anumiți mușchi simțeam sub plasturi rănilor pe cale de a se vindeca. Eram convins că nu se vor redeschide.

11. „NE-AI SEDUS SURIOARA, I-AI FĂCUT UN COPIL ȘI...”

În acel moment nu se întâmpla nimic pe scenă. Doar orchestra cânta o melodie de dans și fiindcă nu existau decât vreo douăzeci de fete care puteau fi invitate la această distracție, mulți bărbați dansau între ei, mai bine-zis țopăiau sau tropăiau sălbatic – majoritatea destul de beți...

Așa era obiceiul în orașele prospectorilor de aur. Vroiau să se dezlănțuie, vroiau amuzament, distracție și gălăgie...

Măine vor transpira iarăși muncind din greu în *claim*-uri sau în mine, conducând asinii sau mânănd caii care transportau minereuri la șteampuri ori la morile de măcinat, la spălătorii ori la topitorii, sau cărând lemne.

Erau mii de posibilități de a te storce de vlagă trudind din greu. Din cauza asta, puțină distracție zgomotoasă le prindea bine.

Făcui încet turul localului și mă uitai și în încăperile celelalte. Existau câteva camere mai mici, ba chiar și o sală mare în care se învârteau roțile ruletelor, la unele mese se juca *pharo* și *blackjack*, dar puteai să-ți încerci norocul și cu zarurile. La cele mai multe mese însă se juca poker. Toate astea le mai văzusem de nenumărate ori...

Luai ceva de mâncare de la bufetul rece, fiindcă plimbarea îmi stârnise apetitul.

Lângă mine apăru un individ. Era blondul pistolar Ryan, cel care îi comanda pe polițiștii casei și pe „debarasori”. Rânjii spre mine neprietenos:

— Sperasem că ai întins-o. Și ar fi fost mai bine pentru dumneata. Fiindcă Duffield este furios. Sunt sigur că te-a dat în grija lui Carlo Paulin. Și înainte ca Paulin să se ocupe de dumneata, mai sunt pe-aici doi flăcăi care intenționează s-o facă. Vor să-și facă „mâna” cu acest caz, să avanseze la statutul de „calfe” în meseria lor. Nu știi dacă înțelegi, Kinkaid?

— Chiar foarte exact, răspunsei eu mestecând. Și mulțumesc frumos pentru avertisment. Când voi termina cu toți acești hombre, Ryan, va trebui să reflectezi, de ce parte te situezi. S-ar putea ca de lucrul ăsta să depindă viața dumitale.

Se uită furios la mine. Iarăși nu-i plăceau vorbele mele. Se simțea provocat.

Dar se stăpâni. Rânjii și-mi spuse:

— Sigur, voi vedea imediat ce „talente” ai în „cutiuță”, maestre. Acum, că-ți cunosc numele, știu că am mai auzit cândva de dumneata.

Apoi plecă de lângă mine.

Mai mâncai o felie de friptură, un castravete murat și un ou tare. Apoi îmi văzui de drum. În sala cea mare orchestra tocmai făcuse o pauză.

Barul era asediat de consumatori; veniseră acum și animatoarele împreună cu partenerii de dans, care trebuiau să le ofere un *drink*, fiindcă așa se obișnuia în timpul întreruperilor. Fetele beau apă tonică, dar consumația era calculată ca pentru whisky pur. Același obicei cerea ca diferența de preț să se treacă la activul domnișoarelor.

Dincolo, în colțul de lângă scenă, la masa rezervată intimilor, ședea iarăși Will Duffield. Omul său de casă, Carlo Paulin, sprijinea peretele în apropiere de el.

Și Cinthy ședea acolo împreună cu alți doi bărbați, care arătau ca niște burghezi cumsecade – păreau niște comercianți înstrăinați din oraș.

Cinthy zâmbi, când domnii ridicară paharele și le închină în cinstea Reginei „Paradisului”. Unul dintre ei îi spuse ceva, probabil o flaterie. Cinthy râse, dar vacarmul din local acoperi totul.

Dintr-odată mă simții în stare să înfrunt totul. Știam că n-am cum să ocolesc toate cele ce mi se pregătiseră – cel mult puteam să mai târăgănez câteva zile. Deci era mai bine să clarific lucrurile imediat.

Da, era o clarificare, nimic altceva! Urma să devină foarte limpede că eram un membru al acelei confrerii rarisime, căreia – între granița de nord și cea de sud – îi aparțineau cel mult cinci sau șase bărbați. Mai erau destui alții care ar fi vrut să facă parte din ea, dar nu erau îndeajuns de „mari”.

Îndată se va vedea, de ce eram în stare să fac cu un revolver. Mai șovăii un moment, fiindcă nu era atât de ușor să te hotărăști. Dar în orașul ăsta n-aveai cum să aștepti ajutor de la altcineva. Trebuia să te ajuți singur.

Altminteri ar fi însemnat să renunț la vitele mele – sau la contravaloarea lor. Iar moartea prietenului meu – care-mi fusese aproape ca un tată – Emet Stringer, ar fi rămas nerăzbunată...

Mă hotărâi și traversai ringul de dans, acum gol.

Eram cu ochii în patru – și-mi trimiseseam instinctul să exploreze. N-am cum s-o spun altfel. Îmi trimiseseam instinctul să capteze de jur-împrejur emanațiile dușmănoase, fiindcă era extrem de important să nu fii surprins.

Simții, puternic și limpede, acești curenți ostili. Din pricina asta nu fusei defel surprins că nu reuși să ajung, decât până la jumătatea ringului de dans. Fiindcă o voce pătrunzătoare strigă atunci:

— KINKAID!

Era un strigăt care semăna cu un fel de avertisment, un strigăt de alarmă tăios. Și era fără echivoc.

În orașul acesta, confruntările și duelurile erau la ordinea zilei. Aproape în fiecare noapte adversarii își reglementau undeva disputele ivite din cauza femeilor, a concesiunilor, a trasatului la jocurile de noroc, ori din alte pricini.

În *Last Chance* existau mereu adversități. Și din cauza asta, asemenea strigăte se auzeau deseori.

Zgomotul se opri dintr-odată. Cătorva bețivi li se astupă gura.

Tăcerea era sinistă.

Simții cum își opriă toți respirația, cum pândeau pentru a descoperi ce se petrece, ce se pune în mișcare și cine sunt combatanții.

Mă oprii și mă răsucii pe jumătate.

Acum îl văzui. În același timp observai că aruncă o privire rapidă în sus, către una din lojele de la galerie.

Această privire îmi trăda locul unde trebuia să-i caut partenerul. Și dacă eram pregătit pentru a surprinde o asemenea căutătură furișă și rapidă și dacă știusem s-o surprind, o datoram numai experienței în domeniu.

Fiindcă mai „îmblânzisem” asemenea orașe. Mă mai bătuseseam cu pistolari. Cunoșteam acest joc, a cărui schemă nu se schimbă nicicând.

Rămăsei pe loc, fără să răspund.

Individul se uita doar la mine acum. Se bizuia pe tovarășul său de la galerie. Cu coada ochiului puteam să-l zăresc acum și pe acesta. Bine înțeles că nu-l puteam privi direct. Pentru asta ar fi trebuit să mă răsucesc și mai mult. Totuși îl vedeam îndeajuns de bine, încât să pot surprinde o mișcare rapidă, ce-ar fi avut loc oblic de-asupra mea și la limita câmpului meu optic.

Cel care-mi strigase numele, era puțin iritat acum, fiindcă nu spuneam nimic, fiindcă doar tăceam și-l țintuiam cu privirea.

Mai iscodi încă o dată galeria cu privirea – un semn al nesiguranței sale – apoi își drese glasul și spuse cu o voce tăioasă, destul de tare:

— În fine, te-am dibuit. Dincolo, în Oklahoma, ne-ai sedus surioara și i-ai făcut un

copil. Apoi ai dispărut cu toate economiile ei; acum va trebui să plătești, Kinkaid!

Nu-l mai băgăm de loc în seamă – eram atent doar la mișcarea de la marginea superioară a câmpului meu optic. Și când ea se produse, trăsai.

Treaba reuși la fel de bine ca odinioară. Da, eram tot la fel de rapid ca-n vremea când încă nu mă retrăsesem în singurătatea dintre dealuri, să cresc vite.

Îl lovi pe tipul de la galerie, încă înainte ca el să tragă. Glonțul lui veni totuși, dar trecu pe lângă mine.

Faptul că avea arma deja în mână, în vreme ce eu a trebuit s-o scot, nu i-a ajutat la nimic...

Aproape în același timp răsucii Coltul fumegând și-l aranjai și pe celălalt – cel care mă strigase și care dăduse astfel semnalul. Glonțul meu îl făcu să scape revolverul și să dea înapoi, clătînându-se, către scaunul care se eliberase în spatele lui, fiindcă spectatorii se retrăseseră din presupusa linie a tirului.

Zăcea acum pe jumătate răsturnat în scaun, alb la față ca varul și gemând.

Îl țintii iar.

Vocea mea era clară și precisă, când îl invitai:

— Ia mai spune-ți istorioara prietene! Poate aflăm și adevărul de astă dată! Cum a fost chestia aia cu surioara ta?

Mă fixă. Apoi privirea lui rătăci în jur, căutând ajutor.

Dar de astă dată nu-l mai sprijini nimeni. Nici n-avea cum să spere așa ceva, era doar evident că încercaseră să mă lichideze cu doi oameni. Fiecare dintre privitori știa că individul avusese doar rolul să-mi distrugă atenția, iar complicele său trebuia să mă împuște de la galerie. Și toate astea camuflate în indignarea omenească a doi frați ultragiați. Fusesem prezentat drept un porc, ca opinia spectatorilor să fie câștigată de partea lor.

Dar acum își dădu seama că voi stoarce adevărul din el, obținând fiecare detaliu cu câte un glonț – sau cel puțin așa credea.

Își prinsese cu o mână umărul sângerând și știa că în fiecare secundă pierde sânge din rană. Frica începuse să-și spuie cuvântul și vroia acum ajutorul unui medic.

Dar fiindcă aici se pare că nu exista un „Doc”, probabil că-l va ajuta acest Geoff Shane, care avusese grijă și de mine. Desigur că Shane mai era încă în oraș. Venise doar să trateze spatele lui Will Duffield, așa că n-avusese cum să plece atât de curând.

Mă gândii rapid la toate astea în vreme ce așteptam.

Și fiecare vedea cum țineam cu degetul gros, cocoșul armei care era dat pe spate.

— Aaaah, gemu el, nici n-aveam vreo soră – am vrut doar să-l „aranjăm” pe marele Kinkaid.

— Pentru cine? Din însărcinarea cui? Întrebarea mea răsunase tăioasă.

Dar nu mai rezistă. Alunecă deodată de pe scaun. Poate doar mima acest leșin pentru a evita toate celelalte întrebări. Un ultim rest de rațiune găsisese rezolvarea asta.

Deodată îl văzui pe Geoff Shane, terapeutul. Apăruse de undeva și părea destul de cătrănit. Totuși îl auzii spunând cu vocea aceea a lui, care suna atât de grozav:

— Dumneata, dumneata și dumneata, *mister*! Vă rog să-l duceți la cabinetul meu, vizavi de Biroul Prospecțiunilor și a Laboratorului de Verificare a Minereurilor. Acolo o să-l peticesc rapid, ha-ha-ha!

Tăcu, plin de importanță și era vădit că se bucură, că avusese prilejul să anunțe atât de răspicat unde pot fi tratate rănilor provocate de gloanțe.

Și tipul care zăcea sus în galerie și pe care îl nimerisem în plin fu dus de-acolo.

Gălăgia reîncepu. Toți se holbau la mine. Mirosea a pulbere.

Muzica se făcu și ea auzită. Fiindcă dansatoarele erau atât de puține reîncepu imediat și îmbulzeala partenerilor supranumerici. Se ajunse chiar la conflicte. Văzui un flăcău scund, care-l bătu pe umeri pe un tip mai înalt cu două capete decât el, lucru

pentru care fu obligat să se ridice-n vârful degetelor.

Lunganul vroise să se îndrepte spre ringul de dans cu una dintre fete. Acum se răsuci către flăcău. Acesta nu mai era cocoțat pe vârfurile degetelor, ci stătea foarte bine înfipt în podea. Îi plasă un pumn în zona stomacului și fiindcă lunganul se aplecă, îi mai lovi și bărbia cu un croșeu. Apoi luă fata care țipa strident, nebunește și o conduse în pași de dans spre ring. Îmi croii drum – dar nu, nu se putea spune așa, fiindcă de fapt mi se făcu pârtie. Parcă ar trece taurul cel mare prin *corral* și toți se feresc din calea sa.

Cunoșteam asta!

Amărăciunea își făcu loc în mine. Iarăși mă ajunsese din urmă trecutul meu. Luptasem ca să pot supraviețui. Omorâsem și făcusem vărsare de sânge!

Și nu fusese decât un preludiu. O știam.

Când ajunsei la masa ovală unde ședea Cinthy, Duffield și ceilalți doi. Privirea „omului de afaceri” era fără nici o expresie. Ochii săi de culoare deschisă păreau inerți, morți.

Sub mustața lui rară, se zărea gura subțire, asemănătoare cu cicatricea unei tăieturi de cuțit.

Dar știam că era de-acum prevenit, aflate ce fel de prieten regăsise Cinthy Fox; un pistolar de elita acestei confrerii! În curând va știi și mai multe despre mine, fiindcă existau desigur în oraș oameni, care aveau ce-i povesti despre trecutul meu, despre conflictele și luptele mele.

Ochii lui Carlo Paulin, pistolarul său care încă mai sprijinea nemișcat ca o statuie, peretele – ardeau: mă privea fix, iar din el izvora ceva cu care iarăși mai avusesem, de-a face.

Acest Paulin avea să se întrebe neîncetat, zi și noapte, dacă este la fel de rapid ca și mine.

Și când va începe să se întrebe dacă i-e frică de mine, atunci momentul adevărului va veni repede. Atunci va provoca lupta.

Mă adresai Cinthyei:

— Scuză-mă, dar cei doi zevzeci au vrut să-mi ia scalpul. Eu...

— Știu că nu tu ai început lupta. Jo, mă întrerupse ea. Fiecare a putut vedea asta. Nu-i așa, Will? se uită la Duffield.

Acesta ținea între genunchii săi un baston cu mâner de argint. Bănuiam că-n interiorul bastonului se afla o lamă de floretă, pe care o puteai scoate, trăgând de mâner.

Will dădu din cap afirmativ. Privirea lui trecu de la ea la mine.

— Dumneata ești foarte rapid, Kinkaid, spuse el.

Nu-i răspunsei, continuai doar să-l privesc. Se ridică și-i făcu un semn „gorilei”.

— Încearcă să mă găsești mâine la birou Kinkaid. Vreau să-ți propun o afacere.

Salută din cap și spre Cinthy:

— Iartă-mă că nu rămân mai mult și că scap în felul ăsta cel de al doilea număr din programul tău. Mă ierți, Cinthy? Apoi te vei consacra cu totul și cu totul bătrânului tău prieten Kinkaid, nu-i așa?

Vocea lui sună altfel în timp ce rosti ultimele cuvinte.

Îi salută și pe ceilalți doi și plecă.

Mă așezai lângă Cinthy și zării în ochii ei scânteia de neliniște. Pe semne că o asalta frica. Apoi însă spuse:

— Gentlemen, acesta este vechiul meu prieten Kinkaid. Permite-mi să-ți prezint pe primarul orașului nostru, Jo! Dânsul este George Adamson. De o săptămână este primarul nostru ales. Și dumnealui este Henry Duckett, dirigintele poștei, reprezentantul local al firmei WELLS & FARGO.

Îmi înclinai capul către ei. Mă scrutară cu ochi exigenți și-mi dădui seama că erau niște persoane serioase și competente.

— I-am invitat pe acești domni azi în mod special, spuse Cinthy. Vroiam să te cunoască. Dar că se va întâmpla în felul ăsta...

— Acum știm cel puțin că este acel Jo Kinkaid, o întrerupse George Adamson zâmbind. Dar ochii care mă priveau rămaseră în continuare serioși. Încă n-avem șeriff, continuă el.

Asta era ceea ce așteptasem de fapt.

— Rău pentru *Last Chance* și pentru ținut, răspunsei eu. Dar ce vă oprește să numiți un șeriff și doi adjuncți?

Zâmbi auzindu-mi întrebarea și știu că nu trebuie să-mi dea nici un fel de răspuns, fiindcă lucrul acesta puteam să-l fac și singur.

Șeful poștei lângă care eram așezat, se făcu auzit:

— În afară de primar, mai există trei consilieri orășenești. Unul dintre ei sunt eu. Dar și ceilalți doi și reprezentanții minerilor și a căutătorilor de aur gândesc ca mr. Adamson și ca mine. Până acum am mai avut doi candidați la funcția asta. Dar, de fiecare dată li s-a întâmplat repede câte un necaz. În taină, acest oraș este de fapt în mâinile răufăcătorilor. Trebuie să luptăm fără milă cu ei. Dar avem nevoie de un om deosebit pentru funcția de șeriff. Cinthy ne-a povestit despre dumneavoastră. Și eu vă cunosc după nume. Ați mai lucrat cândva pentru WELLS & FARGO. Ca detectiv în serviciul firmei noastre a-ți lichidat banda lui Morgan, recuperând și banii furați.

George Adamson dădu din cap aprobator.

Mă uitai la Cinthy. În ochi ei citii o rugămintă..

Dar clătinai capul:

— Nu, răspunsei. Nu vreau să îmblânzesc orașul ăsta sălbatic, nu vreau să încerc să-l curăț de gunoaie. Nu, nu vreau să fac așa ceva. Totuși, s-ar părea că vă pot ajuta. Ar trebui să mai așteptați.

Mă ridicai, dădui din cap spre ei și îi spusei Cinthyei:

— Trebuie să mă bag în pat. Sunt frânt de oboseală. Nici eu n-am cum să savurez numărul tău.

Apoi plecai.

Știam drumul. Ryan îmi deschise mica ușă tapetată și-mi spuse:

— Mr. Kinkaid, am fost un nerod că v-am cătat pricina... vreau să zic chiar la început, când...

— E-n regulă, rânjii eu strâmb.

12. UN JURNAL PERSONAL, UN COLIER DE BRILIANTE ȘI DOI MORȚI.

Da, revenii în locuința Cinthyei. Unde ar fi trebuit să mă duc? Cinthy și cu mine alcătuiam acum o pereche. Asta așa era și-mi convenea. Era o femeie care putea oferi unui bărbat, mult din ce se înțelege prin dragoste, tandrețe și căldură – unui bărbat ca mine care trăisem luni de-a lungul în singurătate și care nu văzusem în acest răstimp măcar o femeie.

Mi se păru că-mi reiau viața de odinioară. Atunci, aveam aproape în fiecare oraș o femeie frumoasă, fiindcă mereu era câte una care voia să aparțină unui: „tigrul cu două picioare”. Fiindcă asta eram, un tigrul!

Mi-adusei aminte de bătrânul meu prieten, Emet Stringer, pe care hoții de vite îl răniseră atât de grav, încât murise în brațele mele.

Când deschisei ușa de la locuința prietenei, încă mă mai gândeam la tot ce mă adusese aici. Intrați. O lampă lumina slab. Când săltai puțin flacăra mică, încă mai zăboveam cu gândul la problemele mele. În mine se adunaseră atât oboseala cât și amărăciunea. Iar trebuise să lupt și să fac vărsare de sânge. Parcă scosese cineva aerul din mine, așa ca dintr-o pungă ce urmează apoi să fie mototolită fără efort.

Din cauza asta nici nu eram atent.

Când simții mirosul de tutun și aburul berii, exalate de un bărbat, era prea târziu. Se afla deja în spatele meu și mă apăsa cu țeava revolverului în zona rinichilor.

— Da ușor te poate rade cineva, Kinkaid, spuse el gutural. Nu prea mai ești tigrul care se strecoară prin junglă.

— Nu, răspunsei eu, nu mai sunt într-adevăr așa ceva. Chestia asta o recunosc.

Îmi întorsei capul și-l văzui. Puțin mai mic decât statura medie, era vânjos și avea un chip rotund, cu obrații buclăți. De fapt arăta destul de drăguțel și... neînsemnat.

Dar ochii lui îmi spuneau că e un ucigaș.

Duffield nu ducea lipsă de astfel de tipi. În această așezare nenorocită erau cu zecile. Fiindcă aici se găsea adăpătarea cea mare și pradă îmbelșugată pentru „lupii orașelor”. Iar Will Duffield îi organizase. Aici răufăcătorii le erau superiori celor buni.

Înțelegeam de ce mă voiau cei de aici ca șeriff. Cei buni și cinstiți aveau și ei nevoie de un conducător. Și ei voiau să se organizeze. Dar atât timp cât Duffield împiedica asta, rămânea el *boss*-ul și își făcea învârtelile cum voia.

Mai exista încă un individ în încăperile Cinthyei. Ieși de după perdeaua care separa dormitorul de sufragerie, își ținea Coltul pregătit și rânjea. Cu un glas înfundat, răgușit, zise:

— Tu și cu frumoasa Cinthy nu prea o să mai aveți prilej de bucurie. N-o să mai aibe chef de dragoste – înțelegeți băiete? Chiar dacă-i mai lăsăm vreo rămășiță din tine. Mark, i-ai luat Coltul?

— Da, răspunse omul care se afla în spatele meu, fiindcă între timp îmi scosese arma din toc și mă pipăia în continuare pentru a găsi și altele.

— N-are nici măcar un cuțit sau un Derringer, zise el și se dădu înapoi. Poți să te așezi pe scaun, murmură el. Iar dacă faci ceva care nu ne place te terminăm. Atunci poți să-ți predai lingura la cantină, fiindcă în iad, după câte știu, nu se servește mâncare.

Nu-i răspunsei nimic și mă așezai – mă întrebam ce făceau de fapt aici, în locuința Cinthyei. Răspunsul îl aflai destul de repede.

Căutau ceva și o făceau temeinic. Șezui pe scaun și îi studiai. Aproape că uitai să-mi mai încerc șansa – să pândesc o ocazie care ar fi putut schimba situația proastă în care mă aflam.

Și eram foarte curios să știu ce căutau de fapt cei doi indivizi rutinați.

Fiindcă, trebuia s-o recunosc, erau pricepuți. Se vedea din felul în care scotoceau temeinic fiecare cameră și cum luau în calcul orice ascunzătoare posibilă.

Că intrasem în locuință, îi surprinsese desigur. Fiindcă erau convinși că voi rămâne jos, cel puțin până la reprezentația ultimă a Cinthyei, care avea loc la miezul nopții.

Dar apoi acționaseră rapid și fără panică, ascunzându-se dibaci în semiîntunericul camerelor și așteptaseră până când m-am dus la lampă pentru a-i mări flacăra.

Iar acum mă țineau tot timpul sub control, aruncându-mi continuu priviri rapide și circumspecte. N-aveam cum să ajung până la ușă, poate însă până la lampă...

Și-atunci? Dintr-odată îmi dădui seama cum trebuie să procedez!

Da, așa va merge. Dar voiam să mai aștept. Mai întâi doream să văd dacă vor găsi ceea ce căutau. Dar și riscul deosebit de mare mă ținea în loc.

Jos, în cabaret, cânta Cinthy. O auzeam încetișor și auzeam și cele trei chitare. Urma să mai cânte încă zece minute, apoi veneau la rând cele două-trei bucăți la cerere.

Probabil că va urca după asta. Oricum, va mai dura cam douăzeci de minute.

Cei doi indivizi începură să scotocească în sofa și în scaune. Și eu trebuia să mă ridic din scaunul meu, ca ei să-l poată întoarce și să caute în pernă și în arcuri. Mă așezai pe altul și acum eram și mai aproape de lampă.

Nu găsiră nimic. Înjurând, se opriă și mă țintuiră cu privirile lor furioase.

— Poate o ști el, murmură unul dintre ei. Dar celălalt, cel care-mi luase Coltul, dădu din cap.

— Nu, răspunse el. Asta crede că este acea Cinthy Fox pe care a cunoscut-o cândva. Sau cel mult, are niște îndoieli. Nu-i așa, amice? Întrebarea mi-era adresată.

Acest „amice” mă făcu să-nțeleg că bandiții erau de undeva din Est, dar că se adaptaseră binișor aici. Probabil că trăiau de mai mult timp în Vest și acum, în orașe de teapa acestuia, erau oamenii lui Will Duffield.

Și el îmi făcea impresia unui om, care nu cu mult timp înainte, trăise în Vest. Lucrul ăsta mi se limpezi deodată.

— Acum o să caut în dormitor, zise unul dintre ei și dispăru imediat dincolo. Nu uită să tragă perdeaua astfel, încât între el și noi să existe mereu contactul vizual.

Celălalt, era cel care-mi luase Coltul, se sprijinea – lateral față de mine – de ușă. Asculta cu atenție tot ce se auzea de-afară și avea grijă ca nimeni să nu mai poată intra atât de surprinzător, cum o făcusem eu, cu puțin timp înainte. Îl încercai:

— Dragilor, ați spus adineauri ceva care-mi tot umblă prin cap – cuvintele alea despre Cinthy. Cum v-a venit ideea că nu este acea Cinthy Fox pe care-am cunoscut-o cândva? Ei?

Rânji – dar nu-mi răspunse. Doar mârâi:

— Tacă-ți fleanca. Trebuie să aud dacă urcă cineva scara.

A spus-o atât de furios, încât eram convins că-mi va pocni țeasta cu pistolul, dacă o să mai deschid gura neîntrebat.

Astfel că tăcui și, așteptând să-mi vină rândul, mă gândii la ce urma să întreprind și mai recapitulai totul încă o dată. Fiindcă trebuia să fiu la fel de rapid ca un linx – și trebuia să accept un risc destul de mare; nu trebuia să-mi iau în seamă rănilor, care mai mult ca sigur se vor redeschide. Trebuia să continui chiar dacă mi-aș fi frânt câteva oase.

Tipul din dormitor trase patul într-o parte. Apoi săltă cu cuțitul una din scândurile dușumelei.

— Aha, strigă el.

— L-ai găsit? Întrebă cel care mă păzea și care supraveghea și ușa.

— Da, este un jurnal intim – este jurnalul, răspunse primul. Deci *boss*-ul avea dreptate cu presupunerile sale.

— Sigur – *boss*-ul are întotdeauna dreptate, răspunse omul de la ușă, pândind sunetele ce veneau de afară. Și eu îmi încordai auzul. Dar jos, Cinthy tot mai cânta, acompaniată de chitare. Acum însă, încetă. Aplauzele răsunară, iar urletele și tropăielile, fluieratul și ovațiile făcură aproape să se cutremure casa.

După ce se făcu iarăși liniște și Cinthy reluase cântatul, individul din dormitor mai avu parte de-un succes.

Deșurubă una dintre sferile care străjuiau barele de la căpătâiul patului. Era ceva mai mare decât pumnul unui bărbat. Țeava de alamă de care fusese prinsă, avea deschiderea atât de mare, încât puteai vârî ușor în ea degetul cel gros. La fel de mare era bineînțeles și gaura ornamentului sferic de alamă.

Era o ascunzătoare bună. Puteai să vâri în ea tot felul de chestii.

Individul al cărui nume tot nu-l cunoșteam – știam doar că-i spunea Mark celuilalt – începu să scoată pe rând câte ceva din bila cea mare. Astfel se ivi un colier ale cărui briliante scânteiară puternic la lumina lămpii, atunci când cel care-l descoperise păși spre noi.

— Aaah! exclamă Mark, cel de lângă ușă.

Dar acum sosise și pentru mine clipa să acționez. N-aveam cum să gădesc o ocazie mai bună. Atenția celor doi bandiți era prinsă în altă parte. Găsiseră ceea ce căutaseră, iar timp de o secundă nu mă mai supraveghează.

Țâșnii din scaun, mă aruncai peste masă, doborâi în același timp lampa. Apoi mă rostogolii pe podea în jurul axei mele longitudinale și cu puțin înaintea ferestrei mă redresai în poziția ghemuit.

Dacă n-aveam baftă, nu era exclus să-mi frâng gâtul și destule alte oase. Sării în sus și cu o detentă superbă, plonjai lateral în fereastră! Cedă cu ramă cu tot, fiindcă era alcătuită dintr-o rețea de zăbrele în care erau montate bucăți de geam, nu mai mari decât dublul suprafeței unui capac de la o cutie cu țigări de foi.

Astfel „înărmat” zburai afară, dar nu căzui atât de adânc cum s-ar putea crede – fiindcă acolo se afla scara exterioară cu care mai avusesem de-a face și la piciorul căreia stătea paznicul înarmat cu pușca cu alicie.

Această scară trecea oblic pe sub geam. Și pe ea aterizai – cam așa cum ar face-o un linx. Reușii să ajung jos, cu picioarele trase sub mine, deși plecasem din poziție laterală față de fereastră. În acest fel, picai pe treptele a șasea și a șaptea, numărate de jos în sus. Și toată scara avea cam cincisprezece sau șaisprezece trepte.

Nu-mi frânsei nimic, doar câteva din rănile mele se deschiseră. Simții durerile ca niște înțepături de cuțit. Nu putui însă să le bag în seamă. N-aveam prea mult timp la dispoziție! Deci nu mai coborâi în salturi cele șase sau șapte, trepte, ci mă aruncai peste balustradă și căzui chiar lângă paznic, care privea în sus și ținea în mână arma cu alicie.

— Hei, începu tipul. Dar îi smulsei pușca, în vreme ce șuierai:

— Adăpostește-te!

Se azvârli sub scară. Eu însă mă mai îndepărtai de-acolo cu trei sărituri.

Și-atunci apărură sus, venind prin ușa din spate. Sperau, poate, să mă vadă căzut, întins în curte. Mă zăriră însă în picioare, în lumina care venea din încăperile de jos. Începui să trag – doar ieșiseră cu Colturile în mină. Acționai ambele cocoșe ale puștii.

Apoi „coborâră”. Unul dintre ei îmi căzu dinaintea picioarelor. Avea la el jurnalul lui Cinthy pe care-l scosese din ascunzătoarea de sub podea. Luai jurnalul și-mi

recuperai și Coltul care era vârat sub cureaua de la pantaloni. Mai oftă o dată, dar nu reuși să mai spună nimic.

Cel de-al doilea bandit căzuse pe scară. Tot acolo se mai afla și rampa ruptă a ferestrei și o mulțime de cioburi. Individul ținea în mână, ca pe un măr mare, globul deșurubat. Mai trăia încă. Gâfâi:

— Oh, câine blestemat! Tot nu-ți va folosi la nimic...

Apoi își dădu duhul.

Îi nimerisem în plin pe amândoi și această pușcă Parker fusese încărcată cu alicie indiene.

Colierul cu superbele briliante se găsea în buzunarul celui de pe scară. Îl luai. Apoi urcai, în vreme ce jos, în curte, începuseră să dea buzna consumatorii, iar la capătul de sus al scării se ivise Cinthy, însoțită de Ryan, șeful „poliției ei personale”.

Dădui din cap spre Cinthy:

— E totul în regulă. Am surprins doi hoți. Apoi mă adresai lui Ryan:

— Dă dispoziție să se ridice totul. Și n-aș mai vrea să fiu deranjat.

Văzui – în reflexul slab al unor dâre de lumină – că mă privea uimit. Pe semne că-și amintea cât de terminat, de bolnav și de jalnic arătam doar cu două nopți în urmă. Acum însă, mă văzuse încă o dată în acțiune.

Iarăși strivisem, exterminasem. Probabil că începuse și el să bănuie cât de îngrozitoare fusese viața mea și, poate, îi era pentru prima oară teamă că-ntr-o bună zi va avea același renume amarnic ca și al meu.

— *Yes, Sir!* confirmă el.

Intrai cu Cinthy în încăperile ei. Zări imediat jurnalul pe care-l strângeam la subsuoară. Îl trase de acolo. Și-l strânse la piept cu ambele mâini, de parcă ar fi vrut să apere împotriva lumii întregi un bun extrem de prețios.

Apoi văzu cum vârâi colierul de briliante în globul de alamă. Când îmi ridicai privirea și mă uitai din nou în ochii ei, îmi spuse:

— Știu că trebuie să-ți explic o mulțime de lucruri. Ah, Jo fără tine aș fi fost acum definitiv la cheremul lui Will Duffield. Încă o dată m-ai scăpat de el. Doamne, ce m-aș fi făcut fără tine?

Nu-i răspunsei, trăsei doar perdelele în fața ferestrei distruse. Pe acolo o să intre frigul nopții. Dar în așternut va fi cald. Intrai în dormitor, înșurubai din nou sfera în bara de la căpătâi și trăsei patul la loc. Apoi mă prăvălii în el. Nu mai puteam!

Câteva din rănilile mele sângerau. Eram epuizat. Și în mine era, iarăși, aceeași amărăciune care mă invadea întotdeauna după clipele negre ale luptei.

Ucisesem din nou. Cinthy fu dintr-o dată lângă mine. Mă dezbracă, luă pansamente, apă și... da, mâinile ei erau ușoare, îndemânatice și bune. Mă ajută și mă îngriji.

Și o să fie lângă mine, când voi retrăi în visele mele, iar și iar, cele două confruntări și când îmi va fi teamă de chipurile acuzatoare ale bărbaților care nu mai trăiau.

13. LUPOAICA.

Mă trezii către prânz. Cinthy nu mai era aici. Perdeaua care separa încăperile era la locul ei, probabil că datorită geamului spart.

În vreme ce încă mai cumpăneam dacă să mă scol sau nu, o auzii venind. După ce dădu perdeaua la o parte, văzui că ducea o tavă, pe care o așeză pe masă.

Mirosea a cafea proaspătă. Pe tavă se puteau zări ouă, unt, pâine și șuncă, alături de care se aflau și niște biscuiți. Cinthy se așeză lângă mine.

— Am sperat că aroma cafelei te va trezi, spuse ea. Dar văd că te-ai sculat deja de câțva timp. Să-ți fac câteva tartine? După aceste cuvinte întinse spre mine ceașca plină cu cafea. O luai. Da, aveam nevoie de o cafea tare. O să mă trezească de-a binelea și-mi va stimula activitatea cerebrală. Fiindcă trebuia să mă gândesc la o groază de lucruri.

Deasupra ceștii mă uitai la Cinthy. Se dădea ca și cum ziua de azi nu s-ar fi deosebit cu nimic de celelalte. Dar se întâmplaseră afurisit de multe în noaptea trecută. Mă luptasem de două ori, făcusem vărsare de sânge și omorâsem.

Acum mă miram, cum de putusem să dorm atât de liniștit – ba se pare că și fără vise. Nu reușisem niciodată să fac asta după o luptă cu un asemenea deznodământ.

Cinthy zise dintr-odată, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile:

— Tot timpul când începeai să te zvârcolești, puneam mâna pe tine. Te linișteai și adormeai iarăși adânc. Sunt tare fericită că mâna mea a reușit să-ți transmită ceva care să te liniștească. Asta-mi arată cât de mult ne aparținem, Jo.

Îmi întinse o pâiniță cu șuncă și se uită țintă la mine. Ultima ei frază era în același timp și o întrebare, lucru pe care-l înțelesei îndată.

În mine se iscă deodată o foame sălbatecă. Mușcai din pâine – și-mi dădui seama că foamea asta nu cerea numai mâncare. Era și un alt fel de foame, un fel de aviditate după toate lucrurile bune ale vieții. Iar această foame probabil că n-aveam cum s-o potolesc. Dimpotrivă, mă aflam în acest oraș nenorocit într-o situație destul de proastă.

O fixai pe Cinthy, în vreme ce mestecam. Și după ce înghiții în fine bucătura, dădui din cap.

— Dacă noi doi ne aparținem, ar cam fi timpul să-mi explici și mie cum stau lucrurile. În locuința ta au fost doi bandiți. Cred că au fost oamenii lui Duffield. Cine altul i-ar fi trimis? Și căutau, ca doi specialiști versați, jurnalul tău și o comoară ascunsă cu iscusință. Poate că-mi spui și mie despre ce este vorba.

Mușcă dintr-un biscuit pe care-l unsese cu miere. Dinții ei erau fără de cusur. Iar gura asta, știam eu cum poate să sărute.

Cinthy era minunată. Eram tot timpul conștient de asta. Privirea ei se întunecă, deveni tristă.

— Când ne-am despărțit atunci la Saint Louis, începu ea, viața mi s-a părut anapoda – aș fi vrut totuși să rămân cu tine. Mi-am dat seama că am făcut o prostie despărțindu-ne – lucru de care am devenit conștientă chiar în ziua următoare. Te-am căutat pretutindeni în oraș, dar dispăruseși. Mai aveam bani – soțul meu fusese doar un trișor cu destul succes înainte de a te întâlni. Probabil că era deja gelos pe tine, fiindcă simțea cât de mult ne plăcusem, după cele câteva întâlniri întâmplătoare din timpul voiajului cu vasul și...

Se întrerupse și mușcă iarăși din pâinița proaspătă.

— Tot timpul privirile noastre se căutau, continuă ea, nu-i așa? În sala de mese, pe coridorul cabinelor, pretutindeni pe vas. Era gelos și a vrut să te ruineze la masa de joc. Din cauza asta a și riscat atât de mult cu trucurile lui... Deci mai aveam ceva din banii aceia și am plecat spre Est. Vroiam să ajung la Boston. Tot timpul îmi dorisem să văd Bostonul. În curând n-am mai fost singură. Puteam să aleg între mai mulți bărbați și vroiam să optez pentru cel mai nimerit. M-am hotărât pentru...

Acum făcu din nou o pauză.

Se uită atentă la mine de parcă ar fi vrut să-și dea încă o dată seama dacă pot să suport încă un adevăr dur. Apoi continuă în șoaptă:

— Ah, a fost bineînțeles o alegere nefericită. Arăta excelent – tânăr, ambițios. Un tip cuceritor, unul căruia de la primul atac nu-i rezistă nimeni și nimic, fiindcă totul i se cuvine. A fost într-adevăr o perioadă minunată. L-am luat drept fiul unui magnat industrial care mai era și armator – dar care se lansa acum și în afaceri privind transportul feroviar, urmând să realizeze profituri uriașe și datorită războiului. Fiindcă între timp izbucnise războiul – înțelegi?

Dădui din cap afirmativ.

Îmi mai umplu o dată ceașca și-mi mai făcu o tartină. Apoi continuă:

— Dar nu era decât un hoț ordinar. Trăgeam la hotelurile cele mai alese. Călătoream ca tineri recent căsătoriți care-și făceau voiajul de nuntă. Când dormeam, se ducea să fure! Ultima lovitură a dat-o la IMPERIAL PALACE din New York. A pătruns în suita de apartamente a unei arhiducese și i-a furat bijuteriile și o groază de bani. Călătoria noastră continuă. Dar acum eram urmăriti de poliție, fiindcă bănuielele căzuseră asupra lui. Am încercat să fugim către Vest, din ce în ce mai spre vest. Și într-o zi – nu, de fapt era noapte – a fost dibuit, încercă să-și croiască drum cu focuri de pistol, dar a fost împușcat. Eu am reușit să scap. Războiul m-a ajutat să șterg toate urmele, mi-am reluat vechiul nume. Fiindcă purtasem aici numele lui – doar eram tineri căsătoriți, în luna de miere, nu? Am început să lucrez la cabaret și am ajuns încetul cu încetul un fel de cocotă de lux. Dar voiam să am cândva propriul meu varieteu, încă mai aveam bijuteriile pe care Ralph le furase arhiducesei. Am vândut una dintre piese. Mi-a fost teamă să vând mai multe. Apoi am încercat să împrumut. Da, am făcut intenționat datorii, ca să nu stârnesc bănuiele. Am pus să se construiască această clădire și am angajat oameni. Apoi am pus totul în mișcare. Și într-o zi apărui Will Duffield! Și el venea din Est și cunoștea povestea cu furtul. Toate ziarele scriseseră despre asta. Ba chiar dăduseră și chipurile noastre, fiindcă ne făcuserăm fotografii pentru nuntă. Astfel m-a identificat Duffield; tot el cumpărase și bijuteria pe care eu o transformasem în bani. Și acum le vrea și pe celelalte. Știe că le mai am. Valorează peste un milion de dolari – peste un milion! Întâi n-a fost sigur, pentru că eu am tăgăduit că aș fi acea Anne Malcolm. Bărbatul căruia îi aparținusem se numea Ralph Malcolm. I-am spus lui Duffield că piesa respectivă o promisem de la un adorator. Înțelegi?

Dădui ușor din cap, mestecai, în continuare și mai băui o gură de cafea.

Da, acum înțelegeam multe.

Cinthy fusese sub un alt nume tovarășa unui hoț de calibru mare și redevenise în timpul pribegiei Cinthy Fox. Și fiindcă era Cinthy Fox, n-avea cum să fie totuna cu Anne Malcolm.

Iarăși reuși să-mi ghicească gândurile, fiindcă-mi spuse:

— Găsii o pereche în vârstă, care locuia extrem de izolat. Ei confirmară că sunt un fel de fiică adoptivă a lor, care trăisem tot timpul acolo și care n-avusesem cum să fi fost în Est. Când poliția dădu de mine, trebui să plece fără vreun rezultat. Mai rămăsei câțva timp la cei, doi bătrâni înainte de a pleca și de-a intra la varieteu – înțelegi?

Acum izbutii să pun totul cap la cap.

Cinthy reușise să scape de poliție, dar Will Duffield care dăduse întâmplător de ea aici, deveni bănuitor. Nu numai că o curta ca femeie, dar o și studie, îi puse întrebări incomode și o făcu să-i fie teamă. Iar după ce apărui aici, înțelese că nu are nici o șansă la Cinthy ca bărbat. Din cauza asta și schimbă metodele și trimise cei doi spărgători. Cât de eficienți erau – îmi putui da seama și eu – îi dibuiră rapid jurnalul personal și cel puțin o parte din prețioasele-i bijuterii.

Ce spusese Cinthy? Valorau mai mult decât un milion de dolari?

Sfinte Laurențiule! Trebuia s-o știe foarte bine, doar toate ziarele din Est se pare că scriseseră despre povestea asta. Mă încălzii. Începui să transpir. Și nu numai datorită cafelei tari. Peste un milion de dolari?!

Sfinte Laurențiule! Dar pentru asta puteai să-ți cumperi un regat. Pentru câteva milioane de dolari Statele Unite cumpăraseră cândva de la țarul rușilor, Alaska; tot așa obținuseră și din partea Spaniei teritorii uriașe. Și-acum încă, orice dolar era mare cât roata carului.

Puteai să fii cinstit până la zece mii de dolari... sau poate până la o sută de mii...

Dar dacă suma trecea de un milion... Un flăcău ca mine – care în mod sigur nu eram un sfânt – avea nevoie cel puțin de câțva timp ca să reflecteze.

Mă dusei la fereastră și mă uitai în stradă.

Ploua și afară se făcuse atâta noroi, încât cizmele se înțepeneau în el. Căruțele încărcate zdravăn se chinuiau prin mocirlă. Văzui un căruțaș care și bătea caii.

Brusc, mi se păru că toată viața asta nu-i altceva decât o tortură, un chin afurisit. Chiar dacă-mi voi recupera cele cincizeci și șapte de vite și voi izbuti să le mân înapoi, mai bine de o sută de mile, va mai trebui să muncesc ani destui până când *ranch*-ul meu va fi destul de mare, încât să ofere posibilitatea ca eu și cu Cinthy să ducem un trai cât de cât acceptabil. Și voi avea iar și iar necazuri – fiindcă așa era viața...

Dar cu mai bine de un milion de dolari și cu o femeie atât de frumoasă cum era Cinthy, puteai să călătorești în toată lumea. Dobânzile doar, reușeau să-ți ofere aproape tot ce-ți doreai.

Cu condiția ca să-l omor pe Will Duffield!

Când îmi trecu acest gând prin cap, înțelesei îndată totul.

Nu primești nimic pe degeaba în lumea asta. Tot așa și în orașul ăsta nenorocit. O privii pe Cinthy.

— De ce n-ai dat înapoi bijuteriile?

— Cui? mă întrebă ea. Arhiducesa a murit câteva zile mai târziu din pricina supărării. Era o imigrantă. Și-n afară de asta, nu prea-ți vine să restitui un milion de dolari. Nu-i așa? I-am ascuns destulă vreme și mulți ani am trăit cu teamă-n suflet. Nu, nu vreau să dau bijuteriile înapoi. Tu mă sfătuiești s-o fac?

Era o întrebare clară.

Începui să mă plimb prin cameră și nu mă deranja că n-aveam pe mine decât „hamleții”.

Privirile Cinthyei mă urmăreau. Nu-mi mai spuse nimic, dar tot timpul când mă uitam la ea, știam că o să-mi dăruie raiul pe pământ în vecii vecilor – sau măcar atât cât vom trăi.

După un timp începu iarăși să vorbească.

— N-am îndrăznit până acum să vând toate bijuteriile. Mă tem că mi-ar putea fi furate sau că aș putea să fiu înșelată. Când a apărut Duffield aici, mi-am dat seama că nu mă vroia doar pe mine. Și asta fiindcă uneori puneă niște întrebări. În aparență inofensive. Nu, n-am mai îndrăznit nimic. După asta ai venit tu. Oh, Jo, șansa noastră este în mâinile tale.

Țintise destul de bine!

Acum era rândul meu! Puteam să renunț la un milion de dolari sau să mă lupt cu Will Duffield pentru el.

Fiindcă acum, doar despre asta era vorba. Nu se discuta dacă nu cumva aş vrea să rămân cinstit și să înapoiez milionul justiției, legii... nu, nu era vorba decât să facem în așa fel încât să păstrăm comoara.

Dar și Duffield o mirosise de mult. Voia s-o aibe și nu va renunța. Și el era PUTEREA în *Last Chance*.

Sfinte Laurențiu, venisem aici să-mi recapăt vitele ori măcar să-mi încasez contravaloarea lor. Acum însă trebuia să ajut o lupoaică să-și apere prada împotriva unui lup.

Fiindcă asta era totul.

Cinthy era o lupoaică. Foarte exact! Nu era o mie, nu era o porumbiță. Desigur, era o femeie superbă, o frumusețe plină de temperament și personalitate. Dar în *sinea* ei, în esența ei era o lupoaică, care se menținuse până acum destul de bine într-o lume care nu știa ce este cruțarea, până... ei da, până venise acest Will Duffield care trăise și el în Est și care era un lup deosebit de hârșit.

Va trebui să mă lupt cu el.

Dar mai exista și „gorila” lui cu capul ras, acest Carlo Paulin. Îl consideram ca un adversar pe potrivă. Doar trecând de el, puteai să te-atingi de Duffield.

Nu va fi o treabă ușoară.

Fiindcă va trebui să atac eu. N-aveam cum să mai aștept. Poate că noaptea viitoare însemna și începutul vânătorii a cărei victimă urma să fiu eu.

Mă așezai în fața lavoarului din colț și mă uitai în oglindă.

Corpul meu era încă acoperit de plasturi. Câteva răni mi se redeschiseseră ieri când plonjasem prin fereastră. Poate că vor face la fel cu ocazia viitoarelor eforturi.

Aveam nevoie de trei zile de odihnă pline, dar știam că n-o să am parte de ele.

Cinthy trecu în spatele meu. Degetele ei mlădioase îmi mângâiară omoplații, apoi urcară spre ceafă.

Mă răsucii și-o luai în brațe.

Da, era o femeie care putea să-i ofere unui bărbat raiul pe pământ. Trebuia să fie minunat să călătorești cu ea spre cele mai frumoase locuri din lume, să trăiești fără griji și să nu trebuiască să faci economii.

N-aveam decât să lupt ca Will Duffield să nu ne ia milionul, care, sigur era al nostru, dacă reușeam să-l înving. Iar Cinthy va fi mereu dulcea răsplată a faptului că mă voi bate pentru noi.

14. „ȚI-O JUR CINTHY”

Mai târziu – când era întinsă lângă mine și-și culcase capul pe umărul meu – îmi spuse:

— N-aș mai vrea să mă scol, dar s-a făcut târziu. Trebuie să mă ocup de treburile obișnuite. Și-n curând va veni meseriașul ca să pună fereastra cea nouă. Doamne, Jo, dacă am putea trăi atât de lipsiți de griji cum o fac bogații și celelalte mărimi ale pământului... Aș vrea să văd Parisul, care cred că trebuie să fie cel mai frumos oraș din lume. Și o călătorie pe ocean cred că...

Cineva bătu la ușă.

Mă sculai și mă dusei în camera cealaltă. Cineva tocmai terminase de strecurat o scrisoare pe sub ușă. O ridicai: „CĂTRE JO KINKAID”.

Asta scria pe plic. Îl deschisei rupându-i marginea. Cinthy veni desculță lângă mine. N-avea pe ea decât un ceva străveziu și se sprijini pe mine. Citirăm împreună:
„Jo Kinkaid, avem ceva de discutat. Te aștept într-o oră.

Duffield”

— Doar n-o să te duci? întrebă Cinthy și văzui că în sinea ei tremura de spaimă.

— Ba da, mă voi duce. Nu-i nici o greșeală să-l ascuți pe adversar până la capăt și să-l studiezi foarte bine.

Se uită la mine și își dădu seama că eram hotărât.

— Îți voi povesti cine știe ce istorii mincinoase, răspunse ea simplu. Iar împotriva lor mă va ajuta doar încrederea ta, Jo. Spune-mi că mă pot bizui pe tine. Jură-mi!

— Ți-o jur, Cinthya.

15. LUPUL.

Will Duffield ședea pe un taburet căptușit cu blănuri moi. Era dezbrăcat până la brâu. Geoff Shane era așezat pe un taburet identic și-i masa spatele. Îl „frământa” într-un mod cu totul deosebit. Am priceput că trata niște zone congestionate, de-a dreapta și de-a stânga șirei spinării – care se manifestau cu niște crampe foarte dureroase, comparate cu cele date de *lumbago* și care-i provocau destule neplăceri lui Duffield.

În rest însă, părea să fie un om foarte sănătos. Bustul său trăda asta. Figura lui era într-adevăr emaciată – dar corpul său nu. Acest bărbat – care îmbrăcat în costum părea atât de îngust și de firav – avea mușchii foarte bine proporționați.

Iar mă gândii la un lup din deșert care nu atrage atenția, dar care trebuie să dispună sub blana lui nearătoasă, de ceva perfect, pentru a vâna cu folos.

Duffield rânji spre mine:

— Sper că nu te deranjează, dragul meu? Întrebă el amical, ca și cum vizita mea l-ar fi bucurat foarte tare și noi am fi fost buni prieteni.

Geoff Shane se uită la mine peste umărul lui Duffield. Fricționa continuu de sus în jos, în dreapta și în stânga coloanei vertebrale. Pe fruntea sa se adunaseră stropi de sudoare.

Privirea lui părea la prima vedere inexpressivă. Totuși surprinsei în ea un avertisment.

Îi răspunsei în aceeași manieră lui Duffield:

— Dar de unde scumpul meu? Cum m-ar putea deranja? Dar dacă știam că incomodez veneam ceva mai târziu. După ploaie, aerul e atât de proaspăt afară, încât o plimbare mi-ar fi făcut bine, ținând cont de toate dezagrementele din ultima vreme.

Râserăm mânzește unul la celălalt după aceste cuvinte, de parcă am fi fost cei mai buni amici. Dar știam că n-o să fim niciodată. Era un joc, un mic duel verbal înainte de...

Geoff Shane terminase cu masajul. Se ridică și spuse:

— Mr. Duffield, mișcați-vă corpul în trei-patru direcții, apoi dați-vă jos de pe taburet, aplecați-vă și spuneți-mi dacă vă mai supără ceva.

Duffield se supuse. Cu picioarele bine întinse, se aplecă și reuși să le atingă vârful. Apoi se ghemui și făcu alt exercițiu.

Când în fine se ridică, rânji mulțumit:

— Mă simt ca nou născut, spuse el. Asta e vrăjitorie, Geoff Shane, adevărat vrăjitorie. Acum chiar că reușesc să înțeleg de ce mărimile lumii au ținut pe lângă ei astfel de tipi ca dumneata! Ești un vrăjitor. Acum trei zile nu reușeam nici măcar să-mi trag cizmele. Nu puteam nici să stau în picioare sau să șed pe scaun – nu rezistam nici culcat. Aveam continuu dureri și începusem să simt că mă lasă picioarele – parcă m-ar fi păscut o paralizie. Acum cred că pot să și alerg, să sar sau să dansez. Mai rămâi în oraș, Geoff, dragul meu amic?

— Sigur, răspunse acesta. Dar n-o să fie nici-o recidivă, dacă mai vin de câteva ori să vă masez. Efect garantat pentru câteva luni!

Își împacheta cele câteva ustensile într-o valijoară mică. În niște borcanele avea, probabil, anumite alifii. Asta se putea mirosi. Dar mirosea a dracului de bine. Cred că Will Duffield nu mirosise niciodată așa de frumos ca acum.

Tipul tocmai se îmbrăca.

— Ieri încă trebuia ca alții să mă-mbrace cu cămașa și haina, ricana el. Nici gâtul

nu mi-l puteam spăla.

Stătea acum în fața oglinzii – își legă cravata de mătase, înfipse în ea acul cu diamant și își puse *holster*-ul (hamul cu tocul de revolver) sub braț.

Înainte de a-și vârî arma în toc, o verifică.

Era un Colt Wells & Frago, calibrul 31. Scula asta se numea așa fiindcă țeava avea doar -12 cm și era arma de serviciu a detectivilor celebrei firme care se ocupa cu transporturile.

Modelul original 1849 fusese de mai multe ori îmbunătățit. Arma a mai fost modificată de câteva ori, pentru a permite o încărcătură mai puternică. Era o armă ușor de mânuit și mi-am închipuit că Duffield știa s-o folosească bine.

— Aveți un *holster* frumos! spusei eu.

— D-apoi cum, răspunse el și-și trase haina. Este un *holster* foarte modern, cu resort. Dacă-l apăs cu partea interioară a brațului, arma îmi țâșnește oarecum în întâmpinare. Poate că aș reuși să te înving cu ea, Kinkaid.

— Poate, rânjii eu. Dar ar trebui să-mi lovești inima sau fruntea, altfel n-ai avea nici o șansă. Gloanțele mele de calibrul 45 sunt convins că nu le vei digera tot atât de ușor cum le voi înghiți eu pe ale dumitale de 31. Nu-i așa?

Râserăm unul la celălalt, dar în ochii noștri lucea dușmănia.

Mă întrebam tot timpul, unde oare o fi acest Carlo Paulin. Acum îl văzui. Intră din camera cealaltă prin ușa deschisă. Fusese deci tot timpul acolo. Poate chiar mă ținuse sub observație prin crăpătura dintre ușă și tocul ei.

Mă privi fix. Din el izvora ceva care mă izbi puternic.

Cunoșteam asta. Mi se mai întâmplase de câteva ori să întâlnesc pe cineva, despre care știam că se va angaja cu mine într-o luptă dusă până la capăt.

Atunci mă izbeam de astfel de sentimente. Așa era și acum. Dar și lui i se întâmpla la fel.

Știam instinctiv că eram destinați unul altuia.

— Hello, zise el.

Rânjii doar și dădui din cap.

Duffield umpluse între timp paharele pentru mine și pentru el.

— Carlo nu bea niciodată, spuse el. Dar noi n-avem opreliști – sau...?

Dădui din cap afirmativ.

— Dacă nu mi-ai pus otravă...

Râse, ridică paharul și toasta, apoi băurăm și ne privirăm.

Duffield își vârî policarele în buzunarele de sus ale vestei. Se balansa pe tocuri.

— Mă simt într-adevăr ca nou născut, spuse el. Dacă te vei îmbolnăvi vreodată, ți-l recomand pe Geoff Shane. Sau poate te-a mai ajutat cândva?

Era o întrebare-capcană și nu-și dădu osteneala să ascundă faptul că mă pândea. Nici nu așteptă răspunsul, ci continuă:

— Oamenii mei n-au stat degeaba între timp, Kinkaid și dacă eu vreau să aflu ceva, atunci să știi că aflu treaba respectivă.

— Ce frumos, răspunsei eu.

Grav, dădu din cap. Ochii săi limpezi și reci scânteiară.

— Desigur, Kinkaid, a fost o neghiobie că ți s-au furat vitele. Vezi deci că am aflat cine este rancherul care, la o sută de mile spre est de aici, a încercat să scape de renumele său de pistolar – izolându-se în singurătate. Furtul vitelor te-a „readus”, ca să spunem așa „la viață”, te-a obligat să te reîntorci printre oameni. Am trezit leul care dormea. Și în Cinthy ai redescoperit o veche prietenă. Asta s-a nimerit bine, fiindcă ai sosit rănit aici. Aveai nevoie de ajutor, de-un pat, mâncare și... Desigur, Cinthy a fost marea surpriză pentru dumneata. Dar este ea într-adevăr Cinthy? Ești sigur că e aceea femeie ușoară pe care ai cunoscut-o cu ani în urmă?

Întrebările lui parcă mă izbiră în stomac ca tot atâtea lovituri. Dădui din cap afirmativ:

— Da, sânt convins. Își amintește foarte multe amănunte din acel timp. E adevărat că s-a schimbat în bine, ba chiar și fizic a crescut cu câțiva centimetri. Dar trebuie să fie acea Cinthy Fox. La început am avut oarecari îndoieli. Acum însă, nu.

Dădu contrariat din cap, se răsuci și începu să se plimbe prin cameră. La un moment dat se opri.

— M-am gândit o groază de timp la treaba asta, Kinkaid. Și-am ajuns la concluzia că dumneata te înșeli și nu eu. Eu cred că această Cinthy Fox este tot una cu o femeie care se numea Anne Malcolm! Și cred că dumneata o iei drept Cinthy Fox. Pentru mine nu există decât o singură explicație. De adevărul acesta mi-am dat seama abia ieri, este vorba despre jurnalul intim! *Adevărata* Cinthy Fox își nota foarte conștiincios totul într-un jurnal. Iar Anne Malcolm l-a învățat pe de rost. Din cauza asta a fost în stare să-și joace atât de bine rolul, când ți-ai spus numele, Kinkaid și când ai amintit și de vasul acela... Cum îi zicea?

— „Delta Queen”, răspunsei eu.

— Exact. Dar fii convins că ea n-a văzut în viața ei acest „Delta Queen”. Pariez! Și mai pariez că are jurnalul adevăratei Cinthy Fox! Și mai cred că este chiar foarte asemănătoare cu adevărata Cinthy, poate tot atât de asemănătoare ca o soră geamănă – sau chiar este o soră geamănă... dar nu este Cinthy Fox. Înțelegi? Nu este!

Reîncepu plimbarea prin cameră. Mă uitai la Carlo Paulin. Se sprijinea de cămin. Era o piesă superbă, zidită din bolovani. În care la nevoie puteai să frigi un porc întreg.

Mă supraveghea continuu și îi simții *lăcomia*. Da, era un soi de dorință nestăpânită. Eu știam ce înseamnă asta. Astfel că mă simții provocat și-i spusei:

— Carlo, văd că te *mănâncă*. Și nu faci altceva decât să te gândești la treaba asta. Dacă tot ești atât de croit s-o faci, hai să ieșim în stradă și n-ai decât să-ncerci, astfel te potolești... într-un fel sau altul!

Paulin rânji fericit. Și dădu afirmativ din capul său ras.

— Da, poate că ar fi într-adevăr cel mai bine, mormăi el răgușit și nările i se umflară.

Dar Duffield se-ntoarse brusc.

— Ați înnebunit? șuieră el. Doi bărbați vor reciproc să se ucidă doar ca să afle care este mai rapid cu Coltul? Asta înseamnă să fii și prost și nebun! Asta e o tâmpenie!

Ricanai.

— N-o să mă omoare. Dar se gândește tot timpul la asta, iar de câte ori mă vede, începe să se îndoiască de el. Și-n curând nu va mai putea să trăiască astfel. Trebuie să se lămurească, altminteri nu va mai fi azi-mâine decât un pachet de nervi. Nu poți să înțelegi asta, Duffield. Dar așa este.

Dădu vehement din cap și se uită ținută la pistolarul său:

— Aici ai o slujbă Carlo, a spus el. Înțelegi? Vezi-ți de ea și nimic altceva! Ai înțeles?

Carlo nu-i răspunse. Dar continuă să mă privească lacom:

Duffield îmi spuse:

— Nu-l băga în seamă, Kinkaid, avem de discutat. Trebuie să ne înțelegem cumva. În ce privește cireada, n-ai decât să ți-o iei înapoi. Nu vreau să-mi pun în cârd cu dumneata pentru câteva zeci de vite. Aici e vorba de lucruri mai importante decât de orgoliul lui Paulin, sau dacă încrederea lui în sine rezistă sau nu. Am trimis data trecută doi inși să scotocească în camera Cinthyei. Iar dumneata Kinkaid, i-ai „desființat”, n-ai mai lăsat nimic din ei! Nu vreau să mai pierd oameni. Și nici nu vreau încă să mă arunc împotriva dumatăle. Nu vreau decât să-ți fac o propunere. Tăcu

și mă privi fix.

— Care?

— Încearcă să afli dacă *această* Cinthy este *adevărata* Cinthy Fox. Găsește jurnalul adevăratei Cinthy, înainte ca Cinthy cea falsă să-l distrugă! Găsește și faimoasa comoară pe care falsa Cinthy a furat-o arhiducesei, împreună cu acel as al spărgătorilor. Ai înțeles omule? Nu vreau să ne hârâim, prada este oricum îndestulătoare pentru amândoi. Ar fi stupid – acum când suntem atât de aproape de ea – să ne... Amuți, dar făcu un gest care spunea mai mult decât cuvintele.

Apoi însă, privirea lui îl căută pe pistolar, pe Carlo Paulin. Și „gorilei” îi spuse, ceea ce mie nu trebuise decât să-mi sugereze cu acea mișcare a mâinii:

— Da, ar fi o imbecilitate, dacă ne-am face reciproc zile fripte în loc să căutăm ca împreună să punem mâna pe comoară.

Revenind la mine, continuă:

— Să știi că am niște relații excelente cu persoane care plătesc prețuri de cunoscători pentru o asemenea comoară princiară – așa cum se face pentru operele capitale ale marilor maeștri. Există pe Coasta de Est câteva persoane putred de bogate. În timpul războiului au îngrămădit asemenea averi uriașe încât acum nici nu mai știu încotro s-o iau cu atâția bani.

Acestor parveniți, acestor profitori de război, le place să-și împodobească soțiile cu lucruri pe care mai-nainte le-au purtat arhiducese, regine, sau chiar împărătese.

Înțelegi Kinkaid? Scot de la ei prețurile cele mai piperate, cele mai inaccesibile, care pot însemna și dublul valorii reale. Du-te acum la Cinthy și încearcă să afli ce e de aflat. Cred că ai înțeles cum stau lucrurile? Ei?

Totuși, mă surprinse omul ăsta – și felul lui de a fi. Era capabil să creadă că mă voi asocia cu el. Că voi fi în stare să uit totul – chiar și moartea partenerului, a *prietenului* meu Emet Stringer.

Probabil că era nebun.

Dar ceea ce-mi spusese despre Cinthy mă rodea puternic. Simțeam asta foarte deslușit. Dacă *această* Cinthy nu era Cinthy cea de odinioară, atunci jurnalul putea într-adevăr să furnizeze explicația. Dacă Cinthy cea falsă avea jurnalul de la cea adevărată și dacă-l învățase pe dinafară, atunci știa într-adevăr o grămadă de lucruri. Iar eventualele lacune le putea explica prin răstimpul mare care trecuse și prin... uitare!

Eram dintr-odată iarăși foarte nesigur dacă această Cinthy este cea adevărată sau dacă nu cumva e totuși acea Anne Malcolm.

— Și atunci?

Duffield mă observa. Încerca să-mi ghicească gândurile. Aceasta se vedea pe chipul lui.

De la colțul căminului pe care-l sprijinea, Carlo Paulin își făcu auzită vocea:

— Will, n-avea încredere în el. Asta nu va face afaceri cu tine, chiar dacă-l lași să-și ia înapoi căzăturile alea de vite. ăsta a venit aici să te omoare! Dacă se va alia cu cineva, atunci o va face cu această Cinthy, sau cum o cheamă, dar nu cu tine. Dacă te încurci cu el Will, înseamnă că nu ești întreg la minte.

Duffield nu răspunse, dar chipul său se întunecă de mânie.

Îl salutai dând din cap și spusei:

— Bine, voi încerca să aflu dacă această Cinthy este cea pe care am cunoscut-o cândva!

16. ACEȘTI OCHI NU-MI PĂRUSERĂ NICICÂND ATÂT DE VERZI.

Era după-amiază târzie. Activitatea diurnă a orașului începuse să dea semne de oboseală. *Last Chance* se pregătea să lase lucrul, se pregătea de cină. Venea acea oră liniștită când puteai să iei o gură de aer înainte ca...

Înainte ca orașul să se schimbe în întregime, înainte de a deveni zgomotos, înainte de-a turba. Toate păcatele, viciile și patimile se vor dezlănțui. Orașul sălbatic se va transforma într-un Moloh nemilos, căruia și-n această noapte i se vor aduce jertfe.

Totul încă mai arăta pașnic, aproape prietenos.

Nu numai că ploaia încetase, dar și soarele care se apropia de scăpătat, mai lumină o dată. În curând va apune ca o minge de foc roșie aruncându-și purpura în zări.

Tocmai atunci când ajunsei în apropierea magazinului general, ieșea de acolo... Sally Shane! Mă recunoscus îndată, îi luai coșul din mână și-o salutai.

— Mă bucur că te văd, Sally. Ceva mai devreme l-am întâlnit și pe tatăl tău la Will Duffield. Unde pot să-ți duc coșul?

— La cabinet, răspunse ea seriosă. Acolo și locuim. Este plăcut să mai stai și în altă parte decât în furgon. Arăți bine, Jo Kinkaid. Ai fost la Duffield? se miră, rostind ultima întrebare.

— Ei, răspunsei, Duffield și cu mine rămânem în continuare dușmani. A fost un fel de tatonare reciprocă. M-am dus la el ca să-l pot studia mai bine. Furgonul vostru cel roșu este staționat în curtea în care Duffield își ține căruțele, nu?

— Sigur că da, răspunse ea. Chestia asta nu ne costă nimic. Mai avem în camion o mulțime de buruieni, de mixturi, ba și alifii preparate de tata și de mine. În curând vom pleca din nou și o să colindăm de la o mină la cealaltă. Tatălui meu îi place să călătorească. Este neobosit. Iar mie-mi convine că în felul ăsta nu mai stă la masa de joc cu whisky-ul lângă el. Doar știi care-i treaba, Jo...

Ajunsesem la ușa casei în care se afla cabinetul. Lângă ea era și biroul hotarnicului. Aici încă mai stăteau la rând vreo zece căutători de aur. Tot timpul se primeau noi și noi cereri pentru concesionarea unor terenuri, dar erau și destule reînregistrări.

Sally privi în sus la mine. Era mică și grațioasă. Părul ei brun-roșcat strălucea în lumina soarelui care apunea – iar ochii ei nu mi se păruseră niciodată atât de verzi ca în această clipă.

Îmi plăcea și-mi dădusese seama că reușise să vadă asta în privirea mea. Și-i părea cumva bine. Observai și asta.

Câteva secunde ramaserăm astfel – unul în fața celuilalt – iar între noi circula ceva care venea din amândoi.

Brusc însă săltă bărbia.

Ochii ei începură să scapere; acum mi se părea că seamănă cu o pisică care încearcă să-și arate ghearele. Zise nițelș ironic:

— Această Cinthy Fox la care stai acum, Jo Kinkaid, este foarte frumoasă. Dintr-o mie și ceva de bărbați, tu ești alesul. Pe semne ți se pare că ești „cel mai mare dintre toți”, nu-i așa!

La început vrusei să răspund la fel de înțepător. Apoi însă dezaprobând din cap – spusei:

— Și tu ești frumoasă Sally. Ai o mulțime de lucruri care sunt numai ale tale – și

chiar aici înăuntru. La ultimele cuvinte umblai spre stânga pieptului meu.

Apoi continuai:

— Am cunoscut-o pe Cinthy Fox în urmă cu mulți ani, când era încă mai tânără decât ești tu acum. A fost o întâmplare că ne-am revăzut aici. Deodată timpul acela parcă ne-a prins din urmă. Înțelegi?

Luminițele ironice din ochii ei dispărură. Acum privea mai blând.

— Da, pricep, răspunse ea. Dar parcă veniseși să-ți iei înapoi animalele și să-ți continui treaba la *ranch*-ul de la poalele munților – sau...?

Oho, întrebările astea nimeriseră ținta! Iată că reușise, ca legând între ele două întrebări, să mă aducă iar pe drumul cel bun.

Mai fusese și atât de generoasă și de cumsecade să nu-mi amintească de Emet Stringer, care murise pentru cireada noastră.

Întinse mâna să ia coșul care încă mai era la mine. Dar în acest timp se uită țintă la mine – astfel că trebuia să privească în sus. Simțeam dorința să-i sărut gura.

Dumnezeule, ce putere extraordinară izvora din fata asta.

Dar îi dădui coșul, îi deschisei ușa, o închisei în urma ei și plecai mai departe. Da, eram oarecum încurcat.

Dintr-odată acea Cinthy nu mai era atât de puternică în mine. Brusc, reușeam acum să mă gândesc ceva mai obiectiv la ea. Mi se părea cumva că Sally Shane mă smulsese dintr-o stare pe care n-aș fi reușit s-o descriu prea bine.

Nu era o ameteală, dar nici vis nu era – nu, era ceva care nu se putea spune în cuvinte. Dar un lucru era sigur: influența Cinthyei Fox asupra mea, acea putere a feminității ei care mă robise, devenise acum mai slabă.

Și asta o făcuse, nu știu cum, Sally Shane. Tot minunându-mă, ajunsei aproape de „PARADISUL FAIR-PLAY AL CINTHYEI FOX”.

Trecui și pe lângă ghereta Nancyei Dallken. Mă zări în vreme ce-și servea niște clienți. Îi făcui semn cu mâna și plecai mai departe.

Această Nancy Dallken mă impresionase de asemeni, îmi plăcea; iar curajul ei îmi impunea.

Dar ea nu izbutise să slăbească vraja pe care Cinthy o risipise peste mine. Sally însă da.

17. VREMEA PISTOALELOR SE APROPIA DE SFÂRȘIT.

În varietelul Cinthyei Fox, activitatea nu prea începuse. De abia după ce se însera de-a binelea, cam după cină, avea să se pornească năprasnic și pretutindeni.

Nici muzica nu sosise încă. Își va acorda instrumentele abia târziu după scăpătutul soarelui. Atunci va apărea și cel care făcea reclama și vocea lui se va face auzită iar și iar pentru a ademeni cetele de mineri și de căutători de aur care colindau străzile.

Pistolarul Cinthyei, Ryan Trigger, cel care aducea atât de mult cu mutra blondului victorios din cărțile de istorie, stătea lângă intrare, așa de parcă ar fi vrut să ia câteva guri de aer, înainte de noua noapte lungă.

Se uită cu respect la mine și-mi spuse:

— Am vrut să mă iau după dvs. domnule Kinkaid, dar d-na Fox mi-a interzis-o.

Ați avut probleme cu Duffield?

Îl privii, șovăii un moment, apoi îi răspunsei:

— Nu... nu deosebit de mari... adică nu încă. Dar în curând va trebui să mă bat cu Carlo Paulin. Poate chiar în noaptea asta. Mi-ar conveni să știu, dacă treaba asta se va întâmpla aici, îmi vei acoperi spatele?

Tresări puțin și de-abia acum îmi dădui seama de-a binelea că nu era într-adevăr decât un băiat mare. Chiar dacă încerca să pară orgolios, sălbatic și primejdios. Dar nu era „copt” încă, oricât voia să pară de degajat, de tăbăcit și de plin de sine. Îmi păru rău de el.

Fiindcă, în afară de revolverul său și încrederea în propria-i persoană, nu avea nimic din calitățile deosebite, care să-l îndreptățescă vreodată, să ajungă printre cei mari ai tagmei noastre.

Dar nici nu era nevoie.

Fiindcă vremea pistolarilor de teapa mea începuse să cam treacă. Eram condamnați la pieire. Și de ce nu? Făcusem într-adevăr destule lucruri bune, dar felul în care le făcusem... Asta era situația. Era păcat de băiatul asta – bine ar fi fost să-și aleagă curând alt drum.

Dar cum să-i explic, cum să fac să și-l însușească? Știam că n-o să fiu în stare.

Între timp, el înghiți în sec de câteva ori și-și linse buzele care se uscaseră brusc.

— Cu Carlo... începu el. Apoi însă, dădu hotărât din cap și își redobândi în sfârșit răceala lui nonșalantă. Puteți să vă bizuiți pe mine, spuse el. Dacă se întâmplă ceva în cabaret, atunci vă acopăr spatele chiar și împotriva întregii bande a lui Duffield, de o fi nevoie.

Îi crezui fiecare cuvânt. Cel puțin în momentul acesta era pe deplin hotărât.

Dădui din cap spre el și intrai.

18. PENTRU UN MILION DE DOLARI ȘI O FEMEIE FRUMOASĂ.

Cinthy mai era încă sus în încăperile ei. De obicei la ora asta avea grijă ca în stabilimentul ei totul să meargă normal; își controla salariații și se ocupa mai cu seamă de „balerine”.

Urcai la ea. Stătea în fața oglinzii și era îmbrăcată într-o rochie de mătase albastră. Îi venea de minune și avea aceeași culoare ca și ochii ei albaștri. Părul ei roșcat îi atârna peste umerii goi.

După ce mă zări în oglindă, se întoarse, veni spre mine și își făcu loc între brațele mele – apoi se ridică în vârful picioarelor și mă sărută.

Nu-i răspunsei sărutului ca de-obicei, așa că-și împinse mâinile în pieptul meu și se lăsă mult pe spate, în vreme ce eu o țineam de șolduri.

— Ți-a spus minciuni despre mine, zise ea. Nu-i așa? Ți-a povestit o grămadă de prostii și văd că-l crezi! Simt că ești pornit împotriva mea! Am simțit-o de când ai intrat. Vai, Jo, cum se poate ca acest Duffield – ai cărui oameni ți-au ucis prietenul – să distrugă cu câteva minciuni tot ce este între noi: încredere, dragoste și...

Amuți doar pentru că i se tăiase răsuflarea, dar din ochii ei indignarea țâșnea cu toată puterea spre mine.

Simții însă și căldura trupului ei mlădios, care de la talie în jos se lipise de-al meu.

— Ce fel de minciuni ți-a spus despre mine? Amărăciunea răzbătea din întrebare...

Se desprinsese de mine. Simțea instinctiv că nu mă mai stăpânea cu apropierea ei fizică.

Mă dusei la micuța masă-bar pe care erau câteva sticle și-mi aleasei o *tequila* – așa ceva băusem deseori în Sud.

Apoi îmi amintii ceva.

Mă răsucii spre Cinthy și-i arătai paharul încă plin.

— Îți mai aduci aminte câtă *tequila* bea căpitanul cel gras de pe „Delta Queen”?

Nu răspunse. Stătea liniștită iar privirea ei fermă mă scruta. Aștepta.

Înțelesei că întrebarea mea va rămâne fără răspuns. De ce oare?

Căpitanul vasului nici nu era gras, ba dimpotrivă și nu bea nici *tequila* și nici altceva! Își adusese aminte de asta și o jignise întrebarea?

O abordai iarăși.

— Cinthy, cred că ar fi cel mai bine dacă mi-ai spune tot, dar așa cum a fost. Poate că o să începi prin a-mi spune dacă ești Cinthy Fox sau nu. Dacă vrei să fii aliați, n-ai voie să-mi mai ascunzi nimic. Numai în felul acesta putem să rămânem împreună și să încercăm să cucerim fericirea. Deci?

Tremura. Nu-mi dădeam seama dacă era frica sau mânia, cea care isca vibrația asta. Rămase astfel câțva timp. Apoi se duse la băruleț și își turnă ca și mine *tequila*. După ce închină paharul, îl goli dintr-odată. Umerii i se încordară, când simții șocul băuturii puternice care alerga acum prin corpul ei. Apoi spuse – ținând mai departe paharul gol în mână.

— Nu știu dacă era gras sau nu căpitanul vasului și nici ce fel de tărie bea. Nu știu toate astea... fiindcă... Fiindcă n-am fost niciodată pe „Delta Queen”. Eu sunt Anne Malcolm. Adevărata Cinthy n-a fost sub numele de Anne Malcolm în nici un așa-zis voiaj de nuntă cu drăguțul ei. Eu sunt acea Anne Malcolm care a furat milioanele! Acum o știi. Duffield te-a convins cumva de asta. Ei și?! Gândește-te la banii pe care-i

valorează bijuteria. Dacă Duffield reușește să ne-o smulgă, înseamnă că este câștigătorul acestui joc. Ce facem?

Aflasem!

Cinthy nu era deci Cinthy Fox a mea, cea pe care o cunoscusem cândva și de care mă îndrăgostisem. Nu era ea. Dar reușise să mă înșele destulă vreme. Probabil că o ajutase și frumusețea. Iar mintea mea... De, izmenele și rațiunea nu se prea... împacă!

Îmi mai umplui paharul și făcui același lucru și pentru Anne-Cinthy care, tăcută, mi-l întinsese și pe al ei.

— Și cum ai ajuns să te dai drept Cinthy? Iar cu jurnalul ăsta intim ce-i? Cum a ajuns în mâinile tale?

Se duse spre sofa, se așeză în ea și începu explicațiile fără să mai ezite:

— Când a trebuit atunci să fug, am ajuns la acea pereche vârstnică. Locuiau într-o căsuță răzleață față de vecini, la marginea orașului... De fapt a orășelului. Această Cinthy stătea cu ei. Era un soi de fată în casă, dar mai mult o fiică adoptivă. Țineau la ea, de parcă ar fi fost copilul lor. Dar fata era bolnavă, foarte bolnavă. Plămânii. Când am bătut la ușa lor – se frânsese o roată a căruței – au crezut mai întâi că sunt o soră a Cinthyei. Erau convinși că „fiica” lor le trecuse sub tăcere existența mea. Eram într-adevăr extrem de asemănătoare. Chipul ei era însă marcat de florile fiziei. A murit câteva zile mai târziu. Dar ne împrietenisem repede. Da, nu numai că arătam ca două surori, dar ne și înțelegeam la fel de bine. I-am povestit și motivele fugii mele. Și-atunci ea mi-a propus o învoială.

Anne Malcolm făcu o pauză și-mi ceru al treilea *drink*. Îi umplui paharul până sus.

— A fost foarte simplu, continuă ea. Bătrânii erau de partea noastră. O iubeau pe Cinthy și i-au îndeplinit bucuros ultima dorință. Aveam destui bani ca să-i răsplătesc cu dărnicie. Când bolnava a murit, am îngropat-o în taină. Am rămas mai departe la ei – eu eram Cinthy acum – până când a trecut primejdia. Devenisem Cinthy și aveam un alibi. Urmăritorii mei au trebuit să plece fără să facă vreo ispravă. Totul a fost așa cum ți-am mai povestit – cu diferența că am luat locul Cinthyei și că ea a ajuns în groapa de sub copaci. Nimic nu trăda că acolo era înmormântat cineva. Ea vruse ca totul să fie așa. A fost lucidă până în ultima zi. A vrut să trăiesc mai departe în locul ei – și să am ceva mai mult noroc decât avusese ea. Înțelegi, Jo?

Acum când citiți aceste rânduri poate să pară oarecum ciudat – la atâția ani după acele întâmplări – dar reușeam într-adevăr s-o înțeleg pe Cinthy și să-i cred Nanei fiecă cuvânt în privința asta.

O fată care avusese ghinion – și care nu era nici bună și nici rea, care voise doar să trăiască și să aibă parte de puțină fericire – dăduse o șansă unei semene.

Fiindcă soarta lor se potrivea cumva.

Cinthy era atunci cu un trișor, pe care i-am surprins „în exercițiul funcțiunii” și pe care am fost obligat să-l împușc atunci când a pus mâna pe armă.

Anne fusese însă tovarășa unui hoț, care descindea cu ea în hotelurile de lux, care o făcea pe trândavul avut, care-i prăda pe cei bogați și care a reușit într-o bună zi să dea lovitura sa cea mare, cea de milioane, când i-a furat arhiducesei bijuteriile. Anne se uita la mine întrebătoare.

Știa că nu putea să mă mai influențeze cu vorbele. Și că nici feminitatea ei nu va reuși să-mi clinească hotărârea.

Fiindcă ajunsesem la un punct din care se putea pleca în mai multe direcții, punct în care orice om își este propriul său păzitor și sfetnic.

Direcția pentru care mă hotărâm, urma s-o găsesc la capătul unei discuții cu mine însumi.

Continua să tacă și doar mă privea – și poate reușea să simtă, să bănuie. Sau chiar să recunoască limpede, ce se petrecea în mine. Poate reușea chiar să mă „citească”,

așa cum ai face-o cu o carte deschisă.

Da, m-am gândit mult, am ascultat în adâncul făpturii mele, m-am cercetat temeinic. Dar nu eram un sfânt. Eram tot ca și ea doar un lup flămând a cărui onestitate ajungea cam până la o sută de mii de dolari – fiindcă suma asta am recuperat-o cândva pentru WELLS & FARGO ca salariat, deși aș fi putut s-o sustrag – DAR UN MILION...

Pentru un milion și o femeie frumoasă plină de farmec, destui bărbați sunt în stare să facă o grămadă de lucruri. Iar eu nu eram o excepție.

Nici nu eram obligat să fur.

De fapt trebuia doar să păstrez milionul ăsta scăpând de un concurent, de un alt lup.

Și treaba asta mi se păru că nu-mi apasă prea tare conștiința.

Dădui încetișor din cap spre cea care, până acum zece minute fusese Cinthy pentru mine:

— Luăm diligentă de dimineață spre Vest. Până atunci nu trebuie să stărnim nici o bănuială. Trebuie să te ocupi de cabaret ca și până acum. Vei apare și pe scenă – nu se schimbă nimic! Către sfârșitul nopții vom părăsi clădirea pe scara de serviciu și o să mergem până la capătul vestic al orașului. Acolo voi opri diligentă. Va fi încă foarte multă ceață. Nu cred că vom fi descoperiți în pâcla asta a dimineții. Și în vreme ce orașul se va odihni ca un monstru epuizat, noi ne vom îndrepta spre Vest, punct terminus, San Francisco. Duffield ne va acorda răgazul acestei nopți. Se poate spune întrucâtva, că mi-a dat misiunea să aflu dacă ești Cinthy sau Anne. Și mai speră că există un jurnal și că îl voi găsi. Cei doi oameni ai săi, care au pătruns aici și care au găsit însemnările și bijuteria, nu au mai putut să-l informeze. Will și-a dat seama că voi curăța și pe oricare altul dintre oamenii săi... Din cauza asta mi-a făcut propunerea să lucrez pentru el. Deci, în noaptea asta ne va lăsa în pace – fiindcă mâine-mi așteaptă raportul. Dar noi nu vom mai fi aici. O diligentă nu mai poate fi ajunsă, dacă a apucat să schimbe caii de câteva ori. Nici un călăreț nu poate rămâne-n șă atâtea ore. Dacă ajungem dincolo de trecătoare, am câștigat.

Câteva secunde Anne rămase nemișcată, reflectând. Parcă privea în sinea ei, parcă aștepta ceva...

Apoi însă sări în sus și-mi căzu în brațe scoțând un suspin care se asemena și cu un chiot.

Mă sărută îndelung. Tot corpul îi trepida. Era plină de ardoare și foarte emoționată.

Când ne despărțirăm simții nevoia unui nou drink.

După ce băurăm reușirăm să ne controlăm iarăși mai lucid gândurile, fiindcă știam prea bine că n-aveam voie să greșim. Nimeni nu trebuia să observe ceva schimbat în purtarea noastră.

Puțin mai târziu, ea spuse:

— Renunț cu strângere de inimă la acest local de distracție. Asta e un lucru pe care am fost în stare să-l fac singură. Sunt mândră de el – chiar dacă Duffield este în oarecare măsură partenerul meu, având acum polițele. Mă rog, n-are decât să-nghită cabaretul. Pot renunța la douăzeci sau treizeci de mii de dolari, ca să câștig un milion. Acum cobor, Jo ca să mă ocup de toate la fel ca și până acum.

Îmi zâmbi. Nu, nu mai veni să mă sărute. Fiindcă știa că probabil ar fi întârziat prea mult. Iar astăzi toate lucrurile trebuiau să fie la fel ca-ntotdeauna.

Plecă. Și eu rămăsei pe gânduri.

19. ERA O NELINIȘTE, O VAGĂ PRESIMȚIRE...

Noaptea asta decurse aidoma acelor dinaintea ei.

Last Chance era același oraș sălbatic și plin de păcate ca întotdeauna, un Babilon la picioarele celor mai înalte creste ale faimoșilor Rocky Mountains și poate condamnat la pieire – ca Sodoma și Gomorra – de un Dumnezeu mânios.

Anne apăru de două ori pe scenă, așa ca-n fiecare noapte.

Și oamenii care aveau un cuvânt de spus – în oraș și în ținutul aurifer – veniră la masa rezervată de lângă scenă, luară loc și rămaseră un timp.

Duffield veni și el cu gorila lui și zăbovi câțva. Îi sărută mâna Annei după ce ea-și termină prima parte a programului, cu totul și cu totul un gentleman care-și aducea omagiile unei artiste. Dar după ce Anne plecă să se schimbe, mi se adresă:

— Ei?

— Am găsit.

— Ce? întrebă el lacom.

— Jurnalul. Ea este Anne Malcolm. Adevărata Cinthy Fox, înainte de a muri de ftizie, a fost de acord ca Anne să-i ia locul. Asta se poate citi în însemnările pe care le-a făcut până în ultima zi în ciuda faptului că puterile o părăsiseră de tot.

Will Duffield rânji când auzi cuvintele mele:

— Ei, atunci o s-o luăm la întrebări, spuse el. Trebuie să scoată la iveală și comoara și...

— Dă-mi răgaz, îl întrerupsei eu. Dă-mi douăzeci și patru de ore. În acest răstimp voi găsi și bijuteriile. Trebuie să fie ascunse undeva în camera ei. Iar dacă nu le găsesc, oricum, le scot de la ea mai ușor de unul singur, decât cu voi. Ei?

Se uită atent la mine.

Încercai să-mi reprim toate gândurile, chiar să-mi scot din minte ideea că-l voi înșela. Știam că ar putea s-o perceapă instinctiv, așa cum un lup simte capcana. În afară de asta, îl făcusem să fie mai puțin suspicios, confirmându-i ceea ce până acum doar bănuia și anume, că în realitate Cinthy era totuși Anne Malcolm.

Brusc acceptă:

— Sigur, câteva ore în plus sau în minus nu mai contează, murmură el și se întoarse, îi făcu semn „gorilei” și plecă.

Carlo îmi adresă o privire compătimitoare. Ochii săi sticleau. Știam că se gândește continuu la mine și la faptul că va fi în stare să mă învingă sau nu. Chiar se opri un moment și se mai uită o dată înapoi. Privirea lui avea acum o urmă de îngândurare.

Dintr-o dată se insinua o presimțire ușoară, pe care nu reușii să mi-o explic. Era o neliniște, un soi de vagă bănuială despre niște lucruri neplăcute.

Acest sentiment trebuia alungat, întrucât dacă m-ar fi copleșit, ar fi însemnat să pierd încrederea în mine care nu mă părăsise până acum. Pe chipul meu nu trebuia să se citească nimic. Duffield mai avea desigur încă vreo câțiva tipi care mă observau – probabil că și pe Anne, care după ce se schimbase, reveni curând pentru a le ține companie oaspeților privilegiați.

Minutele mi se părură ore. Noaptea trecu insuportabil de încet. Totuși sosi și momentul când puturăm pleca.

20. „EI, S-AU ÎMPUȘCAT UNII...”

Nu mai vorbirăm prea multe, în vreme ce ne pregătirăm de călătorie. Asta era necesar fiindcă drumul până la San Francisco era lung. Urma să petrecem numeroase zile și nopți în diligentele „Overland Express”.

Anne închisese faimoasele bijuterii în doi săcuți, pe care îi vârâse în câte-un pantof.

În afară de acești pantofi, de o rochie, câteva desuuri și alte câteva lucrșoare, în geanta ei de voiaj nu se mai afla nimic.

Banii – erau mai bine de treizeci de mii de dolari, pe care-i puteam lua cu noi ca bani lichizi – i-am împărțit și i-am ascuns în îmbrăcăminteaa noastră.

O grămadă de bani – veniturile acestei nopți – trebuiau lăsați aici, fiindcă salariații încheiau socotelile privind încasările făcute la bar, la mese de joc – luând în calcul și banii obținuți, de „balerine”, de-abia în după-amiaza următoare. Dar până atunci erau încă vreo douăsprezece ore.

Iar la capătul acestui răstimp ne vom găsi la peste două sute de mile de aici...

Afară, cerul era cenușiu. Anotimpul și răcoarea făceau ca spre dimineață să se ridice trâmbe de păclă. Prevăzusem asta și se potrivea foarte bine cu intențiile noastre.

Ne mai sărutarăm o dată, apoi părăsirăm imobilul pe scara exterioară.

Mike Watkin, cel care se ocupa de paza scării de serviciu – mai vechea mea cunoștință, ale cărui bătăături își mai aminteau dureros de mine – ședea ghemuit pe-o ladă, în brațe cu arma sa cu alic și sforăia încetișor.

Ne strecurarăm ușor, fără să-l trezim.

Trecurăm apoi pe câteva străzi făcând și niște ocoluri. Fiecare își ducea geanta de voiaj, dar în cea a Nanei se afla comoara de nestemate ale arhiducesei din bătrâna Europă.

Ce fel de nobilă o fi fost? Poate chiar una din Rusia.

Oare comoara ei o să ne aducă fericirea?

Ce gânduri curioase îți vin în asemenea împrejurări!

Ceața se îndesi și mai mult. Dar noaptea muribundă se transforma din ce în ce mai mult într-o dimineață sură.

Ascultam din ce în ce mai atent, fiindcă dacă nu vom prinde diligenta, vom rata o șansă foarte mare. N-aveam voie să scăpăm diligenta! Din cauza asta pândeam atât de încordat orice sunet. Fiindcă huruitul poștalionului se făcea oricum auzit de la mare distanță.

Nu se auzea însă nici o trăsură. Nici măcar un lătrat de câine. Chiar și câinii erau la ora asta – când noaptea murea și ziua cea nouă nici măcar nu se născuse încă – prea indiferenți și cu instinctele paralizate.

Speram ca și cu oamenii lui Duffield să se petreacă același lucru.

Astfel ajunserăm la ieșirea din oraș, ba chiar înaintaserăm și destul de mult în canionul care urca spre trecătoare. Făcuserăm un ocol larg și-ajunseserăm în drumul diligențelor spre Vest, la o aruncătură de băț în urma ultimelor case.

Dar nu departe de noi, începeau pe râu primele parcele ale prospectorilor. În lungul întregului canion se înșirau colibele și corturile, iar în curând urmau să se aprindă primele focuri la care se va pregăti micul dejun pentru o mie și mai bine de căutători de aur. Acuma însă, mai stăpânea liniștea.

Îi spusei Nanei:

— Ne postăm în mijlocul drumului. Dacă surugiul nu vrea să oprească, mă agăț de calul din partea dreaptă.

Atunci trebuie să-i strigi însoțitorului câteva vorbe, altfel își închipuie că este atacat.

— Așa voi face, replică ea și tonul vocii îmi spunea că pot avea încredere în ea. Își va stăpâni nervii, indiferent de ce se va întâmpla.

Rămăsei câțva timp pe loc ascultând cu atenție.

Nici un sunet care să anunțe diligenta. Dar trebuia să vină curând. Era vorba doar de câteva minute.

Deodată se auziră măcinând pietrișul, pașii rari și apăsați ai unui bărbat.

L-am văzut. Venea dinspre fierărie și probabil că pândise acolo, ascuns între șoproane și căruțele care așteptau să fie reparate.

Era Carlo Paulin.

Râse răgușit, dar nu prea tare, doar așa – pentru el – ca și cum ceva l-ar amuza foarte tare. Apoi se opri la vreo șase pași de mine și spuse:

— Cam la așa ceva m-am gândit! Dacă poți pleca luând cu tine o comoară într-o geantă de voiaj, nu-ți vine prea greu să renunți la un varieteu, nu? În care dintre genți este? Pietricelele alea, în care geantă se află?

Întrebările sale nu erau decât o încercare de a-mi distra atenția. Fiindcă deodată își scoase pistolul. Acesta era trucul său. Trebuia să cred că vrea – pentru început – să stăm de vorbă. Își scoase deci pistolul.

Oho, era cineva! Într-adevăr era unul dintre cei mai mari ai breslei, noastre, în ce privește rapiditatea.

Nu reușii să-l întrec, ci doar să recuperez avantajul minim pe care și-l crease, scoțându-și arma fără să mă prevină. Era ca un lup care se repede să muște fără ca mai-nainte să mârâie sau să te avertizeze în vreun fel.

Traserăm concomitent.

Șocul glonțului său păru un moment că mă doboară, totuși nu-mi veni să cred că sunt lovit fiindcă nu simții durerea. Eram stăpânit de dorința să fiu calm și, bine înfipt pe picioare, *să trag, să trag până când va înceta să tragă împotriva mea.*

Mai privii încă de două ori în flăcările din gura țevii pistolului său, dar nu mai reuși să mă lovească. Doar primul glonț mă nimerise. Acum începuse să mă sfâșie durerea și trebuia să mă sprijin pe un genunchi. Nu mai eram capabil să rămân în picioare. Îmi lipsea aerul. Partea mea dreaptă amorțise. Mi se păru că mă sufoc și că totul se învâрте în jurul meu. De abia după ce respirai adânc de câteva ori, reușii să văd mai limpede.

Anne stătea lângă mine. Nu se mișca, nu spunea nimic și nici nu se grăbea să-mi vină în ajutor.

Deodată înțelesei de ce rămăsese așa.

Și eu auzeam acum diligenta.

Anne probabil că deja o vedea, apropiindu-se prin ceață.

Paulin zăcea pe pământ. Corpul său bara drumul. Caii înaintași ai atelajului de șase se vor speria. Diligenta se va opri – acesta era un lucru sigur.

Dar eu nu aveam cum să călătoresc în halul în care mă aflu. Și asta era sigur!

Fir-ar al dracului, de ce nu mă ajuta Anne să mă ridic? De ce nu mă scotea din drum?

Plecă deodată de lângă mine și alergă spre poștalion.

Nu eram în stare să vorbesc. Durerea era atât de puternică încât nu puteam decât să scrâșnesc. Dumnezeuule, glonțul mai era încă în corp. Nu mă străpunsese, ci era înfipt undeva în apropierea inimii.

Că nu-mi pierdusem cunoștință încă, era un fel de minune. Probabil că voința mea crâncenă mă menținea, dar într-un fel voința asta îmi făcea și rău. Un leșin ar fi fost

acum, o favoare pentru mine.

Nu mai eram capabil să văd, doar auzul mai funcționa.

Îngenuncheat cum eram am auzit caleașca oprind. O voce răsună:

— Ce s-a întâmplat colo-n față, Madam?

— Ei, s-au împușcat unii. Nu știți că-n fiecare noapte avem parte de așa ceva? Mă luați și pe mine *mister*? Am vrut să mai scutesc drumul până la stația poștei...

— Desigur, urcați *Madam*! Și așa, diligenta nu-i decât pe jumătate plină. Banii pentru călătorie mi-i dați când vom schimba caii. Iar cu duelgiii, așa e. În fiecare noapte orașul ăsta răsună de împușcături ale celor care se bat cu revolverele. N-avem timp de așa ceva; noi ăștia care trebuie să colindăm țara cu diligenta, e o treabă destul de anevoioasă. Deci, mergem mai departe!

Portiera se-nchise cu un zgomot surd.

Apoi poștalionul se puse iarăși în mișcare. Ne-a ocolit, pe mine și pe Carlo Paulin, aproape atingând o stivă de lemne, iar roțile din stânga au trecut la câțiva țoli de capul adversarului meu.

Vrusei să strig ceva, să mă ridic și să alerg în urma diligentei, dar mi-era foarte rău. Totul începu să se învârtă nebunește. Văzui negru în fața ochilor.

Mintea însă lucra – înțelesei că Anne Malcolm mă părăsise, fără vreun cuvânt.

Norocul meu se sfârșise. Nu-i mai puteam fi de folos deci. Dimpotrivă, n-aș fi fost decât o povară pentru ea.

Așa că mă abandonase, luând cu ea și comoara.

Damned, nu știu câtă vreme rămăsei îngenunchiat astfel, luptându-mă cu leșinul care mă încerca tot mai tare.

În cele din urmă creierul meu începu să lucreze din nou. Știam că nu-mi rămâne prea mult timp. Trebuia să mă ascund undeva. Îl ucisese pe Paulin, iar Anne Malcolm dispăruse cu comoara.

Dacă oamenii lui Duffield pun mâna pe mine, mă vor târî în fața lui.

Și atunci...

Știam că nu sunt în stare să-mi imaginez chinurile la care m-ar supune. Puterea închipuirii mele desigur că nu ajungea pentru asta.

Nu știu cum reușii să mă ridic. De-abia atunci îmi dădui seama că încă mai țineam Coltul în mână. Făcusem acest lucru tot timpul.

Mecanic, vârâi arma în toc și mă sprijinii de o stivă de lemne pentru construcții. Încotro?

Înapoi, la „PARADISUL FAIR-PLAY AL CINTHYEI FOX”? Nu, n-avea rost. Bandiții lui Duffield mă vor căuta în primul rând acolo. Vor citi totul în urmele din praful drumului...

Și-n afară de asta, începuseră de-acum să se strângă curioșii – veniseră atât de la fierărie cât și dintr-o căsuță de peste drum. Erau deja lângă Carlo și-l examinau. Unul dintre ei se apropie de mine. Era desculț și-n izmene, dar avea totuși pălărie pe cap. Mă privi și mă recunoscu:

— A, dumneata erai! Paulin este mort. Dumneata l-ai împușcat, nu?

— Da și mă duc să i-o spun lui Duffield, răspunsei eu și plecai clătînându-mă.

Mă lăsară în pace.

Sigur că da. Îl ucisese pe Carlo Paulin și din cauza asta eram pentru ei un soi de tigru pe două picioare, foarte primejdios.

Mă minunam cum de mai sunt în stare să merg.

Probabil că era instinctul de conservare care mă ținea pe picioare...

Știam că nu-mi rămâne prea mult timp.

Cel târziu la micul dejun, Duffield va observa lipsa „gărzii sale personale” și curând după asta va afla că a murit.

Și atunci va afla și că fusesem rănit – deci că trebuia să fiu încă în oraș.
Astfel că n-aveam prea mult timp la dispoziție, pentru a mi se extrage glonțul. Și
nu exista decât o singură persoană care putea face treaba asta.
Deci m-am dus să-l găsesc pe Geoff Shane.

21. „... PLUMBUL ASTA-N FIZIC, ÎNCEPE SĂ FIE UN OBICEI PROST...”

Aveam rana asta gravă, pierdusem mult sânge, dar reușii totuși să ajung la cabinetul lui Geoff Shane. Bătui în geamul dinspre curte, iar cea care-l deschise era, bine-nțeleș, Sally.

N-a mai fost nevoie să-i spun ceva. A fost de ajuns să se uite la mine în lumina zorilor, ca să-și dea seama că mă aflam în pericol.

Dispăru imediat de la geam și-mi deschise ușa din spate. De-abia mai reușii să intru sprijinindu-mă de fată.

— Blestematul ăsta de oraș murdar, scrâșni ea. În fiecare noapte trosnesc Colturile pe stradă aici și nu-i pasă nimănui. Flecăre nu se gândește decât la propria-i siguranță. Oraș blestemat, murdar și nelegiuit! Și se mai numește și cel al ULTIMEI ȘANSE!

În vremea asta izbutiră să mă ducă într-o încăpăre în a cărei penumbră reușii să descopăr o sofă în care m-am prăbușit, iar durerile cumplite ale rănii aproape că m-au ucis.

Apăru și Geoff Shane. Era încă în cămașă de noapte și arăta mahmur și sictirit ca o bufniță recent scalpată.

Când mă recunosc, suspină cu amărăciune și-mi spuse:

— Omule, Kinkaid, iar ai mai mult plumb în corp decât poți să suporti? Se pare că ăsta-i un obicei prost, în cazul dumatăle. De astă dată, însă, n-am cum să te ascund de oamenii lui Duffield – de astă dată nu. Sau n-ai avut probleme cu Duffield și cu oamenii lui?

— Cu Carlo Paulin, scrâșnii eu. E mort. Cineva i-o va spune lui Duffield, poate chiar la micul dejun. Iar atunci, Duffield va începe să se întrebe cine a făcut asta. Probabil că va trece oarecare timp până când bandiții vor afla cu cine a avut Paulo duelul. S-ar putea ca toate astea să dureze până la prânz. Deci ai timp Shane, să-mi scoți glonțul. Și cu cât începi mai devreme, cu atât va fi mai bine pentru dumneata. Sau...?

Aprobă din cap, convins.

— Iar dacă Duffield află că ți-am ajutat și că nu l-am anunțat așa cum se face cu un prieten bun și credincios, atunci îmi jupoaie și mie pielea, iar Sally va trebui și ea să plătească. Ești în stare să-ți asumi răspunderea pentru toate astea?

— Pe semne că nu, suspinai eu. Dar cine altul poate să-mi scoată glonțul care e înfipt undeva în apropierea inimii? Și încă mai pierd sânge. Și...

Dintr-odată, firul se rupse.

Căzui într-o prăpastie adâncă, întunecoasă și-mi dădui seama, așa amețit cum eram, că era un leșin milostiv, care mă izbăvea pentru câțva timp de toate.

22. „CE TE DOARE MAI MULT JO KINKAID, RANA SAU...”

Când mă trezii, mi se păru că aş urca din adâncul întunecat al unei ape, înaintând lin spre aer şi lumină.

Şi când ajunsei în fine la suprafaţă, văzui soarele strălucind prin geam. Dar astrul se afla destul de sus. Doar glaful ferestrei mai era în bătaia razelor sale.

Cunoşteam vocile care se auzeau acum. Geoff Shane tocmai spunea:

— *By Jove*, trebuie să plece! Trebuie să-l scoatem de-aici! Dacă Duffield află că-i la noi de câteva ceasuri, atunci...

Se întrerupse, fiindcă la intrare cineva trăgea de clopoţel. Sunetul lui mă trezi de-a binelea.

Se auzi o uşă deschizându-se. Vocea lui Geoff Shane spunea:

— Acum e pauză de prânz. Consultaţiile încep la ora...

— E vorba doar de-o întrebare, Geoff, îl întrerupse o voce aspră. Carlo e mort. Am reuşit să aflăm că s-a bătut cu Jo. Kinkaid a fost rănit. A trecut pe la tine? L-ai ajutat?

Inspirai şi apoi expirai încet – pe urmă-mi ţinui răsuflarea. Ce-o să răspundă Shane?

Le va da voie mercenarilor lui Duffield să intre? În situaţia asta aş fi fost terminat!

Îl auzii pe Geoff Shane spunând:

— Da de ce-l căutaţi aici, doar ştiţi că stă dincolo, la Cinthy Fox, în stabilimentul ăla nenorocit, pe a cărui scenă fetele îşi bătaie fundul şi-şi arată picioarele până la buric. Ce-avem noi a face cu Jo Kinkaid, prinţul consort al unei regine de varieteu?

Cu toate că-mi era nasol, ricanai.

Deci astfel eram taxat – şi desigur nu numai de el. Pentru mulţi eram „principele consort” al unei „regine de varieteu”.

Dar când ajunsesem la ananghie, m-a părăsit. Plecase cu toată comoara şi mă lăsase acolo, sângerând în ţărână. O vorbă nu-mi spusese măcar.

Doamne cât era de feroce această Anne Malcolm!

Cât de bine se prefăcuse, atunci când mă dusesse de nas cu dragostea ei cea mare; când m-a făcut să simt feminitatea aceea dezlănţuită; când m-a copleşit cu toate darurile pe care o femeie le poate oferi bărbatului iubit...

Îmi ţinui iar respiraţia şi-l auzii pe omul lui Duffield:

— Ambii nu sunt de găsit. Dar o femeie s-a suit azi în diligentă la marginea oraşului. Trebuie să fost Cinthy. Kinkaid era cu ea, dar Carlo l-a reţinut, aşa că n-au putut să plece împreună. Deci, n-a fost şi nici nu este la tine?

— Nu, se auzi răspunsul şi îndrăznii să expir. Mă apăra deci. Cu toate slăbiciunile pe care i le ştiam, nu era totuşi individul care să dea pradă distrugerii pe cineva rănit.

Îl vor crede oare oamenii lui Duffield? Nu vor intra să scotocească?

N-au intrat. Am auzit uşa închizându-se.

Apoi Geoff şi Sally veniră iar la căpătâiul meu. Şi-au dat seama îndată că eram treaz – foarte treaz chiar – astfel că trebuia să fi auzit discuţia care avusese loc la uşă.

Geoff Shane suspină:

— Iată ce fel de copitat sunt. Iar într-o bună zi cineva-mi va jupui pielea. E limpede, nu?

Se aplecă spre mine, îmi luă pulsul şi încercă să vadă dacă am febră. Apoi îşi vârî două degete în buzunăraşul vestei şi-mi arătă glonţul.

— Asta e. A nimerit într-o coastă, a frânt-o și n-a mai avut puterea să străpungă corpul. Sunt foarte mândru că am reușit să-l extrag, fără să-ți ating venele importante, în orice caz, ai robustețea unui bizon, tinere. Dar la ce-o să-ți folosească asta, atunci când te vor dibui oamenii lui Duffield? Indivizii caută acum în tot orașul – deocamdată acul în carul cu fân. Dar după câteva ceasuri vor fi iar aici. Și atunci nu vom mai avea cum să ne debarasăm de ei, vor intra și vor scotoci peste tot. Și atunci, mă vor...

Nu mai continuă, făcu doar un gest cu mina.

— Probabil că mă voi îmbăta atât de tare, continuă el după un timp, încât nici n-o să bag de seamă când bandiții ăia mă vor jupui de piele.

După cuvintele astea ieși. Dar Sally rămase.

Îmi dădu întâi să bea o înghițitură de ceai rece, dar cred că mai degrabă era o fiertură din buruieni de leac, care ținea febra în frâu.

Mă mirasem deja cum de n-aveam febră prea mare. Sigur, ceva-ceva tot era, dar – în raport cu rana mea gravă – nu era totuși cine știe ce.

Sally rupse tăcerea:

— Foame?

— Aproape deloc, murmurai eu. Dar ar trebui totuși să mănânc ceva înainte de a pleca. Sally, tu ești un înger.

Zâmbi ciudat și își îndepărtă din față o șuviță de păr. Îmi plăcu mișcarea care-o făcu din cap cu prilejul ăsta.

Apoi mă gândii că Anne mă părăsise când zăceam în pulberea drumului și mă întrebai dacă m-aș fi putut bizui mai mult pe Sally, dacă ar fi fost în locul ei.

Fata mă privise tot timpul în tăcere. Acum însă mă întrebă:

— Ce te doare mai mult, Jo Kinkaid – rana, sau că te-a părăsit Cinthy? Fiindcă te-a părăsit, nu? Dar de ce ați renunțat la tot și-ați vrut să dispăreți? Doar fiindcă Duffield o voia pe frumoasa Cinthy? V-a amenințat – sau te-a amenințat? Și ce fel de joc este ăsta? Ar trebui să mi-l explici cu de-amănuntul. Sau poate n-avem dreptul – tatăl meu și cu mine s-o știm?

Închisei ochii și reflectai.

Geoff și Sally Shane aveau dreptul să cunoască adevărul. Trebuiau să știe care era miza jocului. Fiindcă ei mă ascundeau aici, primejduindu-și viața.

— Mi-e totuși foame, răspunsei eu. Iar după ce-am să mănânc, îți povestesc totul – absolut totul.

23. „... SĂ-MI PARĂ RĂU DE TINE?”

Mâncai destul de mult, mă hrăni ca pe-un copil, cu toate că aş fi fost şi eu în stare să mânuiesc tacâmurile. Dar voiam, puţinul timp cât mai puteam rămâne, să stau cât mai nemişcat. Poate că asta va ajuta răniile mele iar ea n-o să sângereze mai încolo atât de tare, când va trebui să mă mişc din nou.

Da, îi povestii Sallyei toată trăşenia. Nu lăsa nimic de-o parte şi fata ascultă tăcută.

După ce terminai, se uită ţintă la mine:

— Să-mi pară rău de tine – să te compătimesc?

Rânjii:

— Nu!

Ne privirăm şi ştiurăm amândoi că viaţa are mereu pregătite pentru noi unele bune şi altele rele, că există suişuri şi coborâşuri şi, că după zile întunecate vor veni şi destule altele, mai însozite.

— Ai crezut că este Cinthy, zise ea apoi, încet. Asta a fost greşeala ei. Fiindcă adevărata Cinthy nu te-ar fi lăsat în ţărână, sângerând. N-ar fi fugit cu milionul. Încrederea în Cinthy, a fost cea care te-a făcut să fii imprudent.

— Şi dorinţa de-a fi bogat, continuai eu. Dar după asta, simţii că tot nu fusesem destul de cinstit cu mine însumi.

Astfel că adăugai:

— Nu, a fost şi Anne. Chiar şi după ce am ştiut că nu este Cinthy, nu s-a schimbat nimic. Era o femeie grozavă. M-aş fi lăsat făcut bucăţi pentru ea, înţelegi Sally?

24. ÎMI TREBUIAU TREI SAU PATRU ZILE.

Când mă trezii, se înserase și încă mă mai aflam la ei.

În apropiere de sofaua mea, Sally tocmai îmi așeza hainele curățate pe un scaun.

— Trebuie să pleci acum, spuse ea grav, altminteri te găsesc aici. Vor veni precis. Încă mai caută pretutindeni.

Dădui din cap și mă ridicai cu ajutorul ei. O clipă ameții. Mi se păru că sunt în miezul unui vârtej uriaș.

Simții o durere continuă și junghiuri puternice acolo unde era rana.

— Unde-i tatăl tău? întrebai, în vreme ce mă ajuta să mă îmbrac.

— Prin cârciumi, îmi răspunse. Acolo se duce în fiecare, seară și, mai ales azi, nu trebuie să renunțe la acest tabiet. Trebuie să se comporte la fel ca întotdeauna. Sper să nu bea prea mult.

În glasul ei răzbătea acum îngrijorarea. Nu mai întrebai nimic, avui nevoie într-adevăr de toată puterea și energia mea pentru a mă echipa. Sally cârpise chiar și locul sfâșiat de glonț. După ce terminai, o privii.

— Nu-mi mulțumi, zise ea repede. Încotro o iei?

— Nu știu, răspunsei. O să fur un cal de undeva și o să străbat câteva mile.

Oricum, în sălbăticia de-afară sunt mai în siguranță decât în oraș. În lumina lămpii privirea ei avu un reflex curios, apoi își mușcă buza inferioară și șovăi vădit, fiind foarte aproape de a spune ceva.

— Zi-i, murmurai eu îndemnul, sprijinindu-mă de perete, lângă ușă.

— Am fost azi până la furgonul nostru, care știi că se găsește în curtea „Societății...” lui Duffield. Am luat de acolo niște buruieni, câteva alifii și o mixtură. Imediat m-au înconjurat câțiva din oamenii lui. S-au uitat foarte atent când am desfăcut lacătul. Apoi au scotocit peste tot. Au spus că tot așa o să facă și cu casa noastră. M-am grăbit să revin aici.

Făcu acum o mică pauză dar văzui că nu terminase și că va urma tocmai ce era mai important.

Continuă îndată:

— Furgonul este deci iarăși închis. În podeaua lui există o trapă. Am deschis-o. Acum se poate intra pe-acolo. Fiind atât de aproape de cartierul lui Duffield, n-o să verifici furgonul iar. Sau, cel puțin nu imediat. Mai sunt pe acolo și niște alimente – ba chiar și un butoiș cu apă. Dacă n-o să faci zgomot...

— Îți mulțumesc, zisei. Apoi o urma până la ușa din spate.

Înainte ca ea să tragă zăvorul, preț de câteva respirații, ramaserăm unul în fața celuilalt. Îmbrăcămintea noastră aproape că se atinge. Îmi ridicai mâna și urmării cu degetul arătător conturul obrazului ei până la bărbie.

Apoi ieșii, dar mai mult mă târâi decât mersei. Ușa se închise după mine.

Eram singur în noapte.

Orașul vuia ca-ntotdeauna la ora aceea. Mi-amintii că orașul acesta și reprezentanții minerilor și a prospectorilor vruseseră să mă pună șeriff.

Poate ar fi trebui să primesc *steaua*. S-ar fi ajuns oare astfel la un început de ordine, de putere oficială care să asigure liniștea? Probabil, dacă ar fi ajutat-o întreaga comunitate.

Totuși, n-aș fi putut face mai mult pentru acest oraș, decât făcusem deja.

Duffield mă căuta. Dacă mă găsea urma să fiu ucis îndată. Deci trebuia să i-o iau

înainte.

Aveam nevoie de trei sau patru zile. După asta probabil că o să fiu mai în formă.

24. CACEALMAUA.

Când mă gândesc acum la tot ce a fost, mi se pare un vis urât. Cumva am reușit totuși – cred că vreun înger bun m-a apărat și i-a orbit pe dușmani.

Dar și îndrăzneala mea...

În stradă, era oprită o căruță, pe capra căreia se găsea o pelerină din cele care feresc de ploaie. Vânt și răceală. Mulți căruțași poartă așa ceva.

Fără să mă gândesc prea mult, o îmbrăcai. Apoi, am împins calota pălăriei mele astfel, încât adâncitura din ea dispăru – arăta acum aidoma celor pe care le poartă surugiii. Odată cu pelerina luasem și biciul căruțașului; astfel înzestrat, plecai cu pași șovăitori. Nu era însă nevoie să mă prefac prea mult. Mă simțeam într-adevăr ca un om beat.

Apoi urmă, încercarea norocului; un fel de poker disperat mă obliga la o cacealma: ajunsei în strada mare și mă lăsaî târât de puhoiul oaspeților acestei așezări – însetați și dornici de senzații ca-n fiecare seară...

La răscrucea următoare, un saltimbanc, care alterna înghițitul săbiilor cu mâncatul focului, strânsese în juru-i o mulțime de oameni.

Mă oprii și eu, bucuros că mi se oferă un răgaz. Aproape că nu mai eram în stare să continui cazna mersului.

Din spate cineva-mi strivi umărul cu o lovitură și urlă:

— Hei, Dick!

Durerea aproape că mă obligă să îngenunchez. Clătinându-mă jalnic, mă răsucii.

În fața mea se afla un individ care rânjea prietenos, îndată însă clătină din cap spunând:

— Ia te uită... tu nu ești Dick! Dar ia spune, nu mergem totuși să sălțăm o tărie?

Refuzai, bălăbănindu-mi troaca:

— Nununu! Iaiaipa mea a sură stă să fete. Tretetre' să fiu acolo, ortace!

Apoi-mi continuai drumul, tot așa de nesigur pe picioare. Mă lăsă să plec, fără să se simtă jignit. Cred că-i servisem singurul motiv, pe care un camionagiu îl acceptă fără să crâcnească.

Doamne, cât o să mai țină chinul ăsta... de-abia mai puteam! Mă târam cu ultimile puteri...

Desigur, oamenii lui Duffield se răspândiseră peste tot – câțiva dintre ei trebuie să fi fost și aici, examinând fiecare trecător, fiecare călăreț. Cu siguranță că fusesem și eu scrutat de acești observatori atenți.

Dar nimeni nu mă recunosc.

Cred că arătam ca un birjar autentic – neras și beat – care se îndrepta către remizele pentru căruțe sau se reîntorcea într-unul dintre *camp*-uri.

Astfel ajunsei totuși, trecând pe sub stinghiile împrejmuirii, în curtea *Societății Comerciale Duffield* și, la adăpostul celorlalte căruțe, înaintai până lângă furgonul roșu al terapeutului.

Căzui în genunchi și, după o clipă de odihnă, mă târai sub el. Mă mai odihnii câțva timp, iar dacă mă găsea cineva, eram gata să joc rolul omului beat care sforăie sub o căruță.

Dar nu veni nimeni. Același înger care mă luase în primire de când ieșisem în stradă, veghea și în continuare asupra mea.

Trapa din podea era într-adevăr deschisă. Împinsei chepengul în sus și mă săltai în

căruță. Apoi astupai deschizătura la loc și trăsei zăvorul despre care-mi vorbise Sally.

Nu mai reușii să ajung la culcușul în care mai zăcusem nu de mult. Mă părăsiseră puterile. În halul ăsta de istovit nu fusesem niciodată.

25. ULTIMUL DUEL.

Mă trezii după câteva ceasuri, iar după ce mă vârâi în așternut, adormii îndată.

A doua oară mă trezii foamea, căutai prin dulapuri și găsii slănină afumată și câțiva biscuiți uscați. Trebui să-i moi în apă, atât de uscați erau. Mâncai și adormii la fel de repede ca mai-nainte.

Când mă trezii a treia oară, fusei sigur că trecuseră două nopți și două zile. Nu mai aveam febră. Mă simțeam ceva mai bine.

Mâncai restul de slănină și privii printr-o fereastră în Curte.

Lumina scăzuse, dar încă nu era noapte. Câțiva bărbați străbătura curtea și se opriră lângă furgonul cel roșu al vrăciului!

Unul dintre ei era Will Duffield. Îi auzii spunând:

— Trebuie să mai fie în oraș. Rana lui este sigur atât de gravă, încât omul nu poate pleca. Cineva îl ascunde.

— Poate că a părăsit orașul într-o căruță, replică unul dintre ei:

— Nu le-ați controlat pe toate? întrebă imediat Duffield.

— Ba da, *boss*. Chiar și hărăgia asta roșie a lui Geoff Shane am controlat-o acum două zile, când a venit Sally și-a luat nu știu ce leacuri.

Omul arăta pesemne spre furgonul cel roșu în care mă ascundeam. Tăcură câțva timp. Probabil că tot mai erau acolo și reflectau. Începuse, să se întunece.

Mă ferii să privesc pe geam. Dar acoperișul avea câteva fante de aerisire – la fel și ușa din spate, fiindcă era vorba de o căruță în care se și locuia...

Reușii astfel să ascult fiecăre cuvânt, cu toate că oamenii se aflau cam la cinci – șase pași. Bănuii că Duffield căzuse pe gânduri. Probabil că instinctul lui îi semnaliza ceva și el nu reușea să descifreze mesajul.

Îndată îi auzii și vocea:

— Ia mai uitați-vă dacă lacătul este bine fixat de căruță și dacă-i închis!

Trebui să admir instinctul lui Duffield. Tipul acționa condus doar de o bănuială. Auzii cum cineva zgâlțâia lacătul și belciugele.

— E încuiat. Ușa nu se poate deschide din afară, dinăuntru nici n-ai cum să ajungi la lacăt, spuse individul.

Ar fi trebuit să plece.

— Lacătul ăsta închis, era cea mai bună dovadă că nimeni nu se putuse strecura în căruță. Omul plecă. Îi auzii pașii depărtându-se. Apoi însă răsună iar vocea lui Duffield.

— Spargeți lacătul. Mi-a venit o idee. Spargeți lacătul și uitați-vă înăuntru. Luați o rangă sau un ciocan.

În sinea mea înjurai. Apoi îmi verificai Coltul. Fiindcă devenise limpede că adăpostul meu se preschimbasese acum într-o capcană și va trebui să lupt.

Întunericul se îndesise. Cu toate astea, m-am ferit să-mi arăt mutra la geam. De-afară n-aveai cum să privești în vagon, fiindcă fereastra era așezată destul de sus. Doar dacă erai călare, ai fi reușit s-o faci.

Îmi rămăsese doar atâta timp, cât le trebuia lor să aducă o sculă cu care să spargă lacătul.

Mă mișcai prudent prin furgon, mi-era teamă că ar fi putut să se legene pe arcuri. N-avea voie să se audă nici măcar vreun scârțâit. Îngenuncheai și desfăcuai trapa.

Rana mă durea iar, dar nu se deschisese încă. Pansamentul rămăsese uscat.

Transpiram însă și, pentru o clipă, m-a învins din nou slăbiciunea – amețisem...

Dar avea să-mi treacă. Aveam acel răgaz de câteva minute.

Când auzii că forțau lacătul, mă lăsa să lunec prin trapa deschisă și ajunsei astfel printre roțile din spate ale vagonului, în țărâna frământată de roți și de copite.

Era aproape noapte. Picioarele bandiților se zăreau totuși. În ultimul moment, reușii să închid chepengul.

Spărseseră lacătul și se uitau în vagon. Prea mare lucru nu vedeau însă, fiindcă în el era și mai întuneric decât în curte.

— Nu-i nimeni înăuntru, spuse unul dintre ei.

— Da' de unde știi, se auzi vocea otrăvită a lui Duffield, de unde știi chestia asta atât de sigur? Ai cumva ochi de bufniță? Intră și caută ca lumea. Trebuie să fie rănit. Poate, chiar zace mort în patul lui Sally!

În vocea lui Duffield se auzea un amestec de speranță și dezamăgire – parcă și de mânie.

Tipul de afară se hotărî să intre în furgon.

Iarăși mă cuprinse neliniștea. Dacă va observa zăvorul deschis al chepengului, își va da seama că se putea ușor intra și ieși, prin podea.

Dar nu văzu nimic din ceea ce-mi putea deveni primejdios. Nu observă nici măcar neorânduiala în care se afla așternutul. Își închipui pe semne că acești Shane sunt cam șleampeți.

— Aici nu-i nimic, spuse el și sări în curte.

Trântiră apoi, ușa și agățară de balamale, lacătul spart. Tăcerea arăta că așteptau ordinele lui Duffield.

— Ați căutat bine în casa închiriată de Shane? întrebă el deodată; mi se păru că gândurile lui trecuseră de la furgon la cei doi Shane.

— Cred că tocmai acum se cotrobaie iarăși acolo. Când veneam încoace *boss*, băieții tocmai ajunseseră la vecinii lor.

— Atunci, duceți-vă acolo și ajutați-i, se auzi vocea lui Duffield.

Plecară imediat. Printre spițele roților, îi văzui îndepărtându-se spre ieșire.

Dar silueta lui Duffield nu se clinti. Părea că pândește sau că adulmecă. După ce se întoarse și făcu primii pași, ieșii de sub vagon și mă sprijinii de-o roată. Amețisem din nou.

Încă-l mai puteam zări pe Duffield. Se oprii dintr-o dată, ca și cum ar fi primit un semnal secret.

Instinctul lui era într-adevăr formidabil.

Reușii să observe conturul unei persoane care se sprijinea de roată.

Tot nu-i venea să creadă, ceea ce deja bănuia. Înainta spre mine și se opri la vreo șase pași.

— Kinkaid!

— Furgonul are o trapă în podea, îi răspunsei. Și după o pauză scurtă-l întrebai: Cum te simți fără Carlo? Neputincios? Lipsit de apărare? Ce-ți mai face tocul ăla modern al pistolului, cel cu resort? Acum vei avea nevoie de el, dragule!

Rămase rece și impasibil. Avea într-adevăr clasă. Nu dădea bir cu fugiții. Se putea spune orice despre el, dar laș nu era.

— Ia pune-ți Coltul la loc și-o să-ți arăt cât de eficient e tocul meu cel modern.

Chestia asta a spus-o sec. Îi îndeplinii rugămintea.

Apoi scoase arma.

Rana mea nu m-a stânjenit.

Am fost mai rapid decât el, în ciuda tocului său cu resort.

Glonțul meu îi trecu prin inimă. Nu mai avu timp să tragă, cu toate că ținea pistolul în mână.

Oamenii lui se întorseseră alergând – fiindcă nu ajunseseră prea departe și auziseră detunătura. Cu toate că de obicei nimănui nu-i păsa în acest oraș de împușcături – acum era altfel. Făcuseră îndată legătura între împușcătură și prezența mea – erau convinși că șeful lor trăsese.

Îi lăsa să se apropie, atât cât era nevoie, apoi le spusei tăios:

— Rămâneți pe loc!

O făcură, fiindcă nu erau niște smintiți. Voiau mai întâi să vadă limpede.

Câtva timp tăcură. Apoi unul dintre ei întrebă:

— Cine-i cel de pe jos?

— Șeful vostru.

— Și tu cine ești – ești Kinkaid?

— Da, sunt Kinkaid. *Boss*-ul vostru are un Colt în mână. A avut timp să scoată arma, înțelegeți? Vreți să vă mai bateți pentru el și acum, când nu mai poate să vă plătească? Atunci, o să iau cu mine în iad câțiva dintre voi. Vreți?

Nu voiau.

Dar se strânseseră lângă Duffield, să-l privească. Aproape că trebură să-i smulgă pistolul, atât de tare îi încheștase moartea mâna pe el.

Apoi îl luară de acolo. Unul dintre ei păși spre mine.

— O să iau locul lui Duffield, spuse el. Vor mai fi destule lupte pentru putere, vor mai fi dueluri în oraș. Poate că în curând, va fi rândul meu. Dar n-am voie să ratez șansa. Dacă miza este mare poți uneori scoate un câștig bun. Îi iau locul. Și am și prieteni buni!

— N-ai decât, răspunsei eu – n-ai decât, cât vei vrea și cât vei putea – dar îmi dați înapoi cele cincizeci și șapte de vite! Nu rămân în orașul ăsta nenorocit nici o zi în plus, doar atât cât e nevoie. Iar stabilimentul Cinthyei îl preiau eu. Puteți să-l cumpărați de la mine, dacă vreți.

Dădu din cap și o luă după ceilalți care-l duceau pe Duffield acasă.

Eu însă mă îndreptai spre „PARADISUL FAIR-PLAY AL CINTHYEI FOX”.

În definitiv, eu eram stăpân acolo!

Nu mă grăbii.

Și, deodată, mi-o amintii pe Anne Malcom, care mă abandonase în praful drumului și dispăruse luând cu ea comoara arhiducesei.

26. CÂȘTIG SAU PIERDERE?

Când intrai în birou, Ryan Trigger ședea la masa Cinthyei. Se holbă la mine ca la o stafie. Ricanai:

- Locul ăsta nu-i încă al tău, băiețuș.
- Oamenii lui Duffield vă caută pretutindeni.
- Will este mort, răspunsei eu, așezându-mă în scaunul confortabil pe care mi-l eliberase.

Ryan încă mă mai fixa neîncrezător.

— De câte lucruri e-n stare un singur om... bâigui el, puțin descumpănit.
Nemaipomenit, un singur om împotriva lui Duffield, a lui Paulin și a celorlalți. Și omul acesta mai și câștigă! Sfinte Laurențiule!

Rânjii amar.

Apoi mă gândii iar la Anne Malcolm și-i spusei:

— Ce înseamnă să câștigi și ce înseamnă să pierzi? Băiete, dacă vrei să-ți dau un sfat, atunci nu încerca să faci, ceea ce a trebuit să fac eu în orașul ăsta nenorocit. Găsește-ți altceva! În curând o să mă ocup iar de creșterea vitelor. Acum mă duc să mă culc. Măine îmi prezinți raportul și încheiem socotelile.

27. „... AM ȘI AJUNS ÎN IAD?”

Mă mai întâlnii o dată cu Anne Malcom...

După trei zile mă simții mai bine și începui deja negocierile cu cei care voiau să preia „moștenirea” lui Duffield – când s-a răspândit vestea în Last Chance că o diligentă „Express” care circula spre vest, deci spre Nevada, a fost atacată.

Socotelile mele mi-au arătat că trebuia să fie vorba de poștalionul cu care călătorea Anne.

Cu diligenta următoare, plecai și eu spre vest.

După o călătorie de aproximativ o sută de mile și după ce caii fuseseră schimbați de patru ori, am ajuns la locul cu pricina, o prăpastie. Aicea exista un pod îngust. Vizitiul opri. Atât el cât și însoțitorul, dar mai ales noi călătorii, toți eram curioși.

Ne uitam în prăpastia adâncă. Dedesubt urla și spumega râul sălbatic. Pe stâncile ascuțite se vedeau rămășițele diligentei.

Oamenii lui WELLS & FARGO blestemau. Călătorii se cutremurară.

Ne urcarăm și călătoria continuă într-un tempo rapid.

După vreo zece mile am ajuns în orașelul Paine. Era de-abia ceva mai mare decât un camp și probabil va ajunge tot ceva asemănător cu Orașul „Ultimei Speranțe”.

Aici coborâi, să aștept diligenta care venea din partea opusă, fiindcă vroiam să mă reîntorc, acum că văzusem locul de unde cealaltă fusese prăvălită de pe pod.

Intrai în primul saloon, în prima cârciumă să beau ceva tare. Începuse să fie frig. Un *drink* mă va încălzi.

Anne era aici...

Ședea cu doi indivizi, la o masă plasată într-unul din colțurile încăperii și râsul ei suna ca al unei femei bete. Ba chiar era beată și nu mai arăta deloc bine.

Îmi luai paharul, mă dusei la ei și le spusei politicos tipilor, care încercau să-i facă până la refuz plinul cu apă de foc:

— Cărați-vă frumoșilor!

Întâi vrură să se supere, dar după ce mă priviră ceva mai bine, nu mai suflară. Se furișară de-acolo, așa cum o fac coyotii, când vine puma la adăpătoare.

Mă așezai lângă Anne. După câțva timp mă recunoscu.

— A, tu erai? zise ea. Am ajuns deja în iad?

O ajutai să ajungă în camera ei, o vârâi în pat și așteptai până când aburii alcoolului se risipiră.

28. OARE VA VOI SĂ VADĂ RANCH-UL?

Se făcuse deja noapte când începu să-mi povestească:

— Bandiții care ne-au atacat voiau aur și bani. Ne-au golit buzunarele și, fiindcă fuseseră informați că diligenta va transporta și aur – au fost teribil de dezamăgiți și furioși, văzând că nu-i așa. Au scotocit și-n geanta mea de voiaj, dar n-au luat în seamă pantofii, așa că n-au dat de bijuterii. Eram atât de fericită că-mi voi păstra comoara, când deodată le-a venit ideea să rețină măcar caii atelajului.

Au tras diligenta pe pod și apoi au răsturnat-o în prăpastie. Bagajele noastre deja fuseseră băgate înăuntru. Mi-a venit să mă arunc și eu în prăpastie...

Începu să plângă.

De la fereastră, îi spusei:

— Poți să te înapoiezi la *Last Chance*. O să te aștepte Ryan Trigger. Pe mine n-o să mă mai găsești, fiindcă mă reîntorc la *ranch*-ul meu.

După cuvintele astea, ieșii.

Nu, nu mai voiam s-o revăd pe Anne.

Iar la *Last Chance*, o să mă duc la Sally și o s-o întreb, dacă nu vrea cumva să-mi vadă *ranch*-ul, când furgonul roșu al „OMULUI CU MÂINILE CARE VINDECA”, al „OMULUI CU LEACURILE MIRACULOASE”, va trece prin apropierea dealurilor de lângă Pârâul Plopilor, la vest de Small Rock's River...

SFÂRȘIT.

